

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Boj o moc.pdb

PDB Name: Boj o moc
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.3.2003
Modification Date: 28.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poznámka autora

A máme tu leden. Starý rok je za námi a nový právě začíná. Do Bílého domu se nastěhoval čerstvě zvolený prezident. Konec další dekády je nedaleko. Ale co to povídám - vždyť zanedlouho začne další století. V jaké to době žijeme - úžasné a zároveň děsivé.

Jsme tak blízko uskutečnění velkých snů a stejně tak blízko zničení jediného místa, které my, lidé, nazýváme domovem. Obklopeni znameními jsme svědky souboje mezi nadějí a beznadějí a je ještě příliš brzy na to, abychom dokázali říci, která nakonec vyhraje.

Je v povaze science fiction být napřed a poodhalovat mlhu nejistoty, nabízet čtenáři pohled do budoucnosti, jež nás možná čeká. Po celá desetiletí vyprávějí spisovatelé sci-fi varovné příběhy o civilizacích zahubených katastrofami, které samy vyvolaly. My tady na Zemi jsme v několika posledních letech - a zvláště v roce 1988 - mohli vidět, jak se mnohé z jejich předpovědí naplňují. Je snad už příliš pozdě, abychom změnili zvyky?

Přesto - objevují se i povzbudivé signály. Už samotný fakt, že si nebezpečí uvědomujeme, je polovinou vítězství. Nakonec nám dochází, byť opožděně, jak hluboko do potíží jsme zabředli.

Vedle mě leží první číslo časopisu Time roku 1989. Time každý rok věnuje velkou část prvního čísla Osobnosti roku - osobě či skupině, která v minulém roce nejvíc - ať už v dobrém či zlém - ovlivnila svět. Tentokrát Time svůj zvyk porušil a vyhlásil Planetu roku, již se stala ohrožená Země. Doprovodný článek shrnuje tu spoustu ekologických krizí, jež ovládly přední stránky novin v roce 1988 - znečištěné pláže a voda, ničení deštných pralesů, přelidnění, hlad, skleníkový efekt, neekonomické nakládání se surovinami, jaderný odpad a další. Závěr Time: stav naší planety je kritický, nikoli však fatální. Máme k dispozici reálná a účinná opatření - je zapotřebí pouze nalézt dostatek vůle k jejich uskutečnění.

Během let, kdy jsem se zabýval Star Trekem jako fanda a později také jako spisovatel, jsem měl možnost spatřit mnoho důkazů, že ti, co se pro Trek nadchli, jsou nejen dobromyslnými snílky, ale také lidmi činu. Součástí mnoha setkání, jichž jsem se zúčastnil, byly finanční sbírky na jídlo, dárcovství krve, různé dobročinné akce a loterie; to vše mělo za úkol shromáždit prostředky pro veřejně prospěšné účely.

Mohou takové snahy jednotlivců zachránit svět? Samozřejmě ne. Udělají ho lepším? To se vsadíte. Když se na problémy Země díváte jako na obrovský, složitý propletenec, budou se vám zdát neřešitelné. Jakmile se však povolí uzlík tady a támhle, možná se zanedlouho zredukuje do snesitelnějších měřítek. Celý trik je nejspíš v tom, aby každý začal pracovat na něčem.

Vezměte si například nedostatek potravin. Folkový zpěvák Harry Chapin se začal problému hladu v rozvojových zemích věnovat dříve než většina ostatních celebrit. Ne, do tragické smrti při autonehodě v roce 1981 se mu tento problém zdaleka vyřešit nepodařilo. Ale svými dvěma sty koncerty ročně, z jejichž výtěžku polovinu věnoval právě tomuto problému, dal zářný příklad ostatním. Oslovil lidi, kteří se později stali vůdčími osobnostmi v akcích jako Live Aid či Hands Across America. Tyto velké činy jsou již minulostí, i dnes však mnoho dobrých lidí, ať už slavných či ne, pracuje na tom, aby zabezpečili jídlo hladovějícím.

Práce Harryho Chapina nevyzněla do prázdna. V prosinci 1987 jsem byl jedním z několika tisíc lidí, kteří navštívili vzpomínkové setkání v Carnegie Hall uspořádané na jeho počest. Seznam hudebních hvězd, jež se rozhodly přijít, zazpívat Chapinovy písně a oslavit tak dobře prožitý život, obsahoval jména jako Bruce Springsteen, Paul Simon, Pete Seeger, Kenny Rogers, Harry Belafonte a Peter, Paul a Mary. Harryho manželka Sandy Chapinová pak jeho jménem přijala Zlatou medaili Kongresu, která byla v historii Ameriky udělena méně než 120 lidem. Chapinovo jméno se tak ocitlo vedle jmen osobností jako George Washington, Charles Lindberg, Winston Churchill, Robert Kennedy a Bob Hope.

Nedávno vyšlo poslední, nedokončené Harryho album s názvem Poslední protestsongy. Nadčasovost některých písní je tajemnou ozvěnou Harryho vášnivě snahy, s níž uskutečňoval své vize, a připomínkou, že za osm let, jež uplynuly od jeho smrti, jsme příliš nepokročili. V jedné písni s názvem "Jak to umí jen Amerika" Harry zpívá:

Nemůžu mlčet, když slyším děti naříkat,
nedá se kolem slepých starců projít jenom
tak a těm co hladoví, o chlebu zazpívat

Kdykoliv zaslechnu zoufalý pláč,

neptám se: "Znáš toho nešťastníka?"
Právě teď slyším, že kdosi pláče,
jak to jen umí Amerika... ((c) 1981 Story Songs, Ltd.)

Nejen Amerika, Harry.
A co my, nasloucháme?
Doufám, že ano. A doufám také, že se vám tato má kniha bude líbit. Děkuji.

Howard Weinstein
leden 1989

P.S. Rád bych poděkoval Gene Roddenberrymu za to, že vytvořil Novou generaci. Tuto posádku jsem se učil znát se stejným potěšením jako tu dřívější.

Rád bych také vyjádřil dík Davu Sternovi a Kevinu Ryanovi z Pocket Books, Davu McDonnellovi, Jonathanu Frakesovi, Sharon Jarvisové, Joan Winstonové, Joelovi a Nancy Davisovým, Peteru Davisovi, Bobovi a Debbie Greenbergerovým, Cindi Casbyové, Lynne Perryové, Marcu Okrandovi, mé rodině a mé dopisovatelce Annii za to, jak mi pomáhali, inspirovali mě a otravovali. Dokázal bych to bez vás, lidi... ale s vámi to je lepší.

Prolog

Harmonické zvuky smyčců a žesťů tančily, vznášely se a naplňovaly kabinu Willyho Rikera spletitou kontrapunktní melodií Pachelbelova nesmrtelného Kánonu v D. První důstojník vesmírné lodi Enterprise se opřel v křesle a se zavřenýma očima vychutnával poslední tón - křišťálově čistý, chvějící se hlas trubky.

Když jasný a dokonalý zvuk dozněl, Riker otevřel oči, opřel se lokty o kolena a čekal na reakce svých společníků - kapitána Picarda a poradkyně Deanny Troi, kteří seděli naproti němu. "Deanno?"

"Nádherné." Velké, temné oči Troi se nadšeně třpytily. "Tuto skladbu jsem ještě nikdy neslyšela."

"Je hodně stará," usoudil Picard. "Země, sedmnácté století, řekl bych."

"Máte pravdu," odpověděl Riker. "Baroko mě odjakživa přitahovalo."

"Tušila jsem to," poznamenala Troi s něžným a zároveň významným úsměvem.

Picardovy oči se zúžily do štěrbin. "Jen si představte - posloucháme hudbu, jež vznikla před sedmi sty lety... Jaká škoda pro tvůrce velkých uměleckých děl. Nikdy se nedozvědí, že krása, kterou vytvořili, žije dál dlouho poté, co se jejich těla rozpadla v prach."

První důstojník se opět pohodlně opřel, zvedl paže a prsty rukou si propletl na zátylku. "Přál bych si mít více času, abych se mohl o hudbě dozvědět víc. Možná bych se pak sám pokusil komponovat."

"Nikdy není pozdě začít něco nového," řekla Deanna. "Jistě by tě potěšilo, kdyby sis dokázal najít pár nových činností, které by ti pomohly naplnit volný čas."

"To je pravda - ale to bych nejprve musel přijít na způsob, jak nějaké to volno navíc získat," odpověděl smutně Riker. Pak se usmál. "Můj velitel mě dokáže pěkně zaměstnat."

Vtom se ozval elektronický signál interkomu následovaný chladným hlasem nadporučíka Data. "Můstek kapitánu Picardovi."

"Tady Picard. Co se děje, pane Date?"

"Zachytili jsme signál Hvězdné flotily s vysokou prioritou, pane."

Kapitán a první důstojník si vyměnili znepokojený pohled. "Přesměrujte ho sem."

"Ano, pane."

Obrázovka nad Rikerovým stolem zazářila a objevil se znak Hvězdné flotily. "Prosím o hlasovou identifikaci," požádal počítač měkkým ženským hlasem.

Picard se předklonil a zkrřížil paže na prsou.

"Picard, Jean-Luc, kapitán Enterprise."

"Identita potvrzena." Stylizované hvězdné pole zmizelo a místo něj se objevila přísně vyhlížející žena oděná do vínově červené uniformy Hvězdné flotily. Vzhledla zpod ofiny temných vlasů tak dlouhé, až jí zakrývala obočí, a pak s lehkým náznakem afektovanosti řekla: "Kapitáne Picarde, jsem kapitánka Kimberly Schallerová, z velitelství Hvězdné flotily. Zachytili jsme hlášení Ferengů. Zdá se, že o sektor, do něhož právě míříte, mají živý zájem."

"Systém Thiopa?" Svaly na Picardově tváři se napjaly. "O co jim jde?"

"Domníváme se, že by z nich rádi učinili své spojence. Thiopa leží právě uprostřed mezi našimi hranicemi a okrajovými systémy ovládanými Ferengy. Ti už obchodovali i s jinými neutrálními planetami, ale dosud nikdy nebyli schopni vybudovat si tak silné pozice. Do jaké míry jste obeznámen se současnou situací Thiopy?"

"Znám standardní profil běžný u každé mise," odpověděl Picard. "Hovoří se v něm o značně komplikovaných okolnostech."

Schallerová se zmohla na nepatrný úsměv. "Řekla bych, že to je velmi zdrženlivé vyjádření skutečnosti, kapitáne Picarde. Poskytneme vašemu počítači nejnovější informace. Vřele vám doporučuji, abyste se s nimi vy i vaši důstojníci seznámili dřív, než na Thiopě přistanete."

"To samozřejmě uděláme. Můžeme v oblasti očekávat přítomnost Ferengů?"

"Očekávat' je možná příliš silné slovo. Zprávy, které jsme zachytili, nebyly natolik přesné. Řekněme, že je na místě opatrnost. Jak vím, vaše mise je charitativní povahy. Nejspíš tedy máte sami zájem vyhnout se ozbrojenému střetu." Picard se zamračil. "Pokud jde o přímý boj, jsou Ferengové obvykle spíše opatrní. Naznačují snad vaše informace změnu jejich smýšlení?"

"To nemohu říct s určitostí. Vědí však, že Enterprise cestuje sama s pěti automaticky řízenými přepravníky. Můžete jim připadat jako velmi přitažlivý cíl."

"Rozumím. Budeme opatrní."

"Velmi dobře, kapitáne Picarde. Pokud získáme další informace, pošleme vám je tak rychle, jak to jen bude možné. Schallerová konec."

Picard se otočil ke svému důstojníkovi. "Vaše kariéra skladatele bude muset počkat, Jedničko. Raději se přesuneme na můstek."

Kapitola jedna

Kapitánův deník - hvězdný čas 42422.5.

Enterprise se nachází dvě hodiny letu od thiopského hvězdného systému. Naše mise má nyní již ne jeden, ale dva cíle. Odpovídáme na naléhavou prosbu thiopské celoplanetární vlády o pomoc Federace při odstraňování následků kritického sucha a následného nedostatku potravin. Thiopané nedávno přetrhali dlouholeté svazky s despotickým Nuaranským impériem a teď, jak nás informovala Hvězdná flotila, o tento sektor projevila zájem aliance Ferengů. Náš konvoj, který přiváží Thiopě potraviny a další nezbytně nutné věci, tedy nemá za úkol jen odvrátit bezprostředně hrozící krizi, ale také poskytnout Federaci možnost navázat s Thiopou formální svazky dříve, než vzniklé situace využijí Ferengové.

Enterprise poklidně plula vesmírem následována deltovitou formací pěti zavalitých dopravníků - připomínaly kačátka, jež se drží v těsném závěsu za matkou. Přepravníky byly spojeny s lodním počítačem a tak dokázaly okamžitě kopírovat jakoukoliv změnu kurzu Enterprise. Vesmírné lodi tedy jejich přítomnost nijak nevadila, jediným nepříjemným následkem bylo snížení rychlosti - neohrabané lodě prostě nedokázaly vyvinout rychlost vyšší než warp tři.

Jean-Luc Picard seděl sám v pracovně, určené pro kapitána, vedle hlavního můstku a těšil se pohledem na hvězdné nebe - okno kabiny mu umožňovalo sledovat vesmír nezkreslený vylepšením vnuceným zobrazovací technikou.

Hvězdy se duhové třeptily, závoje prachu odrážely a rozptylovaly světlo, jež jimi prozařovalo, mlžná chapadla tvořená přehřátou hmotou se vinula a svíjela jako barevný dým.

Picardovi připadal pohled na vesmír neskutečně fascinující - uklidňoval a povzbuzoval zároveň - paradox, který ho vždy udivil a potěšil. Miloval tento pohled víc než cokoliv jiného. Pracovna se stala jeho oblíbeným místem, azylem, kde se mohl věnovat svým myšlenkám, navíc vzdálen od hlavního můstku jen několik kroků.

Už jen samotná existence útočiště, které mu umožňovalo na chvíli uniknout povyku a lomozu, se zdala malým zázrakem...

Raketoplán s Picardem na palubě prudce vyrazil jako vodoměrka, když klouže po hladině rybníka, udělal prudký obrát a zamířil ke spleti nosníků; plula na orbitě vysoko nad načervenalým povrchem Marsu. Jean-Luc Picard měl trochu volného času a tak naskočil na zásobovací loď směřující ze Země k loděnicím Flotily. Utopia Planetia. Byla to čistě neoficiální návštěva, zvědavost a touha spatřit první vesmírnou loď nové třídy Galaxy, kterou zde stavěli, však byla dostatečným důvodem, aby se přišel podívat osobně.

Okolí Enterprise NCC-1701-D, stále upoutané ve stavebním doku, překypovala aktivitou, kolem lodi se hemžilo několik pracovních týmů. Byla už téměř hotová a když na ni Picard pohlédl, vážná tvář mu roztála ve spokojeném úsměvu.

"Je krásná, kapitáne Picarde?" Poručík Snephts, Picardova průvodkyně, byla Oktonianka se čtyřma světle růžovými očima. Jako všichni Oktoniané formovala svá tvrzení jako otázky.

Picard přikývl a s lehkým nádechem úžasu odpověděl: "Ano, je, poručíku." Enterprise byla bez pochyby nejkrásnější vesmírnou lodí, jakou kdy viděl. V duchu se usmál citům, jež už nyní choval vůči lodí, které měl zanedlouho velet. Měl podezření, že zamilovat si tuto loď bude nesmírně snadné.

Většinu služby u Hvězdné flotily - a tedy většinu dospělosti - prožil jako průzkumník. Dvaadvacet let velel průzkumné vesmírné lodi Stargazer. Byla to dobrá loď, pomohla Picardovi a jeho posádce dostat se z mnoha nebezpečných situací, avšak nikdo z těch, kdo žili na její palubě, by ji neoznačil za nejlepší loď ve vesmíru.

"Kapitáne, bude příjemné pracovat na Enterprise?" ozvala se poručík Snephts.

Picard věděl, že to není otázka, ale tón jejího hlasu ho přiměl odpovědět se vši zdvořilostí. "Nepochybně. Je to impozantní loď."

Snephts obratně navedla raketoplán k vstupnímu otvoru v širokém boku vesmírné lodi. "Jste velmi poctěn, pane, že jste se stal jejím velitelem?"

"Ano, poručíku, to jsem."

Dveře kabiny se otevřely. V chodbě za nimi stál statný vousatý muž ve zlaté uniformě, který neprodleně Picarda pozdravil. "Inženýr Argyle, pane. Vítejte na palubě. Pokud byste si přál vidět můstek, je již dokončen."

"Rád, pane Argyle."

"Tudy, kapitáne." Dovedl Picarda k turbovýtahu a společně vstoupili dovnitř. "Můstek," přikázal Argyle, když se dveře zavřely. Nastala dlouhá, trapná chvíle, během níž se nedělo vůbec nic. Inženýr polkl, zopakoval příkaz a výtah se konečně dal do pohybu.

"Zdá se, že všechno ještě nefunguje, jak by mělo," poznamenal Picard s nádechem porozumění v hlase.

"Brzy bude, pane."

Výtah zastavil na můstku a oni z něj vystoupili. Picard se náhle zarazil a užasle se rozhlédl. To světlo, prostor, pečlivé vypracování detailů... V tu chvíli si uvědomil, že Enterprise pro něj nebude jen další loď, ale skutečným domovem.

"Chcete si prohlédnout poradní místnost a vaši pracovnu, pane?"

"Obojí je na stejné palubě jako můstek?" Picard se tentokrát ovládl, takže nedal údiv najevo. "Není to mrhání prostorem?"

Argyle nedokázal potlačit zářivý úsměv. "Ne na Enterprise, pane."

Zamilovat si tuto loď bude nesmírně snadné. Picard nebyl připraven na velikost a rozměry Enterprise. Nedokázal pochopit její rozlehlost, dokud loď neprošel křížem krážem. Žádné stávající plavidlo Flotily se Enterprise nemohlo vyrovnat. Představovala kvalitativní skok jak v designu, tak i v konstrukci. Během prvního roku stráveného na její palubě se Picard nepřestával divit, jak dokázal celá ta desetiletí žít v mnohem stísněnějších prostorách starého Stargazeru. Netrvalo dlouho a začal upřímně oceňovat každý palec "promrhaného" prostoru, jenž byl součástí konstrukčního záměru třídy Galaxy a zvláště pak své útočiště, pracovnu.

Picard ještě jednou přelétl očima obrazovku počítače, na níž měl stručně shrnuto hlášení kapitánky Schallerové.

Skutečně se Ferengové odváží přímé konfrontace? Hlavním motivem jejich jednání byla touha po zisku a oni znovu a znovu dokazovali, že se snaží vyhnout střetu všude, kde jen to je možné. Picardova vlastní zkušenost s aliancí Ferengů ho však nabádala k ostráživosti. Ferengové se s největší pravděpodobností skryjí na okraji sektoru, tu a tam se vloží do hry, aby také něco získali, a budou přitom bedlivě pozorovat, co dělá Federace. A na to měli koneckonců plné právo, neboť Thiopa se nacházela v sektoru, jenž doposud nepřináležel nikomu.

Ozval se zvuk interkomu následovaný Rikerovým hlasem. "Kapitáne Picarde..."

"Copak je, Jedničko?"

"Zachytili jsme nějakou aktivitu na hranici dosahu senzorů. Myslím, že by vás to mohlo zajímat."

"Hned tam budu."

Kapitán vkročil na můstek a rozhlédl se po členech posádky zaujímajících svá obvyklá místa - Riker a Troi seděli po stranách jeho velitelského křesla ve středu snížené části můstku, poručík Worf, velitel bezpečnosti, stál u taktické konzole umístěné na horní palubě ve tvaru podkovy, Dat a mladý Wesley Crusher se věnovali přední operační a řídicí stanici.

Když si sedal, povšiml si jedné méně známé tváře, skloněné nad operačním stanovištěm přímo za Worfem. Byla to mladá žena s kaštanovými vlasy a pihovatým nosem. Poručík Whiteová, vzpomněl si, když usedal do anatomicky tvarovaného křesla. Ukázal bradou na obrazovku. "Co je to, Jedničko?"

"Nejsem si jist, kapitáne. Tři nebo čtyři malé lodě na hranici dosahu našich senzorů."

"Je možné určit, kam směřují?"

"Doposud ne. Vysíláme standardní pozdrav - žádná odpověď."

"Kapitáne," skočil jim do řeči Dat. "Dvě z lodí provedly úhybný manévř, ale pak zamířily přibližně naším směrem."

"Pane Worfe," optal se Picard, "stále neodpovídají?"

"Přesně tak, pane. Doporučuji zaujmout obrannou pozici - vztyčit štíty, připravit zbraně."

"Souhlasím. Proveďte. Pane Date, taktický pohled na hlavní obrazovku."

Hvězdné pole na obrazovce můstku vystřídala souřadnicová síť. Enterprise, doprovázena pěti přepravníky, se objevila na levé straně. Zprava se k nim rychle blížila dvojice blikajících bodů.

Obě plavidla byla štíhlá, tmavá, hbitá a ve své jednoduchosti zcela neidentifikovatelná. Postrádala mohutnost, trupy se jim nejezily zbraněmi, přesto už samotný tvar napovídal, jaký mají účel. Byli to zabijáci.

Aniž zpomalila, rozdělila se a prolétla kolem boků Enterprise. Pak náhle změnila směr, přeřala jí dráhu a vyslala k jednomu z přepravníků dvojici torpéd. Jejich modře žhnoucí stopy se setkaly v cíli - nákladní loď vybuchla a trosky se rozlétly všemi směry.

Při pohledu na ničivou explozi Picard pevně sevřel opěrku křesla. "Zatraceně. Pozice útočníků?"

Dat přelétl očima údaje na konzoli. "Ustupují rychlostí... warp jedenáct." Pozvedl přitom užasle obočí - Enterprise takového výkonu nebyla schopna.

Dveře turbovýtahu na zádi se otevřely a na můstek vpadl Geordi LaForge.

"Pane LaForgi," oslovil jej Picard, "myslím, že máte volno."

"Hlavní inženýr nemá nikdy volno, kapitáne," odpověděl LaForge, přistoupil ke konzoli strojovny a aktivoval ji. Picard a Riker si vyměnili významný pohled. Geordiho neočekávaný příchod v tomto kritickém okamžiku jen potvrzoval, že jeho povýšení do funkce hlavního inženýra bylo vskutku zasloužené.

"Pane LaForgi," ozval se Picard. "Nerad bych ztratil další nákladní loď. Můžeme zvětšit dosah našich štítů a ochránit je?"

LaForgeovo svalnaté tělo vyzařovalo soustředění, jak kontroloval jednotlivé údaje. "Při této formaci to bude těžké, kapitáne. Mohli bychom to dokázat, taková operace by však značně vyčerpala naše zásoby energie."

"Stáhněte tedy konvoj co nejbližší. Zajistěte, aby panu Worfovi zbylo dost energie pro fázery." Picard opět pohlédl na obrazovku. "Pane Date, podařilo se vám identifikovat útočníky?"

"Ano, pane. Jsou to nuaranské stíhací lodě."

"Kapitáne," poznamenal Worf, "Nuarané jsou pokládáni za zřejmě nejzdatnější válečníky v Galaxii."

"A také za nejproradnější," dodal Geordi. "Dokonce ani Ferengové s nimi nechtějí mít nic společného. Co tady dělají?" Riker si dlaní uhladil vous. "Třeba nám to řeknou Thiopané."

"A možná na to přijdeme sami." Picard se zpola otočil v křesle. "Pane Worfe, volací frekvenci."

"Otevřena, pane."

"Nuaranská loď - zde je Enterprise. Jsme na mírumilovné misi. Žádáme vás o kontakt a vysvětlení vašeho neopodstatněného útoku na nákladní loď Federace." Picardův hlas byl klidný, téměř laskavý. Mamě čekal na odezvu téměř celou minutu, než promluvil znova.

"Opakuji, nuaranská loď - zde je Enterprise. Naše mise je mírumilovná - jestliže se nám však opět postavíte do cesty, podnikneme rázná protiopatření."

Dobře věděl, že nuaranská plavidla jsou v dosahu signálu. S největší pravděpodobností ale jeho varování nebrala vážně. Koneckonců - dovolil jim rozstřílet jednu z nákladních lodí, aniž by palbu opětoval. Ovšem nehodlal jim něco takového dovolit ještě jednou. "Chci slyšet váš názor, pane Worfe. Představují dvě nuaranské stíhačky pro naši loď nějaké nebezpečí?"

"Něco takového není pravděpodobné, pane. Ne dokud udržíme štíty na plný výkon."

Dat se ohlédl. "A co tři? Právě takový je počet lodí, které k nám nyní míří."

Svaly na Picardových čelistech se napjaly. "Dle mého názoru jsme jim poskytli dost času. Měli možnost na naše volání odpovědět. Jedničko?"

Riker přikývl. "Souhlasím, kapitáne."

"Pane Worfe, vypalte ze zbraní tak, abyste zkřížil jejich dráhu letu. Mířte dostatečně blízko, musí pochopit, že další vměšování do našich záležitostí nestrpíme."

"Rozumím," odpověděl klingonský velitel bezpečnosti. "Cíl zaměřen."

Nuaranské lodě se řítily proti Enterprise, jejich trajektorie kreslily složité propletené křivky úhybných manévřů. Opět odpálily torpéda - a tentokrát jim Worf odpověděl přesným výstřelem z fázérů. Útočníci provedli prudký přemet v zoufalé snaze vyhnout se zásahu. Všichni tři se obrátili a prchali plnou rychlostí z dostřelu.

"Myslím, že jsme jim to vysvětlili dostatečně jasně," kývl Picard. "Pane Crushere, pokračujte směrem k Thiopě. Date, udržujte senzory na maximální dosah. Pokud se nás Nuarané opět rozhodnou navštívit, chci o tom vědět."

"Doktorka Pulaski kapitánu Picardovi." Mústkem zazněl hlas hlavní lékařky.

"Ano, doktorko. Co se děje?"

"Mám v ordinaci jednoho velmi netrpělivého velvyslance." Picard a Riker se na sebe podívali. "Měli jsme se s ním setkat před patnácti minutami," zamumlal Riker.

"Proč je ve vaší ordinaci, doktorko?" zeptal se Picard.

"Nemohl se dostat za vámi na můstek a tak odchytil prvního důstojníka, který mu přišel do rány - což jsem byla shodou okolností právě já."

"Omluvte se prosím panu Undrunovi mým jménem a doprovodte ho do poradní místnosti na můstku."

Reproduktor chvíli mlčel a Picard téměř viděl ten výraz, jímž Katherine Pulaski dávala najevo svou nelibost pokaždé, když jí něco šlo proti srsti.

"Copak je to, co mi nechcete říct, doktorko?"

"Nejspíš jste se s velvyslancem Undrunem ještě osobně nesetkal." Bylo to konstatování, ne otázka.

"Ne, doposud ne. Je něco, co bych o něm měl vědět?"

"Jak to jen vyjádřit? Moje babička o osobách jako on říkala, že mají zapšklou letoru."

"Díky za upozornění. Dostavte se s ním do poradní místnosti na můstku, doktorko."

"Za chvíli tam budeme."

Picard, Riker a poradkyně Troi vstali a přesunuli se do přilehlé místnosti vybavené oválným stolem a křesly s vysokými opěradly. "Jedničko," promluvil Picard sotva se usadili. "Vy jste s velvyslancem Undrunem jednal krátce poté, co vstoupil na palubu. Opravdu je jeho chování tak nepříjemné?"

"Zcela souhlasím s babičkou doktorky Pulaski. 'Zapšklý' je velmi příhodné slovo. Považujte za štěstí, že jste až doposud zůstal setkání s ním ušetřen, pane."

Když se dveře otevřely, dvojice, která vstoupila dovnitř, vypadala téměř komicky - Kate Pulaski, dlouhonohá a elegantní, kráčela dva kroky před poradcem Federace a pomocným zástupcem Fridem Undrunem, malým a všechno jen ne elegantním mužíkem zabaleným do pytlovitěho pleteného oděvu a teplých kalhot vhodných spíše pro zimní den než pro klimatizované prostředí vesmírné lodi. Na hlavě měl klobouk (o několik čísel větší), který mu padal přes uši. Obličej lemovaný prameny zlatých vlasů měl tak stažený, až připomínal zaťatou pěst. Když promluvil, ukázalo se, že navzdory nevelkému vzrůstu disponuje překvapivě silným hlasem.

"Pane Rikere, na té vaší lodi je pořád nesnesitelná zima." Riker se s viditelným úsilím ovládl a klidným tónem odpověděl: "Je mi líto, pokud se zde necítíte dobře, pane Undrune. Jediné, co jsme pro vás mohli udělat, bylo uzpůsobit prostředí ve vaší kabině. Zbytek lodi musí zůstat na úrovni, jež vyhovuje posádce."

Undrun si odfrkl a otočil se k Picardovi. "Kapitán, je to tak?"

"Ano, pane Undrune. Jistě pochopíte nezbytnost udržování takových klimatických podmínek, jaké umožní posádce Enterprise podávat maximální výkony. Jak jsem vyrozuměl, teplota na vaší planetě je podstatně vyšší -"

"Vyšší?" ucedil Undrune pohrdavě. "Až na Noxoru Tři přistanete, uvidíte sám, kapitáne. A teď mi řekněte, co jste měl tak důležitého na práci, že jste mě nechal čekat celých patnáct minut?"

"Prosím, posadte se, pane Undrune," vyběhl ho Picard klidně. "Zaútočily na nás nuaranské lodě. Bohužel, jeden z přepravníků byl zničen."

Undrunovo pozadí se ještě ani nedotklo polstrovaného sedadla, když vyslanec opět zprudka vyskočil. "Zničen?"

Přepравník s mými zásobami, které mají sloužit k zmírnění kritické situace na Thiopě, byl zničen?" Picard sebou trhl. Slovo "zapšklý" pro něj v tu chvíli získalo mnohem hlubší význam. "Pane Undrune -" začal. "Uvědomujete si cenu toho, co bylo ztraceno? Věděl jsem, že se něco takového stane. Co jsem mohl čekat, když mi dali jen jednu loď s malou posádkou, nedostatečné množství zásob, zjevně nedokonalou ochranu -" V Rikerových očích se zablesklo. "Enterprise a její posádka svůj úkol zvládnou." "Opravdu?" odsekl Undrun uštěpačně. "Ale já ne, pokud mi bude překážet neschopnost ostatních. Naším posláním není jen rozdat Thiopanům almužnu. Musíme jim pomoci opět získat samostatnost." Picard potřásl hlavou. "Pane Undrune, jak jistě víte, Základní směrnice jasně vymezuje, co můžeme a co nemůžeme pro Thiopu udělat. Její představitelé nám dali jasně najevo, že v současné době od nás nechtějí nic víc než humanitární pomoc, jež jim má ulehčit překonání současného kritického nedostatku potravin. Stejně nedvojsmyslně mi to vysvětlili i vaši nadřízení z Ministerstva pomoci a podpory - nemáme oprávnění nutit Thiopany k tomu, aby přijali jakoukoli pomoc, o níž dobrovolně sami nepožádali. Váš návrh však mohu přednést během setkání s Nejvyšším správcem Strossem." "Vy, pane Undrune," dodal stroze Riker, "jste pověřen pouze dozorem nad touto zásilkou." "Nad tím, co z ní zbylo," odsekl velvyslanec. "Umím dělat svou práci, pane Rikere. Doufám, že o vašich lidech lze říct totéž." Undrun se otočil a uraženě odkráčel. Přítomní důstojníci si vyměnili zmučené pohledy. "Už chápete?" zeptal se Riker. "Ano, Jedničko. Pamatujte, trpělivost je velká ctnost," odpověděl Picard se zřejmou účastí v hlase. "V případě pana Undruna těžce zkoušená ctnost," dodala Kate Pulaski.

Kapitola dvě

Bar Přední desítka Enterprise byl skoro prázdný. V tlumeně osvětleném prostoru se nacházela jen hrstka lidí, kteří si momentálně užívali volna - seděli roztroušeni u jednotlivých stolků, někteří o samotě, jiní tvořili malé, živě diskutující hloučky. Frid Undrun se nesměle zastavil na prahu - stále si nebyl jist, zda vůbec chce vstoupit. Místnost ho však nakonec svou rozlehlostí a prázdnotou přesvědčila, že si jeho příchodu nikdo nemusí všimnout. Několik hostů se shromáždilo kolem velkých oken a hleděli ven do fascinující temnoty vesmíru. Undrun se od nich vzdálil, jak nejvíc to jen šlo, a posadil se ke stolků k oknům i lidem zády. Zhluboka si povzdechl a schýlil ramena, zahalená do zmačkaného kabátu.

"Můžu pro vás něco udělat, pane Undrune?"

Undrun strnul a pomalu se obrátil, aby se na veřelce podíval. Spatřil ženu s tmavou pletí oblečenou do volné řízy kaštanové barvy, jež měla na hlavě klobouk větší, než nosil on sám. Na malou chvíli pocítil nutkání se na ni usmát. Pak ale jeho tvář nabrala obvyklý nepřístupný výraz. "Proč si myslíte, že něco potřebují?"

Žena pokrčila rameny. "Vypadal jste trochu nervózně." Usmála se. "Já jsem Guinan. Dalo by se říct, že tady pracuju."

Ladným pohybem odhalila podnos, který až doposud skrývala za zády, uchopila sklenici naplněnou koufíci tekutinou a zdvořile ji velvyslanci nabídla. "Snad by vám přišlo vhod trochu kinjinnského vína."

"Ne, díky."

"Má příjemnou chuť. Dokonce lepší než originál, tím jsem si jista."

Undrun naklonil hlavu na stranu. "Co tím myslíte?"

"Je to napodobenina vyrobená ze syntetolu."

"Jediné užitečné věci, kterou kdy Ferengové dali Galaxii," zavrčel Undrun.

"Můžete se tedy potěšit jeho chutí bez jakýchkoliv nepříjemných následků."

"No -" Po chvíli váhání Undrun uchopil sklenici a opatrně z ní usrkl jako dítě přesvědčené rodiči k tomu, aby polklo obávaný lék. Oči se mu rozšířily překvapením. "Hmmm. Není špatné."

"Kinjinn opět vítězí. A teď - což se potěšit nádherným výhledem? Je to jedna z nejkrásnějších věcí na Přední desítce."

"Raději ne, děkuji pěkně," odpověděl Undrun upjatě. Opět usrkl vína a napjatá tvář mu o poznání změkla. Naklonil se ke Guinan a poněkud slevil ze své obvyklé nepřístupnosti. "Během vesmírných letů se vždycky cítím tak podivně. Ale dá se to snést, dokud nevidím, co se děje venku."

"Chápu. Tak zůstaňte tady. Víte, zjistila jsem, že když se nedívám ven, ani si nepřipadám jako na vesmírné lodi." "Ano, ano," přikývl Undrun. "Také mi to tak připadá. Jako bychom se vůbec nehýbali. Prosim... posadte se, Guinan. Smím vám říkat Guinan?"

"Je to mé jméno."

"A vy mi můžete říkat velvyslanče."

"Tak se jmenujete?"

"Ne, ale jsem rád, když slyším svůj titul."

"Dobře tedy - velvyslanče."

Undrun vyprázdnil sklenici. "Mohu dostat ještě trochu toho kinjinnského vína?"

Guinan sáhla po karafě na podnose, naplnila jeho pohár a sobě nalila také.

"Díky. Tato loď je úžasná. Musí to být velký dar moci jí velet, mít na starosti celou posádku."

"Myslíte tak jako kapitán Picard a komandér Riker?"

"Přesně tak. Já sám jsem takovou práci nikdy nedělal. Já - bojím se, že neumím moc dobře vycházet s lidmi."

Guinan na něj upřela hřejivý pohled. "Nejspíš se vám to daří lépe, než si myslíte, když jste se stal velvyslancem."

Undrun smutně zavrtěl hlavou. "Vyznám se ve tvorbě projektů a v rostlinách. Má domovská planeta, Noxor Tři, trpěla velkými výkyvy podnebí, kolísáním množství srážek a následně nedostatkem potravin. Za cenu nesmírného úsilí a

nákladů jsme se naučili, jak řídit naše zemědělství a ekologii. Proto mám o tuto problematiku takový zájem. Chci naučit ostatní planety jak dokázat to, co jsme dokázali my." Odmlčel se a opět si povzdechl. "Jen bych si přál, abych nemusel s těmi, kterým chci pomoci, osobně mluvit."

Guinan přátelsky ukázala na prázdnou sklenici. "Jsem ráda, že vám víno chutná. Dáte si ještě?"

"Ach - to už jsem všechno vypil? Ani jsem si nevšiml. Zkřížil paže na prsou. "Vlastně jsem neměl v úmyslu zůstat zde tak dlouho ani - ani se dávat s někým do řeči. O-omlouvám se. Snad jsem vás příliš nenudil."

"Ale vůbec ne. Dělal jste prostě to, co v Přední desítce dělají všichni - odpočíval."

"U-ž jsem si myslím odpočinul víc než dost. Musím se vrátit k práci. Děkuji vám za - za péči." Undrun vyklouzl z křesla a opatrně se vzdaloval od Guinan; jako by věřil, že čím víc se od ní vzdálí, tím rychleji získá zpět ztracenou důstojnost.

"Ráda vás tady kdykoliv opět uvítám, pane velvyslanče," zavolala za ním.

Undrun zahanbeně sklonil hlavu a opustil místnost bez jediného slova.

Picard si propletl prsty, položil dlaně na stůl a naklonil se. "Co všechno o Nuaranech víme, Date?"

Android zlehka přivřel oči, jak jeho mozek hledal požadované informace. "Nuaranské impérium je vojenská diktatura ovládající čtyři planetární systémy s celkem sedmi obydlenými planetami. O dějinách či vývoji nuaranské společnosti je toho známo velmi málo. K prvnímu zaznamenanému kontaktu došlo před sedmašedesáti solárními lety, kdy se pokusili dobýt Beta Li'odo, která právě uzavřela dohodu s Federací, což ovšem Nuaranům nebylo známo. Křížník Hvězdné flotily Polaris, jenž právě z Beta Li'odo odletěl, zachytil nouzové volání Li'odanů a útočící letce se postavil. Došlo ke krátké ale prudké potyčce, během níž Polaris poškodila jednu nuaranskou loď."

"Soudě podle stíhačů, co na nás dnes zaútočily, si z toho Nuarané poučení nevzali," poznamenal Riker.

"Vypadá to tak," přisvědčil Picard. "Ve větším počtu by mohly ohrozit i vesmírnou loď. Pane Date, jaké jsou jejich vztahy s Thiopou?"

"Nanejvýš zajímavé, kapitáne. Nuarané prokazatelně Thiopu navštěvovali a obchodovali s ní ještě dřív, než se k moci dostal současný vůdce Ruer Stross. Poté se jejich vztahy ještě zintenzívnily. Nuarané si Thiopu velmi cení pro její přírodní bohatství a výhodnou polohu. Thiopané jim dovolují těžit zdroje - minerály, rostliny, fosilní paliva. Nuarané začali planetu používat jako útočiště."

"A co za to Thiopané dostávají?" zeptala se poradkyně Troi.

"Technologii," odpověděl Dat. "Když se Stross dostal k moci, Thiopa teprve vstupovala do industriální éry. Za méně než čtyřicet let prošli vývojem od parních strojů až k jadernému štěpení a fúzi a k letům v rámci své soustavy."

Na kapitánově čele se objevily přemýšlivé vrásky. "To je velmi rychlé tempo. Přesně touto cestou se ubíral technický pokrok na Zemi před dvěma sty lety."

"Pravda," přikývl Riker. "My jsme to však dokázali bez pomoci zvenčí."

Dat zvědavě sklonil hlavu na stranu. "Byla Zemi taková podpora nabídnuta?"

"Nic takového není známo," odpověděl Riker s pobaveným úsměvem. "Mohlo nám to trvat mnohem déle, neustále jsme byli vystaveni riziku špatné volby, nakonec jsme to ale zvládli - vlastním tempem a aniž bychom vydali naši planetu napospas bezohledným cizincům."

"Odmítla by Země takovou nabídku?" zeptal se Dat.

"Pravděpodobně ne," odpověděl Picard. "Chce to silnou vůli říct 'Ne, díky', když vám někdo nabídne zkratku k budoucnosti. V historii lidstva se najde spousta příkladů vítězství slabosti tam, kde bylo zapotřebí síly."

Prázdný výraz Datovy tváře jasně prozrazoval, že dosavadní informace v něm vyvolávají zmatek, který není schopen zvládnout. "Podle vás je tedy lepší takovou pomoc odmítnout?"

"Jak to jen vyjádřit? V nejlepším ze všech možných vesmírů, kde nikdo nemá žádné postranní motivy, je pomocná ruka vždy vítána. Naneštěstí ne všechny bytosti na vyšším stupni vývoje mají dobré úmysly. Za pomoc mohou požadovat cenu, jež je často velmi vysoká."

"A někdy," ozvala se poradkyně Troi, "je pokušení hrát si na boha příliš silné, i když původní záměr byl zcela nezištný."

"Aaach," hlesl Dat. "Tak proto Federace přijala směrnici o nevměšování?"

"Přesně tak," potvrdil Picard. "Tvůrci tohoto předpisu byli dostatečně moudří, aby v praxi aplikovali staré pořekadlo o cestě do pekla, která je dlážděna dobrými úmysly."

"Date, jaké další záznamy máme o aktivitách Nuaranů, v tomto sektoru?" zeptal se Riker.

"Na několika neobydlených planetách a planetkách založili pracovní kolonie. Jejich osazenstvo tvoří thiopští otroci."

Poradkyně Troi pohlédla na Data rozšířenými očima. "Otroci?"

"Ano. Thiopané se tímto způsobem zbavují politických vězňů. Obchodují s nimi jako s kterýmkoliv jiným zbožím. Tyto praktiky se prokazatelně objevily v jejich obchodním vztahu až později, když se zásoby surovin ceněných Nuarany začaly tenčit."

Troi vypadala otřeseně. "Dříve hojné přírodní bohatství Thiopy bylo vyčerpáno za pouhých čtyřicet let?"

"Ano, poradkyně."

Riker nevěřícně zavrtěl hlavou. "Thiopané dovolili Nuaranům zplundrovat svou planetu, zapletli se dokonce do něčeho tak barbarského, jako je obchod s otroky - a Federace s nimi stále chce uzavřít spojení?"

"Souhlasím, nezní to moc povzbudivě," připustil Picard. "A také proto jsme zde - abychom rozpoznali, zda tyto záležitosti jsou jen součástí porodních bolestí jejich civilizace, nebo opakovaný vzorec chování, jež by mohlo být podle měřítek Federace považováno za problematické."

"Když nás Thiopané požádali o pomoc," připomněla poradkyně Troi, "naprosto přesně věděli, na jakých principech je Federace založena a omezili vztahy s Nuarany. Možná nás prosí, abychom jim dali druhou šanci."

"Ano. Jen se zkusme podívat na situaci očima Thiopanů," řekl Picard. "Nacházejí se v galaxii plné pokročilejších civilizací, než jsou oni sami. Nejsm si jist, zda jim můžeme zazlívát touhu dostat se do čtyřicátého století bez ohledu na cenu, kterou museli zaplatit."

Rikerova tvář potměla. "Tato cena je příliš vysoká bez ohledu na zisk."

"Není na nás, abychom soudili, Jedničko," řekl kapitán Picard. "Poradkyně Troi, psychologický profil Nuaranů, prosím."

"Podle našich měřítek jsou jejich postoje i emocionální reakce značně nepřátelské. Výrazné je u nich soustředění na vlastní prospěch -"

"Přesně jako Ferengové," poznamenal Riker.

"V jedné věci se však liší," pokračovala Troi. "Ferengové jsou velmi opatrní, kdežto Nuarané ochotně podstoupí i velké riziko, pokud je žene vidina velkých zisků."

"Například riziko, jakým je útok na vesmírnou loď?" zeptal se Picard.

Troi přikývla. "Nepostupují podle pravidel, která používáme při sociálních nebo politických interakcích my. Podle zpráv obchodníků a diplomatů, kteří s nimi přišli do styku, Nuarané buď neuznávají žádná pravidla, nebo se je alespoň nijak nerozpakují změnit, pokud to vyhovuje jejich potřebám. Podle všeho je následky vlastních činů nezajímají. Je ovšem také možné, že jejich způsob myšlení prostě neumožňuje princip příčiny a následku pochopit."

"Podtrženo a sečteno to znamená jedno: kromě nebezpečí ze strany Ferengů tady existuje jiná, mnohem zákeřnější hrozba, takže dokud budeme v blízkosti Thiopy, musíme zachovávat maximální ostražitost. Doposud nevíme, co Thiopany k přerušení obchodních styků s Nuarany vedlo. Jedno je ale jisté - Nuarané se s tím nehodlají smířit jen tak." Picard odsunul svou židli od stolu a vstal.

"Díky za nápady a připomínky. Můžete se vrátit na svá místa."

"Kapitáne," ozvala se Troi. "Ráda bych si promluvila s vámi a komandérem Rikerem."

Dat se vydal na můstek a Troi se otočila k Picardovi s Rikerem. "Týká se to velvyslance Undruna. Cítím v něm hlubokou nejistotu."

Picard se zamračil. "Můžete mi to blíže vysvětlit, poradkyně?"

"Cítím, jako by měl pocit, že je podvodník a bál se odhalení. Ve snaze zakrýt to, co vidí jako své vlastní selhání, by se mohl dopustit jednání, jaké bychom od něj nečekali."

"Výborně," povzdychl si Riker. "Takže náš velvyslanec je nejen nesnesitelný, ale navíc nepředvídatelný?"

Picard našpulil rty. "Navrhujete pro našeho pana Undruna nějakou preventivní léčbu?"

"Jsem si docela jista, že dokud ho nezaženeme do kouta nebo nezahrneme výčitkami ohledně jeho neschopnosti, nebude nám dělat problémy. Záznamy o jeho dosavadním pracovním výkonu jsou dobré."

"Takže při opatrném zacházení by měl svou práci na Thiopě zvládnout," shrnul Picard.

"Ano, pane. Jen jsem chtěla, abyste byli o případném zdroji potíží informováni předem."

"Děkuji vám, poradkyně."

Vyšli z poradní místnosti a zaujali místa na můstku. Enterprise se blížila k Thiopě a planeta na hlavní obrazovce rychle rostla. Nebyl to pěkný pohled. Byla zahalená do nahnědlého závoje průmyslových zplodin. Hlavní kontinent protínalo několik dlouhých, křivolakých jizev - pozůstatků po bezohledné těžbě nerostných surovin, velké plochy lesů byly vykáceny. Pohled trhlínami ve vrstvě znečištěného vzduchu pak potvrzoval to, co už předtím zaznamenaly senzory lodí: znečištění vody zachvátilo moře Thiopy jako rakovina.

"Je to tak špatné, jak to vypadá?" zeptal se Picard.

"Ano, pane," řekl Dat. "Zatímco jsme hovořili, Wesley provedl několik srovnání s údaji, které byly k dispozici před dvaceti lety."

"Podejte hlášení, praporčíku Crushere."

"Ano, pane. Atmosféra nyní obsahuje o patnáct procent méně kyslíku, o dvacet procent více kysličníku uhličitýho a o dvacet sedm procent více průmyslových zplodin včetně pětadvaceti známých karcinogenů a nejméně tuctu jiných toxických odpadů. Hydrosféra je na tom úplně stejně. Průměrná teplota planety se zvýšila o dva stupně."

"Kdyby Thiopa byla lidský pacient, kapitáne," dodal Dat, "dalo by se říct, že její stav je kritický."

Kapitán Picard založil ruce na hrudi. "Jak velkou část ekologické katastrofy na Thiopě způsobila příroda a kolik mají na svědomí Thiopané sami," pronesl zamyšleně. "Dobrá práce, praporčíku. Pokračujte v standardním orbitálním přibližování - přejděte na orbitu, jakmile to bude možné."

"Ano, pane." Koutkem oka Picard zahlédl, jak se Wesley usmál, viditelně potěšen chválou. Také Dat na Wesleyho povzbudivě kývl.

Picard se obrátil na prvního důstojníka. "Váš názor, Jedničko?"

"Thiopa nevypadá jako místo, kde bych chtěl zakotvit na moc dlouho."

"Souhlasím. Váš postřeh o příliš vysoké ceně za pokrok se v případě Thiopy nakonec může ukázat jako pravdivý."

"Možná, pane. Ale teď mě trápí víc zvědavost než cokoliv jiného. Co mohlo dohnat celou planetu tak blízko sebevraždě, než se její obyvatelé odhodlali požádat o pomoc?"

Picard se zabořil do křesla a vypadal zamyšleně. "To se brzy dozvíme."

Kapitola tři

"Lorde Strossi, musíte stát klidně!"

Ruer Stross, nejvyšší správce a všemocný vládce Thiopy, se mlčky potil a prohlížel si svůj obraz ve velkém zrcadle, zatímco sluha poletovat kolem.

"Supo, tak pospíš si -"

"Rozpažte, prosím. Musím se podívat, zda ty rukávy sedí jak je třeba, jinak -"

"Jinak co? Upadnou mi ruce?"

Supo ztuhl. Zaťaté pěsti založil v bok - nebo aspoň na místa, kde by boky měl, kdyby na jeho postavě bylo něco takového patrné. Mohutné břicho ovšem veškeré tělesné křivky zakrylo. Supo vypadal jako vzpřímeně postavený žok - hlava seděla na úzkých ramenou, od nichž se obvod těla rovnoměrně zvětšoval, jako by nashromážděný tuk nedokázal vzdorovat síle gravitace. Měl krátké a podsadité nohy a malá, oblá chodidla, jejichž paty se obvykle nedotýkaly země, neboť často chodil po špičkách.

Tváře většiny Thiopanů byly elegantní, trojúhelníkové, vysoké lícní kosti přecházely do dlouhé brady. Velké oči s koutky obrácenými vzhůru zcela postrádaly cokoli, co by mohlo připomínat řasy nebo obočí. Po stranách obličeje, tam, kde většina humanoidních ras měla uši, jim vyrůstaly tři nebo čtyři vousky sloužící jako smyslové čivy. Slovo "elegantní" však rozhodně nebylo z těch, která by přišla na mysl komukoli, kdo by se pokusil popsat Strossova despotického komorníka. Jemu se nos křivil jako zahnutý zoban, oči měl vypoulené a vousky mu neustále zplihle visely - kromě okamžiků, kdy byl popuzen a rozčilené jimi mrskal - což bylo právě teď.

"Ne, ruce vám neupadnou. Ale mohli byste se na oslavách vlastního jubilea stát terčem posměšků, z čehož by nakonec všichni obviňovali mě. 'Chudák starý Supo', řekli by. 'Slepý jako jámohrab, co? Nedokáže ani obléci svého pána, he?'"

To by se vám líbilo - zneuctit mě před celou planetou, před celou Galaxií, celým vesmírem?"

"Dobrá, dobrá," odpověděl Stross a smířlivě se usmál. "Nechtěl jsem na tebe vrčet, jen nesnáším dlouhé oblékání."

"Já vím," Supo byl už zase v plné práci a opět rovnal, uhlazoval, popotahoval a leštil.

"Nemysli si, že bych tohle všechno podstoupil, nebýt Ootheraiova věčného naléhání."

"Já vím," zamumlal komorník znova. Jeho prsty, jediné části těla, jež byly nadány ladností pohybu a hbitostí, se třepotaly kolem pána, aby se přesvědčily, zda těžké sako zdobené lesklými sponami a obtížená řadami vyznamenání dokonale obepíná mohutnou Strossovu hrud'

Stross pravidelně vyfukoval vzduch nosem. Připomínal přehřátý parní kotel, když upouští páru pojistnou záklopkou. Vlasy a vousy mu už dávno zbělely věkem, ale oči s velkými, perleťovými duhovkami charakteristickými pro Thiopany měl stále jasné a plné života.

Konečně od něj Supo odstoupil a pyšně pohlédl na své dílo. "Hotovo! Dokonalé!" prohlásil.

"Dobře," vzdychl si Stross. "Můžu už ten kabát sundat?"

"Ne! Utrhl byste přezky, poztrácel vyznamenání nebo nadělal záhyby. Já vám z něj pomohu." Komorník jemně uvolnil všechny sponky, jediným rychlým pohybem stáhl sako ze Strossových ramen a okamžitě ho pověsil na opodál stojící figurínu. Stross se mezitím nasoukal do pletené řízy; sahala mu až po kolena. Byla obarvená na šedo, zmuchlaná a pokrytá skvrnami od jídla, on však do ní vklouzl s rozkoší člověka, co se právě osvobodil z pout. Kolem pasu si uvázal obyčejný provaz a široké rukávy si vyhrnul nad lokty. Jeden zůstal na místě a druhý spadl zpátky. Nevěnoval tomu pozornost.

"Mám hlad," prohlásil.

Supo se otočil tak prudce, až skoro převrhl krejčovskou pannu. "Ne! Do večera už žádné jídlo. Nafoukl byste se jako míč a tahle uniforma by vám zase nepadla. Moc jíte, pane. A jediný váš tělocvik je zvedání soust od mísy k ústům!"

"Dobře, vyhrál jsi, ty malý tyran," zavrčel správce Stross, "ovšem jen proto, že jsem příliš unavený, abych poslouchal, jak na mě ječíš. Ale až bude ta dnešní slavnost za mnou, spořádám, co se mi jen zachce, to si piš."

"A já vám přeji všechny šaty, takže nebudete muset chodit nahý," odsekl Supo, který už cupital ke dveřím. Samy se před ním otevřely a on jimi prošel, aniž se ohlédl. "Abych nezapomněl, ten vřejcový koláč, co jste si schoval do nočního stolku, jsem našel, takže ho už ani nemusíte hledat," zavolal ještě z chodby.

Stross se sklonil ke stolku vedle postele a prudce otevřel zásuvku. Prázdná. Vsadím se, že ho ta malá krysa zhltna sama.

"Ztratil jsi něco, můj pane?" pronesl měkký, zastřený hlas.

Stross vzhlédl a spatřil vysokou ženu; stála ve stínu předpokoje jeho ložnice. "Jo. Jídlo. Pojď dál."

Vkročila do proudu světla, které prýštilo z asymetrické stojací lampy vyrobené z kovu a šedého skla, jejíž prosté tvary byly v dokonalém souladu s přísnou strohostí ostatního zařízení Strossovy ložnice. Ayli samotná byla všechno, jen ne strohá.

Medové vlasy jí spadaly na ramena a měkce lemovaly tvář, z níž vyzařovala chladná, dokonalá krása vybroušeného drahokamu. Oči měla tmavší než většina Thiopanů, takže její i nejlhostejnější pohled v sobě skrýval nádech tajemna. Vousky už jí začínaly šedivět, ale kromě toho vypadala právě tak mladistvě jako před více než dvaceti lety, kdy se stala Strossovým vykladačem stínů. Saténové šaty tiše šelestily, když přistoupila k oválnému stolu, u něhož stály po stranách dvě židle s vysokými, rovnými opěradly.

"Supo s tebou jedná pořád stejně neuctivě?" zeptala se nezávazným tónem a se strojenou důstojností se posadila.

Stross usedl naproti ní. "Proč by se měl měnit? Občas si říkám, že bych měl dát Nuaranům jeho."

Ayli svému vůdci věnovala shovívavý úsměv. "A kdo by se o tebe staral? Bez Supa, který pečuje o tvůj vzhled, a beze mě, strážkyně cesty tvého života -"

"Jsi stejně nafoukaná jako on," přerušil ji Stross se smíchem. "Nezapomínej na Ootheraie."

Ayli se zašklebila. "Nenávidím ho," odpověděla, ale v hlase neměla po zášti ani stopu.

"Já vím. On - ačkoli by to sám nikdy nepřiznal, protože je mnohem mazanější než ty - tě nenávidí taky."

"A tobě se to líbí," poznamenala Ayli. "Máš tak jistotu, že ti dva tví nejdůležitější rádčové nezačnou za zády kout pikle."

"K tomu je třeba říct jedno. Potřebuji vykladače stínů a potřebuji ministra bezpečnosti a opravdu jsem nemohl zvolit lépe, když jsem si vybral tebe a Ootheraie. A teď, Ayli, začněme. Mám toho dnes hodně."

Ayli zvedla kožený kufřík, který si přinesla s sebou, a opatrně jej položila na stůl. Když odklopila horní víko, bočnice samy spadly a odhalily soupravu trubiček a hranatých předmětů vyrobených z černého, strojově leštěného kovu. Ayli pospojovala trubičky pomocí stříbrných čepů - jejím zkušeným rukám trvalo sestavení celého přístroje jen několik málo minut. Zařízení se skládalo z kukátka a složitě poskládaných optických hranolů a zrcadel uzavřených do temných válců. Po obvodu kukátka se nacházely čtyři kruhy. Ty Ayli používala k dokonalému zaostření obrazu.

Stross trpělivě čekal a pozoroval záblesky světla a barev, jež se roztančily po ženině tváři, když složitý optický mechanismus uvnitř přístroje zachytil paprsek světla, rozložil jej a opět poskládal do obrazu, z něhož pouze hrstka mystiků mezi nimi i Ayli - dokázala vyčíst budoucí události.

Vykladači stínů byli neoddělitelnou součástí historie Thiopy. V dávných časech jejich věštby doslova měnily běh života celé společnosti - na základě těchto rad se někteří vůdci vystříhali válek, zatímco jiní se do nich pouštěli. Když se na Thiopě - mnohem dřív, než přišel na svět Stross - začala zmáhát věda, lidé toužící po nových cestách začali odvrhovat staré způsoby a vykladačům stínů nastaly krušné časy. Žádný vážený člen vlády či politik by nepřiznal, že se radí se - záblesky světla - ačkoli velká část z nich to tajně činila.

V odlehlých oblastech, jako byla Thersa, kde Ruer Stross vyrostl, několik otrhaných vykladačů stínů stále přežívalo a vydělávalo si na nuzné živobytí čtením znamení a předpovídáním budoucnosti obyčejným lidem, jejichž životy doposud nebyly dotčeny novými způsoby, jež přinášela věda. Stross nikdy nezapomněl, v jaké úctě měli jeho rodiče místního vykladače stínů, bezzubého starého muže jménem Onar. A také nikdy nezapomněl, že to byl právě Onar, kdo je varoval před zemětřesením, které spolklo většinu Thersy, když jemu bylo teprve deset. Ruerovi rodiče a všichni, kdo Onarově předpovědi věřili, opustili Thersu necelý den před tím, než ke katastrofě došlo. Většina městských lidí však považovala Onara za starého blázna. Zůstali a zahynuli.

V době, kdy Stross vedl ozbrojené povstání proti správci Cutcheonovi, byla Thiopa na nejlepší cestě stát se moderním světem. Chlapec narozený ve vesnici, kde chyběla tekoucí voda a přívod elektřiny, neviděl mezi vědou, technikou a magií žádný podstatný rozdíl. Ruer Stross jim nerozuměl, ale choval je v nesmírné úctě. Z jeho pohledu nebyly lepší ani horší než ten druh magie, jaký použil Onar, vykladač stínů, aby zachránil jeho i s rodinou před zkázou, jež postihla Thersu. Zastával názor, že jedno i druhé představuje způsob, jak soustředit a usměrňovat přírodní síly vesmíru. Pokud fungovaly, byl spokojen. Vědců a inženýrů měl spoustu, ale vykladači stínů se v moderním světě hledali těžko. Přiměl své agenty proslidit celou planetu, než konečně našel osobu skutečně obdařenou darem čtení ze světla a temnoty. Z většiny vykladačů stínů se vyklubali podvodníci a těch pár pravých se nezdálo být moc na úrovni. Celých dvacet let hledal vhodné kandidáty, zkoušel je a opět propouštěl, než konečně našel okouzující mladou ženu jménem Ayli.

Napřímila se a zachmuřeně na něj pohlédla. "Jsou před tebou mnohá nebezpečí, Ruere. Jsi si jist, že se o nich chceš dozvědět?"

"Za to tě platím. Pusť se do toho."

V temných očích se jí zableskla účast. "Znamení tentokrát nepřinášejí odpovědi - jen otázky."

"No, i to někdy pomůže, nemyslíš?"

"Nevím. Dosud nikdy nebyly stíny tak temné."

Udeřil dlaněmi o stůl, až polekaně nadskočila. "Dost varování před varováním, Ayli. Řekni mi, co vidíš."

Ayli se zhluboka nadechla a pak promluvila. "Poprvé od doby, co pro tebe pracuji, znamení ukazují, že nedosáhneš svého cíle."

"Sjednocení?"

Přikývla. "Rád bys před svou smrtí spatřil Thiopu jednotnou. Jak ale jistě víš, tvůj život nepotrvá tak dlouho."

"To je pravda. Chci, aby sjednocení bylo darem, jež Thiopanům zanechám. Rozdíly mezi nimi, různá kultura a nestejná úroveň jim v dosažení jednoty brání. Jeden nemusí být génius, aby to pochopil. Když ale budou všichni mluvit stejným jazykem, věřit ve společnou věc - pak vztáhneme ruce ke hvězdám a zvítězíme. Ty v to věříš, mám pravdu?"

"Ano, můj pane. Věřím. Ale každý není jako já."

"Vím. Kde leží největší nebezpečí pro toto mé poslání?"

"V písku - v oblasti Endrayan."

"Myslíš Sa'dritskou pouštinu," zavrčel. "Zatracení Osadníci. Ať se propadnou do horoucích pekel, jeden každý z nich."

"Někteří lidé soudí, že Pustina není o moc lepší než peklo."

Stross náhle zprudka vstal a začal přecházet po dřevěné podlaze. "Žijí tam jako divoši - žádné elektrárny, žádný vodovod, žádná klimatizace, žádný potravinářský průmysl -"

"Mají ale zbraně, komunikační systém a trať, kterou jsme jim postavili. Mohou z pouště zaútočit a zranit tě, Ruere."

"Já vím. Nevím ale proč. Než jsme se zbavili Cutcheona a té jeho bandy idiotů, Thiopa skomírala. Celé oblasti žily tak jako já, když jsem byl dítě - v nedostatku, o hladu, bez přístupu k pitné vodě. Za čtyřicet let jsem tuto planetu pozvedl a ukázal jí cestu k budoucnosti. Proč chtějí ti blázniví Osadníci všechno zničit?"

Ayli zůstala klidná. "Protože věří, že právě tvůj spěch, s nímž míříš k budoucnosti, může tuto budoucnost zničit. Činí tě zodpovědným za dlouhý období sucha a špatnou úrodu. Za špinavý vzduch a otrávenou vodu."

"Pokrok si vždy žádá oběti. Proč to lidé nechápu? Copak se opravdu chtějí vrátit do minulosti? Do světa, kde lidé zestárnou dřív, než přijde jejich čas, kde umírají nemluvnata..." Stross zavrtěl hlavou. "Když mi kladou za vinu to špatné, proč také neocením to dobré?"

"Lidé už jsou takoví, Ruere. Vždy touží po tom, co nemají. Jakmile začne jít do tuhého, obrátí se proti vůdcům." "Copak nevidíš za obzor, tak jako my?" zeptal se Stross a bezradně rozhodil rukama.

"Ne tehdy, když se bojí. Mají takový strach, že někdo jako Lessandra je může vodit za nos a udělat z nich stádo nemyslicích zrůd," odpověděla Ayli.

"Však ještě nevyhráli, ti bastardi."

"Možná ne, Ruere. Ale nezapomínej na nejtemnější ze stínů - Osadníci jsou zcela oddáni svému cíli - vrátit planetu do starých dob - právě tak, jako jsi ty oddán svému - sjednocení Thiopy." Odmlčela se. "A taky, můj pane, věří svým vůdcům ne méně, než my věříme tobě."

Od dveří se ozval třetí hlas, kultivovaný a úlisný. "A co když jejich vůdce odstraníme?"

Do místnosti vstoupil ministr bezpečnosti Hydrin Ootherai. Byl mnohem mladší než Stross a také menší a hubenější; s hladce vyholenou hlavou a špičatou bradkou. Na sobě měl elegantní sako zdobené černým a zlatým lemováním. Zatímco Stross pohrdal okázalou parádou, která měla ohromit, jeho ministr se jí věnoval se zjevným nadšením.

"Pokud Lessandru zabiješ," řekla Ayli Strossovi, okázale přitom ignorujíc Ootheraie, "její místo zaujme někdo jiný. Osadníci už zašli hodně daleko - nebudou ochotni sklonit hlavy."

"Možná se tedy zlomí," namítl Ootherai.

"Tak jako tehdy, když jste chytil Evaina a dal ho uvěznit? To bylo před dvaceti lety. Teď jsou Osadníci mnohem silnější."

"Evain byl filosof, ne bojovník," odpověděl Ootherai. "Když na jeho místo nastoupila Lessandra, museli jsme náhle čelit novému nepříteli, houževnatějšímu, rozhodnějšímu, odhodlanému použít násilí."

"A jak víte, že se jim po odstranění Lessandry nepostaví do čela někdo ještě radikálnější?"

"Vidíte věci velmi prostě, má drahá."

"A vy zase nevidíte nic, co nemáte přímo před nosem, Ootheraii. Podceňujete Evainův podíl na tom, čemu nyní musíme čelit. On byl tím, kdo objevil staré Svítky Osadníků. Jeho spisy poskytly základ pro dnešní Lessandřiny činy. Ona jen přidala myšlenku svaté války, jejímž cílem má být vyrvat vládu nad světem z našich rukou, než bude příliš pozdě."

"Považujete za důležitějšího nějakého pomateného kočovníka, než -"

"Dost!" vybuchl Stross a udeřil pěsti do stolu. "Hádáte se o to, co už se stalo. Já potřebuju vědět, co se stane. A pokud jde o Lessandru - není v našem zájmu udělat z ní mučednici. Potřebuji znát podrobnosti, Ayli."

Vykladačka stínů si odkašlala. "Míří sem vesmírná loď Federace. Jednání nebudou snadná. Pokud chceš získat ze zásob, které Enterprise přiváží, co největší užitek aniž bys riskoval závažné ztráty, musíš mít události pod kontrolou. Nesmíš dovolit Osadníkům, aby kontaktovali posádku lodi a přednesli jí své propagandistické lži."

"Mít věci pod kontrolou," ozval se Ootherai. "Právě tohle jsem vždycky doporučoval."

Ayli ministra bezpečnosti ignorovala a hovořila dál. "Vidím Osadníky; chystají se udeřit tam, kde bude mít jejich čin největší dopad - ve chvíli tvého největšího triumfu."

Stross se zamračil. "Na výroční oslavě?"

"Spojení světla a stínů hovoří zcela jasně."

Ootherai obrátil oči v sloup. "Jeden nemusí být vykladačem stínů, aby dokázal předpovědět tohle, můj pane," řekl.

"Proto budou tuto událost provázet nejprísrnější bezpečnostní opatření. Vaše slavnost proběhne nerušeně, o tom vás mohu ujistit."

"Před časem jste nás ujišťoval, že není možné, aby Bareesh a tuto oblast napadli teroristé," poznamenala Ayli tiše.

"Nejsme neomylní. Z chyb si však bereme ponaučení a snažíme se naši práci zefektivnit. Ještě nikdy jsem ale neslyšel o tom, aby se stejně zodpovědně zachoval nějaký vykladač stínů. Naši agenti odhalili mohutnou propagandistickou kampaň a potlačili ji v zárodku, než se mohlo toto -" Ministr bezpečnosti sáhl do kapsy saka a vytáhl z ní list pomačkaného papíru, "rozšířit po městě Bareeshi; nemluví o zbytku oblastí. Jakmile jsme je podrobili mučení, teroristé přiznali své spojení s Osadníky."

Když Stross spatřil leták, nevěřícně zamrkal. "Sympatizují... naši občané pomáhají Osadníkům?"

"Ano," přitakal Ootherai hbitě. "Nebude jich však mnoho. Je to malé hnutí a my nyní vynakládáme značné úsilí na to, abychom všechny členy zatkli a ukázali tak jejich případným následovníkům, jak nepříjemná může být naše odplata za zradu. Rozprášíme je během okamžiku."

"Mé údaje říkají něco jiného," ozvala se Ayli.

"Vaše údaje? Mluvíte jako nějaký vědec, který ví -"

"Čtení ze světla a stínů je něco, čemu vy nikdy nebudete rozumět."

Stross jejich hašteření rázně ut'ál tím, že vytrhl leták Ootheraiovi z ruky, aby si jej prohlédl. Byla na něm fotka jeho samotného, Ruera Strosse, nejvyššího správce, na nějakém shromáždění. Byl oblečen do slavnostního oděvu a mával rukama. Jen místo vlastní tváře na něj z obrázku hleděla umrlčí lebka. Výsměšný titulek ho označoval za Strýčka Smrt'áka.

"Děti mi říkají strýčku, protože vědí, jak moc je mám rád," vyhrkl Stross. Byl tak rozrušený, že jen stěží dokázal srozumitelně artikulovat. "Postaral jsem se, aby jejich životy byly lepší... a právě proto mě milují."

"To všichni víme, můj pane," kývl Ootherai ve snaze ukonejšit svého vůdce.

"A co udělaly ty zrůdy?" zaskřípal Stross vztekly zuby. "Zneužili dětský projev lásky k něčemu tak odpornému. Pokud chtějí smrt, dám jim smrt. Jsem nejvyšší správce a budu podle toho jednat."

"Jsou to pouštní pavouci," řekl Ootherai. "Rozdrtíme je."

"Ruere," hlesla Ayli naléhavě ve snaze oslovit ho a přimět, aby nepodlehł hněvu. "Nesmíš Osadníkům dovolit, aby tě odvedli od tvého cíle: sjednocení Thiopy. Pokud se necháš zavléct do války a zapomeneš na to, co se snažíš pro tuto planetu udělat, tví nepřátelé vyhrají - i kdybys je nakonec porazil."

Stross potřásl hlavou. "Co můžu dělat?"

"Izolovat je. Utáhnout kolem nich smyčku, aby jejich jed nemohl proniknout ven. A především zabránit Federaci a jejím vyslancům, aby se s nimi setkali a vyslechli jejich demonizovanou verzi skutečnosti."

Stross dlouhou chvíli mlčel. Po ničem netoužil víc, než aby mohl Osadníky za jejich výsměch ztrestat. Chápal však, že

vykladačka stínů má pravdu.

"Dobrá tedy," řekl nakonec. "Uděláme, co navrhuješ, Ayli." Pak se otočil k ministru bezpečnosti. "Chci, abys bezpečnostní opatření pro výroční slavnost ještě zpřísnil, Ootheraii. Než dorazí Enterprise, nesmí být v okruhu sta mil po Osadnících a jejich příznivcích ani stopa," nařídil Stross a vztekle zmačkal leták, který stále držel v ruce.

"Ano, pane," odpověděl Ootherai.

"Jdu do své dílny. Pokud mě někdo bude chtít vyrušovat, tak dopředu varuji, aby za mnou nechodil bez vážného důvodu." Stross vstal a odšoural se k postranním dveřím, jimiž místnost opustil.

Ministr bezpečnosti ho sledoval, dokud mu nezmizel z očí, a pak zavrtěl hlavou. "Nechápu, jak vůdce, jenž postavil celou vládní politiku na podporu technologického rozvoje, může věřit tvrzení ženy, která se zabývá předvídáním budoucnosti ze záblesků světla procházejícího optickými hranoly."

"Opět jste slepý vůči tomu, co máte přímo před nosem, Ootheraii," řekla Ayli. "Ruer Stross mi naslouchá, protože mám pravdu."

Kapitola čtyři

Wesley vytřel na konzoli poslední příkaz. "Standardní orbita dosažena, kapitáne."

"Děkuji, pane Crushere. Pane Date, co říkají senzory?"

"Podrobný průzkum potvrdil Wesleyho dřívější zjištění pane." Android se otočil tak, aby se zároveň díval na Picarda i na Rikera, který seděl za ním. "Jelikož je příčina ekologických potíží Thiopy pro naše budoucí hodnocení klíčová, budu potřebovat další údaje o minulosti planety."

"Jaké údaje?" chtěl vědět Picard.

"Záznamy o počasí a teplotě vody, data o úrovni znečištění atmosféry a oceánů, stupeň rozvoje průmyslu a jeho charakter. Rád bych se spojil přímo s thiopskými vědci a údaje čerpal z místních databank, samozřejmě s vaším dovolením kapitáne."

"Udělejte to. Pokud budou ochotni mluvit, máme nepochybně právo jim naslouchat. Průběžně mě informujte. Pane Worfe, kontaktujte oficiální představitele planety."

"Spojení navázáno."

"Hovoří Jean-Luc Picard, kapitán Enterprise. Přeji si mluvit s nejvyšším správcem Strossem."

Odpověď přišla téměř okamžitě. "Enterprise, zde je Komunikační centrála Thiopy. Okamžik prosím. Přepojíme vás."

"Rozumím."

Po několika vteřinách byl obraz planety na hlavní obrazovce můstku vystřídán holohlavým mužem s bradkou.

"Kapitáne Picarde, jsem ministr bezpečnosti Ootherai. Nejvyšší správce Stross mě požádal, abych vás uvítal na naší planetě."

"Mohu s vaším nejvyšším správcem mluvit?"

"V tuto chvíli je bohužel zaneprázdněn. Já však zastupuji vládu a mám pověření hovořit i jeho jménem. Rádi bychom vás co nejvřeleji přivítali a vyjádřili náš dík za zásoby, které nám v této pro nás nesmírně těžké době přivážíte. Správce Stross připravuje slavnostní hostinu, jež se bude konat dne večer v hlavním městě Bareeshi."

"Slavnostní hostinu?" Kapitán Picard si nebyl jist, zda se nepřeslechl.

"Ano. Oslavíme čtyřicáté výročí zvolení lorda Strosse. Je naším vůdcem déle než kdokoli jiný v dějinách Thiopy."

Budeme nanejvýš poctěni, pokud vy a vaši důstojníci přijmete pozvání a stanete se našimi hosty. Mám vám dopřát čas, abyste návrh zvážil, kapitáne Picarde?"

Picard se zdvořile usmál. "Ne, vůbec ne, pane. S radostí přijímáme."

Ootherai nadšeně spráskl ruce. "Úžasné! Oslavy započnou přibližně za dvě hodiny. Pro transport do vládního střediska použijte souřadnice, které jste dostali. Budu vás tam očekávat, abych vás osobně uvítal."

"Děkuji, ministře Ootheraii. A teď k prvotnímu poslání naší mise - jsou připravena skladiště pro zásoby, co jsme přivezli?"

"Ano, jistě. Pokud máte zájem si je prohlédnout..."

"Vlastně jsem se právě chystal poslat dolů svého prvního důstojníka Williama Rikera. Souřadnice máme."

"Výborně, kapitáne. Podám zprávu vrchnímu dozorcímu Chardrainu. Bude mi nesmírným potěšením uvítat vás i s doprovodem na recepci. Do té doby, kapitáne Picarde..."

"Vaši pohostinnosti si velmi vážíme. Picard konec." Na hlavní obrazovce se opět objevila planeta. Zvolna se otáčela kolem osy deset tisíc kilometrů pod Enterprise.

Riker skepticky přimhouřil oči. "Hostina? Právě čelí nejhoršímu hladomoru v historii a oni pořádají slavnostní hostinu?"

Picard na něj pohlédl. "Možná to nebude taková hostina, jak si myslíte, Jedničko. Pokud mají tam dole o jídlo skutečně takovou nouzi, jak nám tvrdí, menu může vypadat hodně nuzně."

"Ta hostina nemusí být nic jiného než prostředek k pozdvižení morálky," přidala se Troi. "Když jsou okolnosti obzvláště tíživé, přiměřeně okázalá oslava lidem pomůže odpoutat ducha od neradostné přítomnosti a probudit v nich víru v lepší časy."

"Něco jako ty jazzové koncerty, co jste se pokoušel organizovat," připomněl Picard prvnímu důstojníkovi. "Prostředek k pozdvižení morálky v dobách, kdy se kapitán chová ke své posádce jako tyran."

Riker se usmál. "Což mi připomíná... Worfe, Geordi mi navrhl, že byste se našich zkoušek mohl zúčastnit. Prý výborně hrajete na nějaký klingonský nástroj."

"Na chu'Sugh, veliteli."

"Při první příležitosti to zkusíme."

Picard se naklonil k Rikerovi. "Worf v jazzbandu?" zamumlal. "Proč mi jen dělá takové potíže si to představit?" "Možná se nakonec dá na uměleckou dráhu," odpověděl Riker s pokrčením ramen. Nemohl se však zbavit dojmu, že Picarda nepřesvědčil.

"Poradkyně, pane Date. Rád bych, abyste mě doprovodili na tu recepci na Thiopě."

"Skutečně tam chcete jít? Nejsem si jist, zda se mi ten nápad líbí, kapitáne," ozval se Riker.

"Protokol, Jedničko. A kromě toho - jaké nebezpečí by nám mohlo hrozit? A vy máte na Thiopě jiné povinnosti."

"Kvůli nimž musím s sebou vzít také Undruna," vzdychl si první důstojník.

"Bohužel ano. Mám však plnou důvěru ve váš zdravý úsudek a schopnost ovládat se."

Riker vstal a potřásl hlavou. "Takže zatímco já budu cvičit sebeovládání, vy, Deanna a Dat budete popíjet a hodovat jako diplomaté. A na mě zbyla prohlídka skladišť... Nějak se mi to nezdá spravedlivé." Přešel po plošině k turbovýtahu, když se za ním ozval Picardův hlas. "S největší pravděpodobností to nebude nijak přepychová záležitost. Nejspíš nám naservírují ovesnou kaši v dřevěných miskách."

Tato poznámka vyvolala na Rikerově tváři slabý úsměv. "To doufám."

"Jedničko -"

Riker se zastavil v otevřených výtahových dveřích. "Pane?"

"Buďte velmi opatrný. A nedovolte tomu otravnému panu Undrunovi, aby vám zabránil mít oči otevřené. Federace na nás spoléhá a já spoléhám na vás."

Riker přikývl. "Rozumím, kapitáne."

Riker čekal vedle konzole transportéru a snažil se ovládnout rostoucí netrpělivost, zatímco si Undrun pečlivě upravoval klobouk a kožšinový límec tak, aby ani kousek kůže nezůstal nezahalen. "Velvyslanče Undruna, v Bareeshi není chladno."

"Pocit chladu je velmi relativní, pane Rikere."

"Jakmile budete připraven, pane..."

Undrun ještě chvíli načechrával límec a pak konečně prohlásil: "Jsem hotov."

"Dobře. Vezměte si toto." Riker podal Undrunovi masku s filtrem uzpůsobenou tak, aby chránila oči a bezpečně přilnula k nosu a ústům.

Undrun ji štitivě podržel co nejdál od těla. "A co s tím mám dělat?" zeptal se.

"V oblasti, kam směřujeme, nám senzory ukazují vysokou míru znečištění ovzduší. Nemůžeme se tam přenést bez patřičných ochranných prostředků. Pokud si přejete, abych vám pomohl -"

"Nasadit masku ještě zvládnu, komandéře."

Riker o krok ustoupil. "Výborně." Sám si také upevnil masku přes obličej a vstoupil na plošinu transportéru. Undrun jej následoval a když oba zaujali pozice, Riker vydal příkaz k přenosu.

Will a Undrun se s mihotáním zhmotnili na betonovém přístavišti na břehu řeky Eloki - nebo spíš toho, co z ní zbylo.

Ačkoli protější břeh byl nejméně kilometr daleko, středem řečiště, obklopena pásem bahna, se klikatila jen tenká stružka. Zbytek říčního koryta byl vyschlý, prašný a rozpukaný slunečním žářem. Suché bláto uvěznilo pramice, které tam nyní ležely jako zkamenělá stvoření zahubená světem, jehož ekologický systém se náhle zbláznil.

Riker si okamžitě uvědomil, jak je dobře, že si nasadili masky. Všude kolem nich se tyčila průmyslová zařízení a chrlila proti hořčicově žlutému nebi zplodiny. Slunce vypadalo jako bledý, nezřetelný kotouč. Závoj smogu rdousícího planetu jeho zář značně ztlumil.

Přímo za nimi, poněkud zastíněn velkou čtvercovou budovou, stál vestibul, který se později, když do něj vstoupili, ukázal být něčím na způsob přetlakové komory. Venkovní dveře se pevně uzavřely a nad vnitřními začalo blikat červené světlo. Vývěvy se syčením vysály jedovaté látky a vyvrhly je ven. Výstražné světlo zamrkal, vnitřní dveře se otevřely a umožnily jim vstoupit do temné chodby zbudované z prefabrikovaných dílců. Riker opatrně nadzvedl masku. Vzduch byl zatuchlý a vznášel se v něm jakýsi syntetický zápach, ale dal se dýchat. Kývl na Undruna. Ten následoval jeho příkladu, sňal masku a ihned si opět pečlivě urovňal klobouk na hlavě.

Chodba vedla jen jediným směrem. Riker a Undrun se jí vydali a cestou nahlíželi malými okénky ve stěnách do rozsáhlých prostor skladišť rozdělených na deset nadzemních a pět podzemních pater. Některá prostranství byla otevřená, zjevně sloužila k uskladnění mohutných nosníků a traverz používaných pro průmyslové účely. Většinu prostoru však rozdělovaly pouze samonosné přepážky, které umožňovaly uzpůsobit velikost boxů v závislosti na rozměrech přechovávaného materiálu. Všude se povalovaly kontejnery - plastové, kovové, některé byly docela nemoderní, dřevěné.

Chodba je dovedla do místnosti s prosklenými stěnami, kde za stolem seděl jediný Thiopan, jehož bezpečnost hlídal strážný, který stál hned u dveří. Oba muži na sobě měli stejnou praktickou uniformu - šedý overal s kapsami a jednoduchým vyznačením hodnosti. Hlavu strážného chránila přilba hranatého tvaru, v rukou držel pušku, kterou Riker neomylně zařadil mezi laserové zbraně. U pasu mu v koženém pouzdře visela pistole a v pochvě na zádech měl zastrčen nůž.

Když Riker a Undrun vstoupili, muž za stolem vzhledl, ale strážný neučinil sebemenší pohyb, aby je zadržel. "Vy jste určitě z té vesmírné lodi. Já jsem Chardrai, dozorcí tohoto paláce."

"Velitel Riker. A zde je velvyslanec Undrun z Ministerstva pomoci a podpory Spojené federace planet."

Chardrai odpověděl mrzutým příkývnutím. Byl to malý a zavalitý muž s podbradkem a prošeďivělými vlasy a vousky.

"Dáte si drink, abyste spláchli chuť té polívky, co jí říkáme vzduch?"

"Není zapotřebí. Měli jsme masky. Takové je to venku vždycky?"

Chardrai sáhl do skříňky za sebou, vytáhl z ní láhev a odšpuntoval jí. Pak vzal tři špinavé a nakráplé kalíšky a naplnil je světle zelenou tekutinou. "Dneska jen o něco horší než jindy. Už tři týdny tu máme inverzi - všechny výpary zůstávají u země. Ale to se stává každý druhý měsíc." Dvě z číšek pošoupl po desce stolu před hosty. "Omlouvám se za ty poháry. Obsah je ale osvěžující. Doporučuji."

Riker opatrně otřel okraj prsty a usrl. Ať už to bylo cokoli, chutnalo to příjemně - chladivě a řízně zároveň. Undrun se na svůj pohárek podíval a usklíbl se. "Naprostě nehygienické," zamumlal.

"Možná," odpověděl Chardrai. "Ale pořád lepší než to, co je venku." Zasmál se, ale znělo to spíš fatalisticky než pobaveně.

Undrun položil kalíšek na stůl. "Ne, děkuji."

"Jak je libo." Chardrai se natáhl pro Undrunův pohár a jeho obsah nalil zpět do láhve. Pak uchopil svůj vlastní a přihnul si z něj. "Dobré pití, jen co je pravda."

"O tom nepochybují." Undrun pohledem zhodnotil místnost, v níž se nacházeli - nerovné, rezavějící obložení stěn, otlučená podlaha a zkorodované kohouty trubek; některé se rozpojily a volně visely od stropu. "Je zbytek budovy ve stejném špatném stavu jako tato kancelář?"

"Hej, no tak," zavrčel Chardrai. "Tohle není žádný hotel. Tohle je skladiště."

Undrun po něm střelil mrazivým pohledem. "Pane Chardrai, chceme sem přepravit čisté, choroboplodných zárodků zbavené potraviny, semena, rostliny a také léky. Nedovolím, aby byly uskladněny v krysyami prolezlém semeništi bakterií."

Dozorčí se pomalu zvedl ze židle. "Tak počkejte -"

"Omluvte nás," přerušil ho Riker, uchopil Undruna za rameno a odvedl ho do vzdáleného kouta. "Jak se zdá, jednání nepokračuje zrovna šťastně, velvyslanče Undrune."

"Ach! A nepochybně je to má vina!"

"Nedal jste tomu muži vůbec příležitost, aby -"

"Aby mi vysvětlil, že stav místnosti, v níž se nacházíme," rozčileně zamával rukou kolem dokola, "nevypovídá nic o způsobu, jakým řídí toto takzvané skladiště? Nesu zodpovědnost za -"

"Za doručení nákladu, nic víc. Thiopané s ním mohou naložit, jak chtějí. Pokud se rozhodnou nakrmit jím krysy, my nemůžeme říct ani slovo."

"Promiňte, veliteli Rikere, ale má práce -"

"Budete pracovat v souladu s pravidly, která stanoví kapitán Picard a já. Přijít sem a rozdávat urážky není -"

"Nemáte právo mě omezovat. Jsem pověřen dovést tuto misi do konce takovým způsobem, jaký budu sám považovat za vhodný." Undrun setřásl Rikerovu ruku a otočil se k prvnímu důstojníkovi, jenž ho převyšoval nejméně o dvě a půl stopy, zády. "A pokud se mě ještě někdy dotknete, postarám se, aby -"

Chardrai udeřil odmítnutým Undrunovým pohárkem o stůl, až se hliněné střepy rozlétly na všechny strany jako šrapnely. Hádku okamžitě utichla. "Ještě jste si naše zařízení ani neprohlédli. Nejdřív vás provedu a pak můžeme diskutovat, zda je tohle místo dost čisté pro vaše přepravní kontejnery."

"Nejde jen o kontejnery," odsekl Undrun. "Chci vidět, kde budou ubytováni mí lidé z MPP."

Chardrai znepokojeně pohlédl na Rikera, pak na Undruna. "Tak počkejte. O žádných lidech mi nikdo nic neřikal. Jestli si myslíte, že sem pošlete četú policajtů, aby strkali nos do našich -"

Undrun zlostně zamával rukama. "Nikdo nikam nic nestrká. Jsme zde na žádost vaší vlády, abychom zachránili Thiopu před hladomorem a suchem. Za těchto podmínek však pro váš lid nemohu udělat vůbec nic."

"Nemám oprávnění povolit komukoli -"

Vtom se celá budova otřásla tlumeným výbuchem. Okna kanceláře popraskala, ze stropu začaly padat kusy izolace a trubek a vzduch byl během okamžiku plný jemného prachu.

Strážný se instinktivně otočil ke dveřím se zbraní připravenou k výstřelu. Dozorčí Chardrai sáhl po komunikačním zařízení - jednoduchém bezdrátovém přístroji - a nacpal si koleček přijímače do ušního otvoru. "Co se ksakru děje?"

Věc zřejmě nefungovala, jak by měla, neboť odpověď přišla z reproduktoru připevněného na stole. "Výbuch na straně obrácené k řece!" zakřičel vzrušený hlas. "Shodilo to většinu stěny. Všechno hoří!"

"Tady je Chardrai!" zařval vrchní dozorčí do mikrofону před sebou. "Všechna požární technika k říční stěně - hned!"

Pak dozorčí i strážce vyběhli z kanceláře a Riker s Undrunem je následovali. Jak běželi chodbou, ucítil Riker štiplavý kouř, jenž ho vzápětí začal pálit v nose a hrdle. Když zahnuli za roh, zavrávali, neboť do nich udeřil žár plamenů; olizovaly trosky toho, co dřív bylo stěnou skladiště. Ať už požár způsobilo cokoli, k výbuchu, jenž velkou silou roztrhal vnější plášť budovy, muselo dojít uvnitř. Muži v ochranných oblecích a přilbách pobíhali sem a tam a snažili se oheň zkrotit vodou a pěnou. Všechny ostatní žár téměř okamžitě donutil ustoupit.

Riker za úporného kašle vklopýtal zpět do relativního bezpečí Chardraioho kanceláře. Zakryl si sice ústa i nos, dýchat ale musel. Přitom pokaždé, když si lokl vzduchu, se mu zdálo, jako by mu někdo do plic stříkl kyselinu. Chardrai a strážný vpadli do místnosti hned za ním. Až po chvíli si Riker uvědomil, že nevidí Undruna.

Vyběhl na chodbu, přikrčil se, aby se vyhnul nejhustšímu kouři a hledal tak dlouho, dokud nenalezl Undruna ležet na kovovém roštu místy nahrazující podlahu. Naložil velvyslance na požárnícká nosítka a odvedl jej do kanceláře tak rychle, jak jen mohl. Uvnitř jej složil na podlahu a sám padl na kolena; stěží popadal dech. Pokusil se něco říct, ale místo toho se dávivě rozkašlal. Opřel se tedy o podlahu i rukama a snažil se vzpamatovat.

Vzápětí kolem něj proběhli tři strážní s maskami na obličejích, kteří mezi sebou cosi nesli. Riker si protřel oči a spatřil vyzáblého Thiopana oblečeného do potrhanej pracovní uniformy, u níž chyběl jeden rukáv. Tvář měl potlučenou a zakrvácenou.

"Kdo je to?" otázal se Chardrai.

"Terorista odpovědný za ten bombový útok," odpověděl jeden ze strážných. "Chytili jsme ho, když se snažil utéct."
"Osadník," procedil Chardrai mezi zuby a hlas se mu přitom třásl vztekem.
Zajatec neodpověděl. Chardrai ho tedy povzbudil pořádným políčkem. Mužova hlava odlétla dozadu a bezvládně klesla k rameni. "Jak ses dostal dovnitř? Kolik vás bylo?"
"Obvykle pracují ve trojicích," řekl velitel strážných. "Ostatním se nejspíš podařilo uprchnout."
Chardrai uchopil zajatce za vlasy a zvrátil mu hlavu. "Jsi zrádce a zemřeš."
Věžňovy zakrvácené rty se zkrivily v pohrdavém úsměvu. "Moc toho nenamluvíš, Chardraii."
"Odkud znáš mé jméno?"
"Víme toho spoustu. Jsme chytřejší než vy, to vám ještě nedošlo?"
Chardrai ho udeřil hřbetem ruky a způsobil mu tak hlubokou tržnou ránu nad pravým okem. "Když jsi tak chytrý, jak to, že jsme tě chytili, co?"
"Já nejsem důležitý. Díky mně uniklo sedm mých přátel."
"Sedm?" zařval Chardrai na své strážné. "Říkali jste dva!"
"Lže," odpověděl zděšený strážný. "Je to Osadník. To jsou rození lháři."
Dozorčí Chardrai vězně pustil, Osadník však dál držel hlavu zpřímá. Zjevně ho k tomu vede nejen vzdor, pomyslel si Riker.
"Není zradou bojovat proti tyranovi," vyhrkl zajatec a odmlčel se, aby vyplivl krev, "který přísahal zničit můj lid, zločinci, jehož šílená politika brzy zničí vše živé na Thiopě. Můžeš mě zabít -"
"To udělám," zavrčel Chardrai. "Spolehni se."
"- ale nemůžeš zavraždit naše ideje. Lidé nás slyší a mnozí z nich budou bojovat s námi. Naši planetu zachrání jen návrat ke starému způsobu života."
"Už mám těch špinavých řečí dost." Chardrai muže opět udeřil a tentokrát ho zřejmě i omráčil. "Zabijte ho," nařídil strážným.
Velitel strážných se zatvářil znepokojeně. "Dostali jsme příkaz podrobit všechny zajaté Osadníky důkladnému výslechu."
"Právě se stalo. Ten muž nám nic neřekne."
"Jak máme naložit s tělem?"
"To je mi jedno," prohlásil Chardrai, ale pak se na chvíli zamyslel. "Ne - počkejte. Někde ho pohod'te, aby ho jeho přátelé našli."
Riker se vrávoravě postavil. "Nemohu říct, že by se mi cokoli z toho, co jsem zde viděl, líbilo, pane dozorčí. Nejsem si jist, zda je rozumné přenést sem zásoby."
"Hlavní část skladů zůstala celá, veliteli. Pořád sem hravě nacpeme všechno, co jste přivezli, za to ručím."
"Budu si o tom muset promluvit s kapitánem Picardem," odpověděl Riker. A taky o spoustě jiných věcí, pomyslel si v duchu. Překročil bezvládné Undrunovo tělo a dotkl se odznaku. "Riker Enterprise - dva muži k přenosu. Pohotovost pro lékařský tým."

Prohlédnout záznamy o Thiopě netrvalo Picardovi dlouho. Moc informací nenašel. Byla to dost zaostalá planeta, která prostě měla to štěstí - nebo smůlu, záleželo na úhlu pohledu - že se nacházela v sektoru, kde se střetávaly zájmy několika mocností. Zatímco se připravoval k transportu na thiopskou slavnost, ještě jednou si probral holá fakta. Nuarané si chtěli hrát na Mefistofela a v Rueru Strossovi našli víc než ochotného Fausta. Z výsledné smlouvy měla prospěch celá Thiopa. Díky moderním technologiím se pro mnoho lidí stal život bezpochyby mnohem pohodlnějším. Celý ten obchod, v němž šlo o duši, však měl také stinnou stránku - jak už tomu obvykle bývá.
Nebo spíš - jak tomu vždycky bývá.
Z přemítání Picarda vytrhl zvuk interkomu následovaný hlasem doktorky Pulaski. "Kapitáne Picarde, prosím dostavte se na ošetřovnu."
"Co se děje, doktorko?"
"Váš první důstojník a pan Undrun se vrátili na palubu v poněkud horším stavu, než v jakém ji opustili."
"Jsou v pořádku?"
"Budou."
Picard už byl na půl cesty ke dveřím. "Hned jsem tam."
"Vtrhl do ošetřovny a našel Willa Rikera sedět na okraji postele. Tvář a uniformu měl zamazanou sazemi a prachem, ale alespoň se držel zpřímá. To se o Undrunovi říct nedalo. Ležel v bezvědomí na posteli hned vedle prvního důstojníka."
"Co jim je, doktorko?"
"Nadýchali se kouře. Undrun je v mnohem horším stavu. Dala jsem mu sedativa."
V tu chvíli se Riker rozkašlal. Pulaski mu na ústa přitiskla malý inhalátor a naprosto si nevšímala jeho snahy se jí vykroutit.
"Dýchejte," nařídila mu tónem nepřipouštějícím odpor. Riker pokorně poslechl, pak inhalátor odložil a podal Picardovi stručný přehled událostí, jež se udály během jejich návštěvy na Thiopě.
Když skončil, na Picardově tváři se jasně zračilo znepokojení.
"Nevypadáte příliš spokojeně, pane," poznamenal Riker.
"Nebylo mým úmyslem poslat vás na místo, kde jsou budovy vyhazovány do povětří."
"Kapitáne, váš záměr jít na hostinu se mi vůbec nezamlouvá."
"Věřím. Vy ale rozhodně nejste v takovém stavu, abyste mě mohl zastoupit."
"Ale jistěže jsem," odpověděl Riker a sklouzl z pelesti.

"Ne, nejste," prohlásila Pulaski a donutila ho opět se posadit. "Ale jinak musím s panem Rikerem souhlasit, kapitáne. Povečeřet se dá na spoustě bezpečnějších míst, než je Thiopa."

"Možná. Ale oni mě pozvali a já jsem pozvání přijal. Má účast na oslavách má diplomatický význam a kromě toho potřebuji získat více informací o tom, co se tam vůbec děje. Setkání se Strossem a Ootheraiem nám může pomoci tu hádanku vyřešit."

"Přesto se mi to nelíbí," trval Riker na svém.

"Vaši námitku беру na vědomí, Jedničko. Budu opatrný."

Kapitola pět

Kapitán Picard, poradkyně Troi a nadporučík Dat byli přeneseni transportním paprskem na široké náměstí obklopené komplexem budov tvořících vládní centrum Thiopy. Zdálo se, že šest nejnápadnějších staveb vzniklo přibližně ve stejné době. Odvážné, rozmáchlé křivky a ostré úhly byly vymodelovány ze zářivě bílého kamene, skla a oceli. Působily chladným, neosobním dojmem a ostře kontrastovaly se staršími, ne tak dramaticky vyhlížejícími domy v ulicích, které obklopovaly náměstí.

"Zajímavá architektura," poznamenal Picard. Slunce právě zapadalo a vrhalo dlouhé stíny. Kapitán pokrčil nos, neboť se nadechl pestré směsice nejrůznějších pachů. "Teď už chápu, co Riker myslel poznámkami o kvalitě místního ovzduší. Pojdme dovnitř."

Trojice z Enterprise zamířila k budově, která byla osvětlena ze všech nejnápadněji a nejbarevněji, k jediné na celém náměstí, do níž vstupovali lidé. Jak si Picard záhy povšiml, přicházející skupinky a dvojice Thiopanů nevypadaly jako oběti hladomoru. Všichni byli výjimečně dobře oblečení a do vyzáblosti měli daleko. Uvnitř haly s proskleným vchodem visely z oblouků odvážně rozklenutých ke stropu křišťálové lustry abstraktních tvarů. Přímou uprostřed, obklopena davem lidí, stála vitrína se zmenšeným modelem města. Staré domy z cihel a tmavých kamenů, které viděli kolem skutečného náměstí, zde však chyběly. Nahradily je vysoké budovy, stylem dokonale sladěné s vládním komplexem ve středu.

Data model fascinoval. Chodil kolem něj jako zvědavé dítě. "Nanejvýš zajímavé, kapitáne," poznamenal.

"A velmi ambiciózní," odpověděl Picard a mírně pozvedl obočí, "zvážíme-li, jakým problémům tato společnost s největší pravděpodobností musí čelit."

"Kapitáne Picarde!"

Ministr bezpečnosti Ootherai si k nim razil cestu přeplněnou halou a tu a tam ještě prohodil slovo se zazobanými Thiopany, které měl. Konečně dorazil k trojici důstojníků.

"Toto jsou členové mé posádky," představil důstojníky Picard. "Poradkyně Deanna Troi a nadporučík Dat."

"Je mi potěšením poznat vás a přivítat na půdě Thiopy. Jak vidím, obdivujete model našeho nového hlavního města."

Picard se sotva znatelně usmál. "Impozantní návrh. Kdy bude uskutečněn?"

"Demolice starých čtvrtí města začne hned, jakmile se ochladí, to je asi za dva měsíce. Zimu už tady nemáme, je tedy vysoce pravděpodobné, že při budování Strossova náměstí budeme moci s největší pravděpodobností postupovat velmi rychle."

"Chcete je pojmenovat po svém vůdci?" zeptala se Troi. "Ano. Má se stát důstojným památníkem nejvyššímu správci, z něhož se bude moci těšit ještě za svého života. Jak odjakživa tvrdím, posmrtné pocty nejsou to pravé. Proč neocenit zásluhy ještě za života těch, jimž chceme vzdát dík? Ruer Stross si bezpochyby zaslouží, aby byl oslaven vskutku velkolepým způsobem. Nemůže se dočkat, až se s vámi setká. Pojdte za mnou - doprovodím vás na vaše místa."

"Přestaň už kolem mě poletovat!" Správce Stross to nevydržel a odstrčil kulatého komorníka, který se usilovně snažil upravit mu límec, stranou. Supo odletěl o několik kroků a Stross si trhnutím narovnal límec sám. Pohlédl do velkého zrcadla na stěně předpokoje a spokojeně přikývl. "Tak. Skvělé. Naprosto dokonalé."

Supo sklonil skobovitý nos k zemi.

"Není to dokonalé, ale -"

"Bude to muset stačit," uzavřel Stross rozhodně. Opět se otočil k obrazu v zrcadle. Všechny řády visely rovně, límec stál vzpřímeně, náprsenka byla na svém místě, široké rukávy splývaly až přes zápěstí a lesklá šerpa pevně obepínala břicho.

Už se vzpamatoval ze šoku způsobeného zjištěním, že někteří z obyvatel města pomáhají Osadníkům - dvě hodiny práce v soukromé dílně zapůsobily přímo zázračně - a cítil se připraven vystoupit před hosty... dokonce i před ty z Federace. Jako na zavolanou se dveře předpokoje otevřely a vstoupil Ootherai následovaný důstojníky z vesmírné lodi. Jednoho po druhém je představil jménem.

Kapitán Picard natáhl ruku ve zdvořilém pozdravu. "Je pro mě ctí setkat se s vámi, pane. Děkuji, že jste nás přijal."

"Naopak, kapitáne. Já jsem poctěn. Vy jste ti, kdo nám přivázejí pomoc. My musíme děkovat vám a celé Federaci. V sázce je mnoho životů, pane."

"Pomoc těm, kdo se ocitli v nouzi, je jedním z hlavních cílů Federace."

"Uděláme, co bude v našich silách, abychom našemu sousedu jeho velkorysost oplatili. Supo, běž a poohlédni se po doktorce Keat." Komorník stáhl hlavu mezi ramena a zmizel postranními dveřmi. "Chci, abyste ji poznali. Vkládáme v ni velké naděje. Když byla ještě malá holčička, poslali jsme ji studovat na jiné planety - a nyní se vrátila, aby zachránila vědecký program, který se nám začal sypat pod rukama."

"Ehm, lorde Strossi," ozval se nervózně Ootherai. Je čas na -"

"Ticho, Ootheraii. Tihle lidé nám přišli pomoci. Chci, aby viděli, že nevyhazují peníze oknem."

Dat naklonil hlavu. "Oknem, pane? Pravidelným otvorem ve zdi sloužícím -"

"To se jen tak říká. Vy ale rád chytáte jednoho za slovo, nemám pravdu, pane Date?" zasmál se Stross. "Prostě bychom vás rádi přesvědčili o našem zájmu aktivně se podílet na řešení našich problémů, kapitáne. Vlastně chceme dnes večer učinit jedno nesmírně důležité prohlášení - á, tady ji máme!" Supo se vrátil se štíhlou mladou ženou oděnou do šatů upnutých až ke krku, které působily rezervovaně a svůdně zároveň. Dívčina pleť měla téměř bronzový odstín, byla mnohem snědší než ostatní Thiopané. Kombinace tmavé pleti, světlých očí a zlatých vlasů jí propůjčovala velmi nevšední vzhled. Picardovi připadala okouzlující. Podal jí ruku a věnoval jí hřejivý úsměv.

"Doktorko Kael Keat," ujal se slova Stross, "seznámte se prosím s kapitánem Jean-Lucem Picardem, poradkyní Deannou Troi a nadporučíkem Datem z vesmírné lodi Federace Enterprise."

"Doktorko, vaše pověst vás předchází," řekl Picard.

"Ačkoliv jen o minutu či dvě," zasmál se Stross.

"Nejvyšší správce má o vás velmi vysoké mínění. Věř, že zachráníte vědeckou obec Thiopy před katastrofou."

Doktorka Keat rychle zamžikala bezbrvými víčky. "Lord Stross má občas sklon k přehánění. V současné době však skutečně pracujeme na něčem výjimečném. Mohla jsem navázat na práci, které jsem se věnovala, než jsem se stala předsedkyní Vědecké rady Thiopy. Naším cílem je nalézt způsob, jak přežít a přizpůsobit se následkům ekologické katastrofy, jež nás postihla."

"To zní velmi zajímavě, doktorko Keat."

Dat udělal krok k doktorce. "Rád bych se o klimatických změnách a vašich adaptačních strategiích dozvěděl víc. Mohli bychom si na toto téma promluvit podrobněji?"

"Proč ne?" odpověděla Keat. "Což takhle dát si schůzku zítra v laboratořích Vědecké rady? Vyhovuje vám to, nadporučíku Date?"

"Pokud kapitán dovolí..."

"Ale jistě," přikývl Picard.

"Je mi líto, že si s vámi nemohu povídat déle," vložil se jim do rozhovoru Stross, "ale Ootherai mě nutí, abych si ještě před začátkem slavnosti promluvil se spoustou dalších lidí."

"To samozřejmě chápeme," kývl Picard. "Jako čelní představitel země máte mnohé povinnosti."

"Přesto bych s vámi ještě rád prohodil pár slov," pokračoval Stross. "Pokud budete souhlasit, kapitáne, Ootherai s vámi domluví schůzku na zítra a také vám odpoví na všechny případné otázky. Dobře se bavte." Pak Supo svému pánu otevřel postranní dveře a Stross vyšel z pokoje.

Ootherai pokynul k hale. "Slavnost začne každou chvíli. Pokud mi dovolíte, abych vás doprovodil na místa..."

"Mohu se připojit?" zeptala se doktorka Keat.

"Prosím, pojďte," ozval se Dat nadšeně. "Vaše analýza příčin ekologických potíží Thiopy mě nesmírně zajímá. Krátkým pozorováním z orbity lze získat mnoho údajů. Bez náležitého nadhledu a znalostí historického vývoje však mají jen omezenou hodnotu. Vztah mezi složkami atmosféry a změny jejich poměru mohou mnohé vysvětlit, zvláště podíváme-li se na křivku, jež vyjadřuje závislost mezi příčinou a následkem -"

"Pane Date," přerušil ho Picard. "Už zase povídáte nesmysly."

"Zdá se že ano, pane. Omlouvám se."

"Nic se nestalo. Ale toto je společenská událost."

"Nejsem příliš obratný, pokud jde o společenské události," bránil se Dat s důrazem na poslední dvě slova, jako by mluvil o zkoušce, v níž mu hrozí propadnutí.

"Proč ne, nadporučíku?" chtěla vědět Kael Keat. "Zjevně to nebylo vloženo do mého programu."

Keat na něj udiveně ohlédl. "Programu? Vy jste android?"

Picard a Troi si vyměnili významné pohledy. Bez ohledu na to, jak dlouho s Datem pracovali, nikdy je neomrzelo pozorovat úžas ostatních bytostí ve chvíli, kdy zjistili, že nehovoří s roztomile naivním člověkem s nezvykle bledou pletí, ale inteligentním strojem. "Nejen android," doplnil Picard s pýchou v hlase, "ale také jeden z mých nejschopnějších důstojníků."

"Nejsem si jista, kdo koho zajímá víc, pane Date," prohlásila doktorka Keat. "Ještě nikdy jsem nepotkala někoho jako jste vy. Možná bych vám dnes večer mohla s vylepšováním vašich sociálních dovedností pomoci." Uchopila Dat v podpaží a zamířila do haly.

Picard a Troi je s úsměvem následovali.

"Ještě jednou, jak tomu říká?" zeptal se Riker Geordiho LaForge, když bok po boku kráčeli chodbou nitrem vesmírné lodi.

"ChuS'ugh - ale neptejte se mě, jestli to vyslovuji správně. Když Worf mluví klingonsky, mám pocit, jako by kloktal nebo měl kolem krku utaženou smyčku a dusil se."

"Bude mít radost, až mu prozradím, co jste říkal," zasmál se Riker.

"Tohle už dávno ví."

"A znamená -" Riker maličko zaváhal a pak se pokusil co nejvěrněji napodobit zvuk, který před chvílí vydal Geordi, "- chuS'ugh v klingonštině něco?"

"'Velký hluk'."

Na Rikerově tváři se objevil skeptický výraz. "A slyšel jste někdy Worfů hrát?"

"Ano, pane."

"Jak to zní?"

"Těžko říct. Rozhodně se to nepodobá ničemu, co jsem kdy slyšel."

Pak asi není moc pravděpodobné, že by pro to někdo nějakou dobrou jazzovou skladbu," poznamenal Riker s ironickým úsměvem.

"Tak budeme improvizovat. Copak jazz není právě o tom?"

Vtom se jim za zády ozval až příliš známý hlas. "Tady jste, Rikere stůjte!"

Riker se otočil a maličko se shrbil, neboť uviděl Frida Undruna; šoural se chodbou přímo k nim. "Copak je, pane velvyslanče jsem teď ve službě."

Undrun se zastavil, zhoupł se na patách a zapotácel se. "Ach... tedy... já sem ve službě vždy. Musíme si promluvit o tom, co se s'tlo tam dole... Musíme učinit jistá rozhodnutí," prohlásil, aniž věnoval pozornost skutečnosti, že se mu přitom někde ztratilo pár hlásek.

Riker si velvyslance skepticky prohlédl. "Nemůžeme rozhodnout nic, dokud se nevrátí kapitán Picard a dokud se vy nevyspíte z účinků sedativ."

"Co je to s'dativ?"

"Doktorka Pulaski vás propustila z ošetrovny?"

Undrun vzdorně vystrčil bradu. "Propustil sem se sám. Nikdo mi nemsi říkat -"

"Takže teď se vrátíte zpátky na ošetrovnu." Riker se pokusil uchopit mžourajícího velvyslance za rameno a otočit ho čelem vzad, ale Undrun se mu vytrhl. "Buď budete spolupracovat -"

Undrun začal couvat. Spolupráce zcela zjevně nebylo to, oč by měl zájem. Riker vyrazil, jediným rychlým pohybem

Undruna chytil a přehodil si ho přes rameno. "Nic jste neviděl, Geordi."

LaForge vykročil za velitelem. "A co jsem mohl vidět? Vždyť jsem slepý."

"Rikere," ječel Undrun. "Varoval jsem vás. Pokud se mě ještě totknete -"

Ošetrovna naštěstí nebyla daleko a tak mohl Riker zanedlouho předat své břemeno do rukou konsternované doktorky Pulaski. "Vypadá to, že jsi něco ztratila, Kate."

"Jak ten se tu ocitl?"

"Pokud se tvá otázka vztahuje k širšímu filosofickému kontextu, pak přiznávám, že nemám tušení. Být tebou, zavřel bych dveře na petlici."

"Jako by se stalo."

Riker a Geordi pokračovali za původním cílem a dorazili ke dvěřím Worfovy kabiny právě včas, aby zaslechli hluboké zabečení. Znělo to, jako když půltunová ovce dostane ránu elektrickým proudem. Riker vypadal zděšeně. "To je ono, Geordi?"

"Nebojte se, zatím jen ladí. Jak říkám, ještě jsem neslyšel nic, co bych mohl s tímto nástrojem srovnat."

Ozvalo se další bleeeee, jen v o něco vyšší tónině.

"Ladí?"

"Vám se nelíbí, že má originální zvuk?"

"Ale ano, jen si nejsem jist, zda je to pro jazz to pravé." Riker pochybovačně svařtil obočí. "Tak dobrá, pojďme, ať už to máme za sebou."

Geordi se na něj zešířila usmál. "Tomu říkám odvaha."

"Kdo chce s vlky žít..." pokrčil Picard rameny. On i jeho společníci povstali, ale k ovacím, jimiž Thiopané přivítali nejvyššího správce při jeho oficiálním vstupu do hodovní místnosti, se nepřipojili.

Slovo "hostina" se nakonec přece jen ukázalo být přiměřeným označením. Podle Datovy informace se v rozlehlé hale shromáždilo 2836 lidí. Soudě podle jejich nadšené reakce na Strossův příchod, patřili všichni k přívržencům současné vlády. Potlesk nebral konce. Ruer Stross stál na pódiu ozářeném světlometry a barevnými záblesky laserů, spojenýma rukama mával nad hlavou a přijímal hlasité ovace.

"Pěkné divadlo," řekl Picard Deanně Troi. Musel se ale nejprve sklonit až k ní, jinak by ho v okolním lomu neslyšela.

"Toto hýření dalece přesahuje rámec oslavy, která by měla působit na povzbuzení morálky, jak jste o ní hovořila, poradkyně. Ta okázalost je až nevkusná."

Troi přikývla. "Podle vás tedy Federaci lhali, když mluvili o hladovějícím obyvatelstvu?"

"Nevím. Pokud ano, pak nechápu, jak mohli doufat, že jim to projde."

"Ale ekologické potíže planety jsou zcela zjevné, kapitáne," vložil se do rozhovoru Dat. "Zdají se víc než dost závažné na to, aby způsobily citelný nedostatek potravin."

"Tato oslava je stěží ukázkou zdrženlivosti, jakou by bylo možno očekávat od hlavního představitele planety, ohrožené hladomorem. Jen se podívejte na ty stoly - prohýbají se pod tíhou jídla."

"Nebylo by to poprvé v dějinách, co vůdce prokázal nedostatek vcítění do problémů vlastního lidu," podotkla Troi.

"Ať jedí koláče," zavrčel Picard.

"Koláče?" zeptal se Dat a očima prohledával sál. "Žádné pečivo tady nevidím."

"To je známé rčení a má původ v dějinách lidstva. Francouzská revoluce, konec osmnáctého století."

"Ach ano," přikývl Dat. "Země vašich předků. Marie Antoinetta, královna Francie a žena krále Ludvíka XVI. údajně odpověděla 'Ať tedy jedí koláče', když jí přinesli zprávu o kritickém nedostatku chleba. Tato událost ovšem nebyla nikdy potvrzena."

"Na tom přece nezáleží, Date," pousmála se Troi trpělivě. "Francouzská šlechta si užívala přepychu, zatímco obyčejní lidé strádali. V minulosti už krutá lhostejnost vůdců podnítila nejednu revoluci."

"Myslíte si, že to je i případ Thiopy?" zeptal se Picard.

"Možná ano," odpověděla Troi. "Bylo by však těžké vymámit takové doznání od kohokoliv z přítomných. Zvláště teď, když jsou nadšení a vzrušení touto výroční oslavou."

"O důvod víc, abychom se zítra setkali se Strossem a Ootheraiem."

Potlesk konečně utichl a lidé se opět posadili. Vzápětí se vyrojila armáda číšníků se servírovacími vozíky obtíženými nádhernými stříbrnými mísami plnými jídla. Důstojníci z Enterprise dostali místo u malého odděleného stolku v jednom z předních rohů rozsáhlé místnosti. Číšník k nim přispěchal téměř okamžitě a postavil před ně mísu. Přetékala ovocem. "Opravdu velkolepé," poznamenala Troi. "Pokud Thiopané skutečně hladovějí, pak se při představě, že bych měla tohle všechno sníst, cítím poněkud provinile."

"Máme na orbitě čtyři nákladní lodě plné jídla, Deanno," konejšil ji Picard. "Pokud dokončíme poslání, všechna ta hladová ústa budou nasycena... Alespoň na chvíli."

"Mám naladěno," zanotoval Worf. Svůj chuS'ugh choval v ohbí levé paže. Nástroj byl vyroben z tmavého, matně se lesknoucího dřeva, spodní část ozvučné skříňky hruškovitého tvaru o délce asi dvou stop spočívala na Worfově stehně, v horní, zúžené části pak měla malou mřížku. Ve středu nástroje seděla v podivném úhlu krátká kobylka se čtyřmi hrubými ocelovými strunami. V pravé ruce držel Klingon krátký lučik.

Pro Rikera, který navštívil mnoho nejruznějších planet a měl zkušenosti s nespočtem cizích kultur, byl toto bezpochyby nejpodivnější hudební nástroj, jaký kdy viděl. Nejistě vztáhl ruku ke strunám. "Mohu?"

Worf přikývl. Riker drml o nejtenčí strunu - ta nejhrubší měla přibližně stejný průměr jako jeho malíček. Měkký, překvapivě lahodný zvuk, jenž se ozval z kulatého břicha nástroje, vzápětí přehlušila skřipavá disonance, která se linula z mřížky na vrcholku.

Riker instinktivně ucukl, jako by struna, jíž se dotkl, byla rozžhavená doběla. "Co to sakra bylo?"

Worf se téměř usmál. "Harmonie."

"Dobře, Worfe." Riker se opřel o zeď a ruce založil na prsou. "Jak se říkalo za starých časů, 'rozbal to'."

Klingon se nejistě podíval na Geordiho. "Myslí tím, abys začal hrát," ujistil ho Geordi.

Worf napřáhl ruku, v níž držel luk, hrozivě se rozmáchl, položil tětívu na struny a začal po nich přejíždět, zatímco druhou rukou je tiskl ke kobylce. Riker sebou trhl, neboť se ozval drsný, řinčivý a zároveň hluboký zvuk dostatečně silný na to, aby rozechvěl podlahu.

"Drž rytmus," zakřičel Geordi.

Asi po dvou minutách, které rozhodně patřily k nejdelsším v Rikerově životě, Worf konečně přestal. "To je velmi - ehm - svérázné, Worfe. Jak dlouho už hrajete?"

"Od dětství - pořád na jeden a tentýž nástroj. Jak víte, vyrostl jsem mezi lidmi, ale moji rodiče chtěli, abych získal znalosti také o klingonské kultuře. Za tento chuS'ugh zaplatili spoustu peněz a pak si uvědomili, že mě na něj nemá kdo naučit hrát. Nakonec se jim podařilo sehnat výukový program na počítači Živému učiteli se nemohl rovnat, ale -"

"Je příliš skromný," vmísil se Geordi vážně. "Ale muziku má v krvi. Tak - co myslíte?"

Oba se tázavě podívali na Rikera. Ten ale netoužil po ničem jiném, než se dostat co nejrychleji pryč. Horečně se snažil najít odpověď, která by neurazila mohutného klingonského bojovníka, jenž právě na Geordiho naléhání odhalil svou duši umělce. Otevřel ústa, ale nevydal ani hlásek. Mysli, Rikere... "No, není to právě to, co jsem čekal," odhodlal se konečně. "Vlastně jsem ani nevěděl, co bych měl čekat. Ještě nikdy jsem klingonskou hudbu neslyšel."

"Copak se neříká, že jazz je všechno, co jde od srdce?" naléhal Geordi.

"A-ano, říká. Jen si nejsem jist, zda je to tak docela pravda. Rozhodně nechci podceňovat váš talent, Worfe. Bůh ví, já bych na něco takového hrát nedokázal. Co to vlastně bylo za skladbu?"

"Klingonská klasika." Worfova tvář zůstávala lhostejná, ale v očích se mu zračila směsice zklamání a zraněné hrdosti.

"Vám se to nelíbilo."

"Abych byl upřímný, nejsem si jist, co si vlastně mám myslet."

Oba se otočili k Geordimu. Ten se snažil zachránit situaci. "Určitě si Worfovu hudbu zamilujete, komandéře."

Riker couval ke dveřím, jež se poslušně otevřely. "Za chvíli jsem zpátky."

"Možná to chce jen nějaký doprovod," zavolal za ním Geordi.

"Možná," odpověděl Riker. Pak se dveře zavřely.

"Nelam si s tím hlavu, Worfe. Mně se tvoje hudba líbí. S velitelem ještě promluvíme. Zatím bychom si mohli vyzkoušet vystupování na jevišti - vždyť víš, pár slov mezi jednotlivými písničkami," navrhl Geordi nadšeně.

"Lidé by nepoznali dobrou hudbu, i kdyby je praštila přímo do hlavy," bručel Worf. "Raději budou poslouchat bezbarvé zvuky, co zní jako dětské kňourání." A něžně uložil svůj nástroj do polstrované skříňky.

Mísy s ovocem byly pouze prvním z pěti chodů servírovaných na výročním banketu. Ve chvíli, kdy přišel na řadu moučník - několikaposchodové mísy plné sladkostí - se Picard cítil poněkud přečpaně. Očima těkal po místnosti a náhle se mu v mysli vynořila představa tučných volků připravených na porážku. Po dnešním odpoledni už nepochyboval, že thiopská kuchyně je opravdu skvělá. O tom, co se na planetě opravdu odehrává, však nevěděl o nic víc než dřív. Stross ale ještě neučinil ono důležité prohlášení, o němž se zmiňoval. Snad právě v něm zazní pár důležitých informací, jež jim umožní začít skládat jednotlivé díly mozaiky k sobě.

Picard neodolal a ochutnal křupavý košíček s nadýchanou náplní. Na to, jak krátkou dobu v blízkosti Thiopy pobývali, toho stihli překvapivě mnoho. Za pouhý půlden odrazili útok Nuaranů, střetli se s thiopskými teroristy, provedli první znepokojivé odhady ekologického poškození planety a opakovaně museli snášet přítomnost zlostiného vyslance Federace Frida Undruna.

Picard dojedl moučník, oblízl si konečky prstů a pak si uvědomil, že se na něj Troi upřeně dívá. "Trápí vás něco, poradkyně?" Tón jeho hlasu byl příkřejší, než měl původně v úmyslu. Stejně na tom ale nijak zvlášť nezáleželo. Před Betazoidem usazeným jen pár palců daleko bylo téměř nemožné skrýt jakoukoliv postranní myšlenku.

"Zdáte se napjatý, kapitáne."

Doposud stoická Picardova tvář rezignovaně roztála. "Dneska byl den jako vystřižený z Murphyho zákonů. Teď už jen čekám, kdy přiběhne ferengský číšník a naservíruje nám otrávenou kávu."

Správce Stross vstal a začal hovořit. "Nebudu vás nudit dlouhými řečmi," začal a byl vzápětí odměněn uznalým smíchem. "Přesto bych vám rád něco oznámil. Něco opravdu důležitého. Jinak bych se vás neodvážil vyrušovat, když si pochutnáváte na dezertu."

"Má přirozený šarm," zašeptala Troi. "Není divu, že Thiopané byli ochotni akceptovat ho v roli vládce tak dlouho."

"Jak všichni víte," pokračoval Stross, "v poslední době se objevilo pár problémů. Naše planeta je horká, suchá a obyvatelstvo trpí hladem. To všechno ale brzy změníme a já bych vám nyní rád představil dámu, která nám s tím pomůže - šéf naší Vědecké rady, doktorka Kael Keat."

Mladá žena ladně vstala ze židle a připojila se ke svému vůdci na pódiu, zatímco obecenstvo zdvořile tleskalo. Picarda ten nedostatek nadšení překvapil. Bylo možné, aby tito lidé nevěděli, kdo je doktorka Keat? Nebo je snad ukolébala přemíra jídla?

"Děkuji vám," promluvila doktorka Keat. "Hojnost, již jsme si dnešního večera užívali, musí být dostupná každému Thiopanovi, nejen šťastlivcům, kteří se mohli zúčastnit této oslavy. Brzy přijdeme na způsob, jak tento sen uskutečnit. Již se nestane, abychom zůstali vydáni na milost na nemilost nestálému větru, nepředvídatelnému dešti, spalujícímu horku a smrtelnému chladu. Již nikdy se nebudeme cítit jako naši primitivní předkové, kteří se museli ukrývat před silami, jež nebyli schopni pochopit. Vědecká rada je připravena zveřejnit projekt, díky němuž se staneme silnější než sama příroda - štít, jenž nám umožní řídit počasí. S jeho pomocí vyřešíme naše ekologické problémy jednou provždy." Doktorčino neokázalé podání způsobilo, že posluchačům trvalo několik vteřin, než pochopili význam právě vyslechnutých slov. Pak začal dav šeptat. Zanedlouho se polohlasý šepot změnil v souhlasný potlesk; šířil se rozlehlou místností jako obrovská vlna.

"Za deset let," pokračovala Kael Keat stále stejným klidným hlasem, "proměníme Thiopu v ráj." Následoval opět potlesk, tentokrát delší a hlasitější.

Po chvíli dal Stross znamení, jímž žádal o pozornost. "Takový je náš cíl, přátelé," řekl. "Nejprve však musí být tato planeta a všichni její obyvatelé jednotni - jedna mysl, jedna víra, jeden cíl." Lidé zmlkli a Stross s procítěnou naléhavostí pokračoval: "Vzájemná shoda. To je to, co nejvíce potřebujeme. Dost bylo hádek o starých a nových způsobech. Zvolme tu nejlepší cestu. Jakmile dosáhneme sjednocení, budeme dostatečně silní, abychom se postavili nepříteli, který nás opravdu může zabít - přírodě. Jsem přesvědčen, že s vaší pomocí toho dosáhneme. Děkuji vám, přátelé." Vládce Thiopy skončil proslov s pokorně skloněnou hlavou.

Všichni přítomní okamžitě povstali, jako by dostali nějaký tajný signál. Ve srovnání s tím, co následovalo, se zdálo přivítání, jehož se Strossovi dostalo na počátku večera, velmi umírněné. Rozlehlá hala se otfársala výbuchem vášni, které byly směsicí smyslnosti a náboženského vytržení. Tito lidé své věci skutečně věří, uvědomil si Picard, když společně se svými důstojníky stál u stolu, aniž by se kdokoliv z nich k bouřlivým ovacím přidal.

Dat udělal několik trhaných, jakoby ptačích pohybů hlavou a s úžasem pozoroval okolní dění. "Stupeň nadšení je velmi vysoký. Nanejvýš zajímavé," prohlásil.

"Je to všechno otázka správného načasování," vysvětlila Troi. "Umění říkat pravé věci pravým lidem a ve správné době dělá z jedince dobrého vůdce."

"Nebo také nebezpečného vůdce," dodal Picard.

Troi přikývla a na tváři jí náhle byla znát úzkost. "Kapitáne, opravdu cítím nebezpečí."

"Jaké?"

Než mohla cokoliv odpovědět, jeden z thiopanských číšníků přeskočil jejich stůl a přitom jej převrhl, takže se jídlo rozléto na všechny strany. Ve chvíli, kdy padali mezi převržené židle, Picard instinktivně strhl Troi k sobě. Zděšení hosté zmlkli tak náhle, jako by je někdo vypnul a osamělý sluha vyskočil na další ze stolů, kde rozvinul vlajku.

"Vy si tady dopráváte, zatímco děti Endrayanské oblasti hladovějí - neboť vláda chce, aby hladověly. Přitom jediné, čeho se dopustily je to, že jejich rodiče odmítli prodat půdu zděděnou po předcích za jídlo, jež jim právem náleží!

Odmítli se podřídit genocidě, kterou vy nazýváte sjednocení! Je tady dost jídla pro všechny Thiopany, ale správce Stross je dětem odpírá. Proč?" Zprudka se otočil a pohlédl přímo na Strosse. "Proč, nejvyšší správce? Osadníci na sjednocení nikdy nepřistoupí. Přijďte se k nám a zachráníte Thiopu! Přijďte se k Strossovi a naše planeta zemře! Prosím -"

Jeho řeč utřálo ostré zaječení laserové zbraně. Picard pohlédl směrem, odkud ten strašlivý zvuk přicházel a spatřil tři strážné se zbraněmi v rukou. Několik modrých záblesků srazilo muže z improvizovaného pódia. Byl mrtvý ještě dřív, než dopadl na podlahu. Z hrudi sežehnuté laserovými paprsky se mu kouřilo.

Will Riker si zul boty, natáhl se na záda a začal přemýšlet, zda by bylo lepší si číst nebo poslouchat hudbu. Na četbu se cítil poněkud unavený...

"Veliteli Rikere, hovoří můstek, poručík Whiteová." Riker se otočil k interkomu vedle postele.

"Tady Riker." Na obrazovce se objevila pihovatá tvář mladé ženy. "Copak se děje, poručíku?"

"Omlouvám se, že vyrušuji, pane. Kapitán Picard s doprovodem se vrací na palubu. Přeje si, abyste se setkali v poradní místnosti na můstku."

"Jsem na cestě. Riker konec."

Než dorazil na můstek, Picard a ostatní tam už na něj čekali. Sotva Riker vkročil do sálu, zůstal překvapeně stát, neboť si povšiml barevných skvrn od jídla a pití na jejich uniformách. "Tihle Thiopané zřejmě pořádají pěkně divoké večírky." Picard přecházel kolem řady oken zasazených do vnější přepážky. Za nimi zářila Thiopa. Světlo jejího slunce se odráželo od tlusté vrstvy mraků a průmyslových zplodin, které obklopovaly planetu jako slupka. "Posaďte se,

Jedničko."

"Určitě se vy tři nechcete nejdřív převléknout?"

"Není to tak zlé, jak to vypadá. Chci mít tu záležitost co nejrychleji za sebou, pak se půjdeme vyspat." A bez dalšího úvodu přešel k stručnému vyličení průběhu výroční slavnosti. Když skončil, posadil se do čela stolu.

Riker nevěřičně stáhl rty. "Ostraha zastřelila muže jen za to, že křičel a mával praporem?"

"Ten zásah byl skutečně nepřiměřený," souhlasil Picard a opřel ruce o stůl tak, aby se konečky prstů dotýkaly. "Cítila jste něco, poradkyně?"

Povzdychla si a chvíli mlčela zjevně ve snaze roztržít emoce, které vstřebala během onoho krátkého, ale násilím poznamenaného incidentu. "Hrůzu, odhodlání - a velký hněv."

"Od koho přicházel?"

"Cítila jsem jej ze všech kolem nás."

"Chápu," přikývl Picard s ponurým výrazem ve tváři. "Osadníci jsou přívržencům vlády už dlouho trnem v oku." "A přesto," připomněl Dat, "navzdory významu, jaký vláda nepochybně přikládala oněm skladovacím prostorům i výroční slavnosti, se Osadníkům podařilo v obou případech překonat bezpečnostní opatření, přestože byla bezpochyby mnohem přísnější než obvykle."

"A v obou případech byl jejich útok pro vládu velmi ponižující," dodal Picard. "Osadníci tím nic nezískali. Zjevně jsou však odhodláni upozornit nás na svou přítomnost."

"Bohužel," řekla Troi, "o tom, za co bojují, jsme se zatím dozvěděli jen z hesel, která ten terorista a demonstrant vykřikovali, než byli popraveni. Než zjistíme víc, nemůžeme rozhodnout, zda jejich stížnosti na postup vlády jsou oprávněné."

"Osadníci je za oprávněné nepochybně považují," podotkl Picard. "Jsou odhodláni pro svou věc zemřít - ať už je to cokoliv."

"Ovlivní tyto události prvotní poslání naší mise?" zeptal se Dat.

Picard nejistě rozhodl rukama. "Dobrá otázka, Date. Nejsme oprávněni zasahovat do vnitřních sporů planety. Thiopa ale vypadá tak nestabilně, že si Federace nejspíš bude muset hledat v tomto sektoru jiného spojence proti Ferengům."

"Rozhodnutí není na nás," připomněl Riker. "My dáme jen své doporučení."

"Přesně tak. Budeme se však muset rozhodnout, zda pokračovat v naší humanitární misi, nebo ji přerušit."

Velké oči poradkyně Troi byly náhle plny účasti. "Kapitáne, pokud obyvatelé Thiopy strádají hladem -" "Hladomor nemusí být jen následkem přírodní katastrofy," odpověděl Picard. "Stejně tak - nebo možná i víc - se na jejich utrpení mohlo podepsat politické rozhodnutí vlády v Bareeshi. V takovém případě ale není jisté, zda se naše zásoby dostanou k lidem, kteří je skutečně potřebují."

Riker se pevně opřel lokty o stůl. "Thiopiané zřejmě jídlo skutečně potřebují. Kvůli Osadníkům a jejich přívržencům v Endrayanské oblasti by přece Federaci o pomoc nežádali. Situace tedy musí být mnohem vážnější, než jak se jevila na té oslavě. Mám pravdu?" Rozhlédl se a když nikdo z přítomných nic nenamítal, pokračoval. "Předpokládejme tedy, že máme něco, co chtějí, a oni zase mají něco, co chceme my."

"Informace o tom, co se tam děje," upřesnila Troi.

"Přesně tak. Můžeme začít podnikat kroky k doručení zásilky, ale zároveň s tím moc nespíchat. Ať to vypadá, jako bychom mohli kdykoliv kontejnery vzít a vrátit se domů."

"Pro začátek to bude rozumný postup, Jedničko," souhlasil Picard. "Proč na ně trochu nezatlačit. Stejnou strategii můžu použít i při zítřejším setkání s nejvyšším správcem Strossem."

"A já mám na zítra smlouvenou schůzku s doktorkou Keat," dodal Dat. "Budeme moci působit na třech frontách současně."

Picard se zabořil do křesla a unaveně přivřel oči. "Snad nám zítřek přinese nějaké odpovědi. Rád bych ten propletenec rozmotal - čím rychleji, tím lépe. Date, co říkáte na ten projekt řízení počasí? Je něco takového vůbec možné?"

"V principu ano. Počasí je výsledným produktem působení mnoha faktorů jako je hustota a složení atmosféry, uspořádání hmoty na pevnině, teplota vzduchu a vody, rychlost a směr větru, množství a intenzita slunečního svitu dopadajícího na povrch planety, vesmírné záření, úhel sklonu osy, precese ekvinokciálního bodu a také působení fauny . flóry včetně -"

Picard netrpělivě zamával rukou. "Opravdu nepotřebuji vyčerpávající výčet."

"Samozřejmě. Jak jsem tedy říkal, řídit počasí je do jisté míry možné. Během procesu přetváření nehostinné planety na obyvatelnou jde v podstatě o totéž. Technici a projektanti mohou vytvořit počasí i tam, kde předtím žádné neexistovalo. Trvá to však roky, někdy celá desetiletí v závislosti na počátečních podmínkách. V každém případě - ani za použití nejpokrokovějších technologií Federace není možné řídit počasí simultánně na celé planetě."

"Co je tedy možné?"

"Lze vytvořit ohraničené oblasti uměle řízeného počasí a to pomocí přerušení, přesměrování nebo zintenzivnění přirozeného proudění vzduchu, úpravou teploty velkého objemu vody, zvýšením nebo naopak snížením atmosférické vlhkosti -"

"Všechny tyto postupy se zdají být energeticky náročné," podotkl Picard.

"To je pravda, kapitáne."

"A výsledek křehký jako domek z karet," dodal Riker. Dat tázavě naklonil hlavu a tak Riker vysvětlil: "Soubor vzájemně propojených faktorů - když změníš jeden, ovlivníš tím všechny ostatní, a jejich změna je zase příčinou dalších změn." Dat pochopil.

"Přesně tak, pane. Ani nejdokonalejší počítačové modely nedokáží předpovědět následky podobných zásahů naprosto přesně. Některé veličiny totiž nemohou být řízeny a dokonce ani definovány."

"Podtrženo a sečteno," vložil se do rozhovoru Picard, "je možné, aby Thiopané úspěšně provedli to, co jim slibují Stross a doktorka Keat?"

"Vezmeme-li v úvahu zjištěnou úroveň technologického rozvoje Thiopanů a jejich neschopnost řešit současné ekologické problémy, pak bych se předběžně přiklonil k názoru, že takový projekt je nad jejich možnosti."

"Předběžné?" zeptal se Picard.

"Ano, pane. Je možné, že mají znalosti, o nichž doposud nevíme. Možné - nikoli však pravděpodobné."

"Až se zítra setkáte s doktorkou Keat, pokuste se získat informace, které vám umožní učinit určitější závěr. Dobrá tedy, pokud už nemáte nic jiného..."

Riker zdvihl ruku. "Ještě jedna věc."

"A to...?"

"Undrun. Řekneme mu, co máme v úmyslu?"

Picard přikývl. "Je pověřeným vyslancem Federace oprávněným jednat s thiopskou vládou ve všech záležitostech týkajících se zásilky. Má právo být informován, proč jsme se rozhodli dodávku pozdržet. Počítáči, kde je velvyslanec Undrun?"

"Na ošetřovně."

"Picard ošetřovně."

Ozval se chraplavý a unavený hlas Kate Pulaski. "Tady ošetřovna. Copak je, kapitáne?"

"Máte těžký den, doktorko?"

"Jen od té chvíle, co se objevil pan Undrun."

"Je vzhůru a při smyslech?"

"To ano."

"Velvyslanče Undrune, hovoří kapitán Picard."

"Chci, abyste Thiopany přinutili zajistit pro uložení zásob zaslaných Federací vhodnější místo," zahřmělo z interkomu. Koutkem oka Picard zahlédl, jak Riker zničeně vrtí hlavou. "Nejsme oprávněni nutit je k něčemu takovému. Pošlu vám záznam porady, kterou jsem právě vedl s poradkyní Troi, komandérem Rikerem a nadporučíkem Datem. Až si jej pročtete, budete plně obeznámeni s důvody, jež nás vedly k právě přijatému rozhodnutí pozdržet doručení zásilky Thiopanům."

"Chci, aby dostali jídlo tak rychle, jak to jen bude možné," vybuchl Undrun.

"Pane velvyslanče, vždyť jste před chvílí sám tvrdil, že Thiopané nezajistili náležité skladovací prostory. Tuto záležitost se pokusíme společně s komandérem Rikerem vyřešit hned zítra. Zdržení je způsobeno výhradně procedurálními obtížemi."

Picardův argument naprosto vyvedl Undrunu z míry. "T-to j-jídlo se musí dostat k hladovějícím lidem. Rozuměl jste?" vykoktal.

"Naprosto, pane velvyslanče."

Undrun podezřívavě ztišil hlas. "Možná jsem omámený léky, ale nejsem hloupý, kapitáne Picarde. Pokud se jakýmkoliv způsobem pokusíte zabránit mi v dokončení poslání, vznesu formální stížnost na velitelství Hvězdné flotily. Budete pak litovat -"

"Už se stalo," zamumlal Picard sotva slyšitelně.

"Co to? Nerozuměl jsem vám."

"Chtěl jsem jen říct, že pokud jde o důležitost této mise, bezvýhradně s vámi souhlasím. Dobrou noc, pane."

Svaly na Picardových čelistech se napjaly. Jediné prosté slovo "zapšklý" se mu náhle zdálo pro popis osobnosti velvyslance Frida Undrunu zcela nedostatečné.

Kapitola šest

Za pravého poledne bylo slunce v Sa'dritské poušti neomezeným vládcem. Stálo vysoko na nebi, paprsky neúprosně bušilo do vyprahlé země a oslepivá zář zalévala celou krajinu. Jakmile se však schýlilo k pustému horizontu, vysušeným pískem a mezi horkými skalisky se začaly plížit milosrdné stíny podobné zvířatům, vylákaným ze svých skrýší.

Jeden z takových stínů vržený rozeklaným hřebenem zvětřalého skaliska dosáhl až na postranní římsu nad úzkým průsmykem mezi dvěma plochými kamennými vrcholky. Na tomto vyvýšeném místě leželi na břiše dva pozorovatelé a bedlivě střežili rozlehlou planinu rozprostřenou pod nimi.

V dálce se pohybovaly živé bytosti a mířily přímo k nim. Nejprve vypadaly jako nepatrné tečky - mihotaly se v slunečním žáru, o něco později už bylo možno rozeznat jezdce na hřbetech zvířat. Obě osoby skryté pod skalní římsou byly ženy - jedna mladá a druhá starší s tváří pokrytou vráskami a s šedivějícími vousky. Ta mladší se právě dívala dalekohledem a jemně se prsty dotýkala tlačítek servomotorků, aby zaostřila co nejdokonalěji.

"Kolik, Mori?" zeptala se starší žena chraplavým hlasem. Mori neodpověděla hned. Zaujatě pozorovala zvláštní pohyb zvířat. Štíhlýma nohama našlapovala zvolna a rozvážně, zatímco hlavy se pohupovaly ve zcela odlišném rytmu. Byli to dva dospělí elixové, větší než člověk, s baculatými těly pokrytými jemnou narůžovělou srstí, která nezhoustla dřív, než tato mírná stvoření dosáhla druhého roku života. Světlá kožešina jim chránila kůži před sluncem, ale zároveň umožňovala proudění vzduchu a pomáhala jim tak udržet přijatelnou tělesnou teplotu.

"Dvě zvířata, dva jezdci - vezou tělo."

Stará žena zamumlala jakousi nesrozumitelnou kletbu. "Další mrtvý bojovník do Lessandřiny sbírky," zasyčela.

"Dokážeš rozeznat tváře?"

Mori zamžourala do okuláru. Jezdci měli na sobě typický pouštní oděv - volné řízy krémové barvy v pase nabrané a převázané pestrými šerpami, tkané kamaše a sandály. Límec svrchního šatu tvořil dlouhý, protáhlý kus látky s volnými konci, které za denního žáru visely volně na hrudi, ale sotva slunce zapadlo za obzor a teplota prudce poklesla, bývaly ovinuty kolem krku jako šátek a jezdec díky nim neprochladl. K oděvu patřily také široké kapuce. Jezdci je měli staženy hluboko do čela, aby se lépe chránili před sluncem. Tváře tedy ukrývali ve stínu. "Ne." Mori se otočila na bok a upřela oči na společnici. "Glin, ty si opravdu myslíš, že se Lessandra mylí?"

Glin si dívku chvíli prohlížela a doposud zachmuřený výraz tváře se jí poněkud rozjasnil. Mori měla líčka jemná a hladká jako plátek čerstvě rozvité květiny, nebylo na nich ani stopy po trpkých, unavených vráskách brázdících Glininu tvář. Z Mori se stala dospělá žena. Nedávno si dokonce ostříhala vlasy nakrátko a rozcuchala je, aby vypadala starší. Tato snaha vyšla naprázdno. Nuzný, drsný život, který ji čekal, ji však brzy o nevinost připraví.

"Ano," odpověděla Glin konečně. "Myslím si, že se Lessandra mylí. Zašlo to příliš daleko. Tlačí na Strosse, jako bychom to byli my, kdo má v rukou moc."

"Ale my přece máme moc," zaprotestovala Mori.

"Stačí nám na boj - ale už ne na vítězství. Číslo hovoří jasně. Pokud dojde k válce, musíme prohrát. Až vybuchnou bomby, které položíme, Stross jen stěží posbírá trosky. A sotva sem pošle vznášedle, aby se nás pokusili pochyťat v otevřené krajině."

"Kde stejně býváme jen málokdy." Mori se odvrátila, zjevně rozzlobena Glininými názory.

"A právě a tom mluvím, má drahá. Tvůj otec nás učil starému vědění Osadníků."

Mori se k ní opět otočila, ale hlavu měla sklopenou jako žák, co se bojí odpovědět na otázku. "O Neviditelné ruce, která nám vždy ukáže lepší cestu?"

"Přesně tak. Všichni ti mrtví, jež jsme pohřbili, jsou jasným důkazem, že lepší cestou je zde vyjednávání."

"Podle Lessandry vláda na vyjednávání nikdy nepřistoupí. "Pak tedy nemáme co ztratit. Můžeme jim přednést svou nabídku. Pokud s námi budou ochotni mluvit, záleží jen na nás, na jaké podmínky přistoupíme. Stále budeme moci kdykoliv pokračovat v boji. A stejně tak, pokud jednání odmítnou. Pokud se nám však podaří dosáhnout dohody, pak získáme to, po čem toužíme ze všeho nejvíce - právo mírumilovně žít ve vlastní zemi a podle vlastních pravidel."

"Ale Lessandra tvrdí, že vláda ničí celou planetu a ani my nemůžeme uniknout následkům. Pokud otráví jejich vzduch a jejich vodu, otráví také náš vzduch a naši vodu. Ke starým způsobům se podle ní musí vrátit všichni, nejen my."

Glin přimhouřila oči. "Já vím, co si myslí Lessandra. Ale co si myslíš ty?"

"Já - nejsem si jistá."

"Lessandra říká věci, které jsou v rozporu s tím, co kázal tvůj otec celá ta léta. Podle jeho učení nemůžeme druhé nutit, aby přijali náš způsob života, pokud sami nechtějí."

"Ale můj otec s námi není už dobrých dvacet let - skoro celý můj život," vyhrkla Mori. "Jak můžeme vědět, zda to, co bylo správné tehdy, je dobrou odpovědí na problémy, jimž musíme čelit dnes?"

"Protože jeho učení vycházelo ze starých časů. Objevil Svítka a přizpůsobil je našemu světu. Lessandra může Evainova slova vykládat, jak se jí zlíbí, ale to ještě neznamená, že má pravdu."

"Pokud měl můj otec na druhé lidi skutečně takový vliv, jak všichni říkají, měl tohle všechno jednou provždy vyřešit."

"Mori, Evain je mrtvý."

"To nevíme jistě." Hlas mladé ženy se zachvěl.

"Mori -"

"Nevíme!" Mori prudce vstala. "To, co říká vláda, přece nemusí být pravda. Povídá se -"

"Řeči jsou jen řeči. Nikdo neví, zda muž, kterého ostatní vězni viděli, byl skutečně tvůj otec. Teď běž a řekni Lessandře, kdo se vrací. A řekni jí taky, kolik jich zůstalo naživu."

Mori odběhla, hlavu smutně svěšenou. Osadníci nikdy nevěřili ničemu, co vláda řekla, tak proč byli všichni ochotni uvěřit, že otec po dvou letech věznění zemřel? Obvinili ho tehdy ze zrady, shledali vinným a odsoudili k doživotnímu žaláři. Vláda mu ovšem nikdy neusilovala o život. Jak starší Mori vysvětlili, Stross a jeho přísluhovači potřebovali Evaina živého. Měl se stát symbolem rychlého, ale spravedlivého práva a připomínat ostatním Osadníkům pevné odhodlání vlády udržet pořádek za každou cenu. Kdyby byl Evain popraven, jak si mnoho lidí přálo, získal by aureolu mučedníka a jeho odkaz by se tak stal mnohem výraznějším a přitažlivějším než dřív.

Přesto pouhé dva roky po rozsudku vláda oznámila, že Evain onemocněl a zemřel, ačkoliv mu byla poskytnuta všestranná lékařská péče. Na smrtelné posteli prý odvolal učení Osadníků a schválil Strossovu vizi sjednocené Thiopy hrdě krácející budoucnosti vstříc pod praporem pokroku dosaženého díky nejmodernějším technologiím. V Aleji hrdinů v samém centru hlavního města mu pak postavili velkolepou hrobku a děti se začaly ve školách učit o tom, jak nejzatrvelejší nepřítel vlády na konci života prohlédl a to vše díky laskavé a vznešené moudrosti nejvyššího správce Ruera Strosse... Strýčka Strosse.

Když se toto všechno dělo, Mori bylo teprve pět. Po Evainově smrti se stala sirotkem, neměla žádné blízké příbuzné. Byla tedy vychovávána komunitou otcových následovníků. Nikdy se však necítila zanedbávaná, otcovi přátelé se jí rádi ujali. Láska ani pozornost jí nechyběly - spíš naopak. Nejméně půl tuctu lidí s dobrým srdcem ji považovalo za vlastní dceru. Nejbližší jí ale vždy byli Lessandra, Glin a Durren, muž, jenž mohl být mezi těmi, které před chvílí zahlédli, jak směřují k posvátné kamenné pevnosti Osadníků. Pokud to byl on, kdo zemřel - Mori zahнала tu strašlivou myšlenku dřív, než měla čas jí v duši zakořenit. Durren byl příliš chytrý na to, aby se nechal chytit.

Rozběhla se kamenitou stezkou po schodech, které do kamene vytesali před dvěma tisíci lety první Osadníci. Stejně jako většina Thiopanů, ani ona se nenarodila tady v divočině, ale ve městě. Mannowai bylo hlavním městem Endrayanské oblasti. Svou velikostí se nemohlo rovnat Bareeshi, přesto nabízelo docela pohodlný a moderní život.

Když její otec přivedl znovu k životu staré učení Osadníků, stalo se Mannowai střediskem tohoto hnutí. Mori si matně

vzpomínala, že toto místo, kde kdysi žili předkové, navštívila poprvé jako batole během pouti, jíž se účastnili také její otec a ostatní. Nebyla si ale jista, zda je to opravdová vzpomínka nebo jen představa, vytvořená na základě vyprávění pěstounů během následujících let.

Pouhých pár let po otcově smrti se nejvěrnější z Osadníků - byly jich asi tři nebo čtyři stovky - odhodlali opustit města položená v západní části Endrayanu, neboť představovala snadný cíl pro nájezdy vládního vojska ze sousedního Bareeshe. Vrátili se do svatých míst, pradávné kolébky své víry.

A tak Mori vyrůstala zde. Zapomněla, jak se chodí po městských ulicích a místo toho si osvojila dovednosti, které jí umožňovaly přežít v nemilosrdné Sa'dritské poušti. Nyní se zdálo, jako by odjakživa věděla, jak najít vodu a jídlo a jak to málo, co poušť poskytovala, co nejlépe uchovat. Dokázala žít v souladu s Planetou Matkou, uměla naslouchat pokynům Neviditelné ruky a nikdy nezapomínala na základní princip víry Osadníků: totiž že lidé náležejí zemi, nikdy ne naopak.

Kromě toho - podmínky už nebyly zdaleka tak primitivní jako za starých časů. Noví Osadníci měli moderní zbraně, nástroje a techniku. Evain a později Lessandra a ostatní vůdci skupiny velmi dobře chápali, jak nezbytné a užitečné jsou tyto prostředky ve válce proti vládě.

Mori pospíchala stezkou, která vedla kolem okraje Kañonu svatyně. Síly, jež sotva dokázala pochopit, zde vymodelovaly čarokrásnou krajinu. Širokou průrvu ve tvaru půlkruhu tvořily vrstvené skály. Jak se zvedaly, pomalu se od sebe vzdalovaly, v nejširším místě se však neoddalovaly, ale přecházely ve stěny tisíce stop vysoké. Ty se vratce nakláněly dovnitř, jako by ztuhly uprostřed pádu. Vítr, voda, oheň a led následně rozhlodaly masy pískovce ve středové dutině a vytvořily překrásné, křehké oblouky. Záplavy pak v jedné ze stěn vyhloubily překvapivě složitý komplex podivně tvarovaných síní a chodeb.

Největším zázrakem ale bylo prastaré sídlo Osadníků Kamenné město.

Přírodní síly rozervalý samotné nitro hory Abrai, takže vznikla dlouhá, hluboká trhлина. Zde, vysoko nad Kañonem svatyně, zbudovali Morini předkové své nejsvětější místo. V tuto denní dobu pronikaly paprsky zapadajícího slunce nad horním okrajem útesů, které střezily vstup do široké rokle, a zdobily stěny Kamenného města skvrnami zlatavého světla. Budovy, jež pamatovaly zrod hnutí Osadníků, byly zbudovány z pečlivě ohlazených pískovcových bloků. Daly se zde najít všechny druhy staveb, od nízkých baráček ne vyšších než kůlna až po čtyřpatrové paláce s klenutým opevněním.

Mori našla Lessandru, jak klečí mezi záhony své zahrady zalité odpoledním sluncem. Ačkoli se Kamenné město po většinu dne nacházelo ve stínu, přece jen zde dokázaly růst některé zvlášť odolné rostliny včetně jednoho popínavého druhu, který plodil sladké modré stříbřinky. Tohoto roku se však úrody nikdo nedočkal, neboť všechny sazenice uschly. Lehký vánek si pohrával s Lessandřinými bílými vlasy. Stará žena pečlivě vlačovala semena do země, pěkně jedno po druhém, a na každé z nich navršila hrst písčité půdy.

"Letos nic nevyroste, Lessandro," řekla Mori. "Podzemní prameny vyschly. Jaký má smysl sázet další semena?"

Lessandra uchopila hůl, kterou používala při chůzi, zabodla ji do země a s její pomocí vstala. Polstrovaný konec berly zapřela do podpaží. Pravá noha ji končila těsně pod kolenem a kamaši měla shrnutou tak, aby zakrývala pahýl. Už dávno nebyla mladá a vypadala ještě starší. Když přimhouřila bezbrvé víčko, jemné předivo vrásek na její vyschlé kůži ještě více vyniklo. Pak na Mori upřela jediné oko. "Protože takový je náš pohled na svět. Obnovujeme tak svou naději, že nám Planeta Matka odpustí, co jsme udělali s její zemí. Uvidí naši snahu vše napravit a pošle nám vodu, kterou tolik potřebujeme. Oběť a vzkříšení. Proč se snažíš zpochybnit odkaz Svitků?"

Mori mrzutě pokrčila rameny. "Zdá se to tak zbytečné."

Stará žena se opřela o berlu. "Mori, Mori, měla by ses nad sebou zamyslet," plísnila ji.

"Někoho jsme viděly."

"Koho?"

"Nevím. Byli moc daleko. Podle všeho - dva živí, jeden mrtvý."

"Kdo asi?" povzddechla si Lessandra. "Brzy se to dozvíme. Pověz tu zprávu všem. Ať se shromáždí tady, hned, jakmile přichází vstoupí do kañonu. Odsloužím bohoslužbu. Zatím budu uvnitř." Zamumlala ještě nad čerstvě zasazenými semeny modlitbu a odběhla se do otevřených dveří dvoupatrové budovy přilehlé k zahradě.

Dva přeživší bojovníci projeli na elixech pod strážným místem na vrcholku rozeklaného hřebene hory Abrai.

Postupovali podél vyschlého řečiště ústícího do uzavřené dutiny Kañonu svatyně. Dále však zvířata jít nemohla.

Elixové, kteří na otevřených pláních kráčeli tak jistě a vytrvale, byli prostě příliš neohrabaní, aby dokázali vystoupat po příkrých schodech. Jezdci tedy sesedli a nechali je, aby se připojili k malému stádečku. Čítalo asi dva tucty kusů a spásalo ostatné křoviny na břehu vyschlého potoka. Skromná stružka vody prýstící z podzemí stačila právě tak na to, aby udržela elixy naživu.

Muži vzali hrubě tkanou deku a udělali z ní jakási improvizovaná nosítka, s jejichž pomocí vynesli mrtvé tělo po klikaté stezce až k vrcholu kañonu. Ve chvíli, kdy dorazili do Kamenného města, se už v přírodním amfiteátru za Lessandřiným příbytkem shromáždilo přes tři sta lidí - všichni současní obyvatelé. Podivný skalní útvar kdysi vyhloubila voda a dávní Osadníci jej ještě vylepšili - vytesali do kamenného svahu polokruhové lavice. Mori a Glin stály hned vedle Lessandry a pozorovaly, jak jezdcí opatrně položili břemeno na zem a pak si stáhli kapuce. Teprve teď Mori spatřila, kdo zemřel a kdo zůstal naživu. Oním mrtvým mužem byl Bradsil. V místě, kde ho zasáhla střela, měl spálenou hrud' a jeho tvář byla nateklá a zakrvácená. Zřejmě ho před popravou tloukli.

Mori jeho smrt zarmoutila, zvlášť když si uvědomila, že on a jeho žena čekali děťátko. Zнала ho ale jen málo a když spatřila Durrena, starého otcova přítele, živého a zdravého, kámen jí spadl ze srdce. Durren byl jedním z jejich pěstounů, možná dokonce tím nejoblíbenějším. Objala ho na uvítanou a pohlédla mu do vrásčité tváře, které dlouhá

jizva přes celou levou líč dodávala divoký výraz. Mori byla odjakživa zvědavá, jak k ní přišel, ale nikdy nesebrala dost odvahy, aby se ho zeptala přímo. Durrenovy vousy zplihle visely a potvrzovaly tak únavu, která se mu odrážela v očích.

Druhý bojovník nebyl o moc starší než Mori, navzdory vyčerpání však jeho pohled stále přímo plál. "Zavraždili ho," vyhrkl divoce.

Lessandra k nim několika kulhavými kroky přistoupila. Zbytek shromáždění zachovával naprosté mlčení. "To ty jsi ho našel, Mikkene?"

Mladý bojovník přitiskl pušku k hrudi jako milované dítě a přikývl.

"Zabili Bradsila a pak jeho tělo pohodili tak, abychom ho našli."

"Kolik ještě, Lessandro?" ozvala se Glin.

"Kolik bude zapotřebí," odpověděla Lessandra a střelila po Glin pohledem.

"Dokud tvá touha pomstít se Rueru Strossovi konečně nedojde uspokojení? To není dostatečný důvod."

"Kdo tě vyvolil k tomu, abys mohla rozhodovat, kam nás Neviditelná ruka vede?"

"Nikdo - zatím. Ale mnozí z nás se ptají, zda ještě vůbec dokážeš vidět, kam ukazuje."

Z řady vystoupil stíhlý muž s šedou bradkou a postavil se Glin po boku. "Nepřítel už ví, že jsme odhodláni bojovat," prohlásil. "Naše nájezdy jsou čím dál tím odvážnější. Nic před námi není v bezpečí. Je načase zjistit, zda nás už berou dostatečně vážně, aby s námi začali jednat o míru za našich podmínek."

"Jaminawe," řekla Lessandra pohrdavě. "Jsi hlupák. Durrene, splnili jste úkol?"

Zjizvený muž přikývl. "Bomba vybuchla podle plánu. Podle zpráv našich tajných agentů byl v té době ve skladišti také někdo z vesmírné lodi."

"Jak velké poškození způsobila?"

"Dostatečné."

Lessandra se obrátila ke kritikům.

"Bradsil nezemřel zbytečně. Díky němu skupina dokončila poslání."

"Ale čeho jsme tím dosáhli?" zeptala se Glin.

Lessandra drzou otázkou zamítla velitelským mávnutím ruky. "Tohle není chvíle ani místo vhodné pro hádky. Musíme provést obřad." Belhavě se obrátila čelem k ostatním. "V čase smrti a utrpení je naším zvykem, jak tomu byla již za dávných časů, vyprávět příběh o zahradě. Naše Planeta Matka stvořila zahradu a ona sama byla tou zahradou.

Dovolila lidem, aby v ní žili. Zpočátku se lidem dařilo dobře. Brzy však zapomněli na slova Matky a obrátili se k novým, špatným způsobům. Planeta Matka neměla jinou možnost, než je potrestat a vykázat ze zahrady. My Osadníci víme, že jen tehdy, když všichni lidé uposlechnou příkázání Planety Matky, budeme se moci opět vrátit do zahrady, kde poprvé vypučel život. Až se tak stane, zahrada opět rozkvetne a my v ní budeme v míru a hojnosti žít navždy."

Lessandra chvíli zkoumala tváře lidí, kteří seděli na kamenných lavicích před ní, a pak si odkašlala. Když opět promluvila, její hlas zněl ostře, pronikavě. "Vláda této planety znesvěcuje vše, v co věříme. Znásilňuje naši Matku. Dokud bude v tomto zločinném jednání pokračovat, nesmíme ustoupit." Pozvedla ruku a opsala ve vzduchu kruh. Pak začala prozpěvovat: "Život a smrt, dvě tváře téhož. Matko, ty vládneš nad vším. Necháváš nás sídlit ve svém lůně - zahradě. Dopouštíš smrt, bez níž by nebyl nový život. Vše v míru obnovuješ. Sklízíš naše duše."

Sklonila hlavu a několik minut stála tiše. Pak vzhledla a pokynula těhotné ženě ve druhé řadě lavic. "Kuri, pojď sem."

Bradsilova vdova, pomyslela si Mori, když sledovala mladou ženu, jak se blíží k Lessandře. Poprvé si uvědomila, že Kuri je sotva o rok či dva starší než ona a napadlo ji, zda by sama dokázala zůstat také tak klidná, kdyby jí někdo zabil manžela.

"Toto je kruh života," zašeptala Kuri, opakovala Lessandřino gesto a oči přitom měla slepé a strnulé. "Tento kruh a cyklus, jenž představuje, zahrnuje vše. Není žádný začátek a žádný konec, je jen kruh."

Lessandra pohlédla Kurino vystouplé břicho. "Ty a tvé dítě jste symbolem kruhu stejně jako my všichni. Spojení tímto kruhem sdílíme tvou ztrátu."

Kuri nepřítomně přikývla a vrátila se na své místo.

Pak Lessandra pokynula a dva statní mladí muži uchopili Bradsilovo tělo zabalené v přikrývce. "Vezměte našeho bratra a odevzdejte ho Jeskyni vzpomínek," zanotovala.

Mori pohlédla na Glin a cítila přitom její potlačovaný hněv. Když byla Kuri i s nosiči z doslechu, Glin vybuchla. "Mrtví se už do jeskyně málem nevejdou, Lessandro! Kdy se konečně vzpomeneš a zastavíš to krveprolití?" "Až nám vrátí naši planetu."

Mori nedokázala zůstat déle.

Už tak bylo dost zlé, že Osadníci umírali ve válce se Strossem. Ale pokud budou Osadníci bojovat mezi sebou...

Utíkala, až doběhla k okraji římsy. Odtud pozorovala elixy; mírumilovně se pásli v ohybu kaňonu. Vtom ji za rameno uchopila silná ruka. Mori sebou zděšeně trhla, ale uklidnila se, když poznala Durrena. "Copak se stalo?" zeptal se. Pokrčila rameny a zamžikala, aby zahнала slzy. "Nejspíš jsem jenom zmatená."

"Proč?"

"Nevím komu věřit, v co věřit..."

"Věříš přece učením tvého otce."

"Nejsem si jista, zda si vůbec pamatuji, co můj otec učil. Stěží si dokážu vybavit jeho samotného." Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. "On mě učil přemýšlet. Ty jsi mě učil jednat - jezdit a střilet, ukázal jsi mi, jak tady přežít." Kývla hlavou k poušti, na niž se pomalu snášel soumrak. "Je snazší věřit v činy. Zvláště když si myšlenky všech ostatních vzájemně odporují."

Durren se na ni usmál. "Abych pravdu řekl, vždycky mi dělalo potíže pochopit všechno, co mi tvůj otec vykládal."

Překvapeně na něj pohlédla. "Opravdu? Vždyť jste byli jako bratři."
"Ani bratři si vždycky nemusí rozumět. Evain všechno viděl tak složitě."
"Ty jsi ho měl rád, vid'?"
"Ano, měl. Byl to dobrý člověk. Věřil ve správnou věc a položil za ni život."
"Myslíš, že bych ho měla ráda, kdybych ho znala?"
Durren přikývl. "Jsem si tím jist."
Chvilí vedle sebe stáli mlčky a pozorovali stádečko elixů. "Durrene, podařilo se ti -"
Muž sebou trhl. "Ach Mori, neptej se mě."
"Musím," odpověděla a tvář jí ztvrdla. "Zjistil jsi něco o mém otci?"
"Maličká, proto jsme přece do Bareeshe nešli."
"Pamatuješ si přece, co říkal ten uprchlý vězeň, kterého jsme potkali v Křižovatkách. Přisahal, že s Evainem mluvil ve vězeňské nemocnici před necelým rokem."
"Já vím, co říkal."
"A ty jsi mi tehdy slíbil zjistit, co jen bude možné -"
Durren se už neudržel a vybuchl. "Museli jsme splnit úkol. Ztratili jsme přitom dobrého bojovníka. Jen šťastnou náhodou nás nezahynulo víc. Mori, nemohli jsme všeho nechat a začít ověřovat pravdivost nějakých fám, které -"
"Ty si opravdu myslíš, že je mrtvý?"
"Nevím."
"Takže podle tebe ještě je nějaká naděje?"
Zhluboka se nadechl a pak odpověděl: "Malá, ale je."
"To jsem chtěla vědět," usmála se. "Nashledanou, Durrene."
"Durrene," Lessandra ho posunkem přivolala na místo, kde stála společně s Glin a Jaminawem. "Přišla naše chvíle. Jsem si tím jista. Je to ve Sveticích, právě tak, jak předpovídal Evain těsně předtím, než ho zatkli. Ta vesmírná loď, co sem přiletěla - to je Neviditelná ruka a pracuje v náš prospěch."
Durren zavrtěl hlavou. "Nerozumím."
"Durrene, myslíš, že bychom mohli unést kapitána Enterprise?"
Glin vytřeštila oči. "Přišla jsi o rozum?"
"Ne," odpověděla Lessandra. "Jen používám hlavu, což je něco, co bys ty mohla dělat častěji. Durrene, co tomu říkáš?"
Muž chvíli přemýšlel. "Podle našich agentů se kapitán zdržuje na lodi. Sklad navštívil jeho důstojník jménem Riker a nějaký zástupce Federace."
"To stačí. Ten důstojník, Riker, nám poslouží jako rukojmí."
Glinino zděšení ještě vzrostlo. "A co když s námi ten kapitán - jak se jmenuje?"
"Picard," odpověděl Durren.
"Co když s námi tenhle kapitán Picard nebude chtít vyjednávat?"
Lessandrina tvář si uchovala netečný výraz. "Pak se důstojník Riker s největší pravděpodobností stane válečnou obětí."

Kapitola sedm

Wesley Crusher se na své posteli uvelebil do tureckého sedu. "Chybíš mi, mami, ale není to tak zlé, jak jsem si myslel." Tvář Beverly Crusherové na obrazovce ve Wesleyho kabině se stáhla do výrazu hraného zármutku. "To jsou ta pravá slova, co zahřejí matčino srdce."
"Vždyť víš, jak to myslím," zasmál se Wesley. "Vůbec nemám čas o tom přemýšlet."
"A jíš vůbec?"
Wesley jen obrátil oči v sloup nad nedůstojností takového výsledku. "Samozřejmě. Co tvoje práce?"
"Abych řekla pravdu, zjistila jsem, že být vrchní lékařkou Hvězdné flotily má své světlé i stinné stránky. Hlavně to obnáší strašně moc papírování a málo medicíny."
Wesley pohlédl na čas v rohu obrazovky. "Mami, už musím jít."
"Povinnosti na můstku?"
"Ne. Musím podat kapitánu Picardovi hlášení."
Beverly překvapeně zvedla obočí. "To je tedy něco."
"Nic zvláštního," pokrčil Wesley rameny. "Jen malý výzkumný projekt, který mi zadal Dat."
"Už se naučil vyprávět vtipy?"
"Ještě ne," odpověděl Wesley. "Ale pořád to zkouší. Možná až nás příště navštívíš..."
"Ach Wesley," povzddechla si. "Přála bych si, aby to bylo co nejdřív, ale nevím, zda se mi podaří utéct z téhle byrokratické černé díry."
"Chápu, mami. No, tak už abych šel."
"Sbohem, zlatíčko. Miluji tě."
"Taky tě mám rád, mami. Měj se."
Něžný úsměv doktorky Crusherové zmizel z obrazovky a Wesley se cítil trochu posmutněle, ostatně jako vždy, když si povídal s maminkou, od níž ho dělila nesmírná vzdálenost. Právě v těchto chvílích si připadal nejosamělejší. Pro službu na lodi se však rozhodl sám a teď na něj navíc čekala práce.
Sklouzl z postele, uhladil si uniformu a zamířil k můstku.

Kapitán za pracovním stolem zvedl oči. "Zadal jsem ten úkol vám, pane Date."

"A já jsem jej přidělil praporčíku Crusherovi, pane. Měl jsem pocit, že mu prospěje, když získá zkušenosti z výzkumu, který přímo nesouvisí s jeho odborným zaměřením na inženýrství a pohon."

Komandér Riker, který stál vedle stolu, souhlasně přikývl. "Rozumné rozhodnutí, Date. Dobře tedy. Pane Crusher, řekněte nám, co jste o Osadnících zjistil."

Wesley polkl a v ústech měl přitom pachut', jako by si lokl kompozitního opravárenského lepidla. Stál tak strnule, až skoro nebyl schopen dýchat.

"Ano, pane."

"Pohov, praporčíku," zavelel Riker. "Můj dědeček mi říkával: 'Koukni se jim do očí a řekni všechno, co víš.'"

"Ano, pane." Wesley se poněkud uvolnil. "V záznamech Federace jsem moc informací nenašel, musel jsem tedy trochu hledat. Osadníci byli původně malou náboženskou skupinou, která vznikla v Endrayanské oblasti - to je území sousedící se sídlem současné vlády - asi před dvěma tisíci lety. Věřili v soužití s přírodou. Můžeme myslím říct, že tato víra byla základem celého jejich náboženství. Oblast se nikdy nevyznačovala velkou úrodností, primitivní zavlažovací systémy však umožňovaly pěstování plodin. V Endrayanu se nacházela také ložiska rud a nerostných surovin, takže se zde začalo těžit."

"Bezpochyby jen v malém množství?" podotkl Picard.

"Velmi malém, pane. Vždyť ještě před sto lety nebyl na Thiopě žádný průmysl. Ale ti druzí Endrayané, ti, co se nepřidali k Osadníkům, začali zemi využívat, hloubili zavlažovací kanály, odkláněli potoky a řeky z původních koryt, kutali v dolech. V očích Osadníků byly tyto aktivity zneuctěním země - nazývají Thiopu svou Planetou Matkou."

"Tento obraz," skočil Wesleymu do řeči Dat, "je rozšířen v mnoha humanoidních kulturách po celé Galaxii." "Osadníci se rozhodli opustit obydlenou část Endrayanu a přestěhovali se do izolované oblasti zvané Sa'dritská pustina. Hustota osídlení je zde velmi nízká dokonce i dnes. Sídlo si zbudovali v místě zvaném Kaňon svatyně. Jejich víra v posvátnost určitých míst byla velmi silná. Rozhodli se tedy, že zde bude nejsvětější místo všech Osadníků."

"A co se stalo pak?" zeptal se Picard.

"Tato malá náboženská obec fungovala několik století téměř jako klášter. Někteří lidé skupinu opustili, jiní přišli. Počet obyvatel stále kolísal mezi třemi a čtyřmi stovkami. Osadníci se věnovali modlitbám a literární činnosti - v souvislosti se svým náboženstvím vytvořili úctyhodný počet spisů a statí. Vyslali dokonce do ostatních částí světa takzvané kazatele, aby šířili jejich víru, ovšem bez valného úspěchu. Hnutí se rozpadlo asi před dvěma sty lety a Osadníci mírumilovně splynuli s endrayanskou společností -"

"Dokud Ruer Stross neprovedl ozbrojený převrat a neovládl celou Thiopu," přerušil Wesleyho opět Dat.

Picard po něm střelil kosým pohledem. "Děkuji za připomínku, pane Date - ale praporčík Crusher si vede docela dobře."

"Dat má pravdu, pane," zastal se Wesley nadporučíka. "Když se Stross stal nejvyšším správcem a začal vyjednávat s Nuarany, thiopská společnost se začala vyvíjet nesmírně rychle. Mnoho lidí, kteří nepatřili k Osadníkům, tím bylo zděšeno. V Endrayanu žil učitel jménem Evain a ten začal studovat dvě stě let staré spisy Osadníků. V současné době jsou tyto písemnosti známy jako Svítky. Evain staré písemnosti zaktualizoval a začal kázat jakousi moderní verzi starého náboženství."

"Měl hodně následovníků?" zeptal se Riker.

"Zpočátku ne. Možná několik tisíc. V převážné většině to však byli mladí, vzdělaní lidé. Přibližně po deseti letech se na Thiopě začaly projevat negativní následky nekontrolovaného technologického rozvoje, jak jsme je měli možnost vidět i my - znečištění vzduchu, vody a jiné. Evainovým slovům naslouchalo stále více lidí. Začaly demonstrace, nepokoje, stávky. Vláda dokonce musela na dva roky vyhlásit stanné právo. Továrny hlídali vojáci, kteří měli příkaz zatknout všechny, kdo byli podezřelí ze spojení s Osadníky."

"Zajímavé," podotkl Picard. "A zatkli také Evaina?"

"Ne hned. Situace se na čas zlepšila, ale pak bylo hůř. Zvláště v Endrayanu, jenž vždy patřil k nejsušším a tím pádem také k nejzaostalejším oblastem planety. Asi před dvaceti lety se začalo nedostávat vody pro zavlažovací systémy a stále více Endrayanů se přidávalo k Osadníkům, nebo s nimi alespoň sympatizovalo. Stross dostal strach, že by jej Osadníci mohli ohrozit a dal Evaina zatknout."

"Nechal ho popravit?"

"Ne, pane. Podle oficiálního prohlášení zemřel ve vězení o několik let později. Přibližně ve stejnou dobu odešli nejzapálenější z Osadníků do Sa'dritské pustiny, kde jejich náboženství kdysi vzniklo. A zde také stále žijí. Jak jsme již viděli, jsou schopni úspěšně podnikat teroristické útoky na vládu dokonce v samotném hlavním městě Bareeshi."

"Hmmm," zamyslel se Picard. "To by mě zajímalo, odkud ti Osadníci získávají zbraně?"

"Tato otázka mě napadla také, kapitáne," přikývl Wesley. "Veškeré snahy cokoli zjistit však byly marné."

"Děkuji vám, pane Crusher - odvedl jste velmi důkladnou práci," pochválil ho Dat.

"Raději si hlídej záda, Date," ozval se Riker s úsměvem na rtech.

Dat překvapeně naklonil hlavu, neboť pochopil velitelovu poznámku jako vždy doslovně. "Bez zrcadla je to dost těžké, pane."

Riker a ostatní jen stěží potlačili smích. "Zapomeň na to, Date."

"Á," hlesl Dat po chvíli. "Kolokvialismus."

Pak se společně s Wesleym vrátili na můstek a nechali Picarda s Rikerem jejich úvahám. "Tento konflikt je z velké části konfliktem symbolů," domníval se první důstojník. "Probuzení náboženských vášní dva tisíce let starých..."

"Hmmm. Vy jste věřící, Jedničko?"

"Není možné vyrůstat na Aljašce, jak jsem vyrůstal já obklopen nádhrou přírody, a nezačít přemýšlet, jak to všechno mohlo vzniknout." Do Rikerova hlasu se vkradla téměř posvátná úcta. "Když stojíte na okraji ledovce, vedle vás se tyčí

úžasné štíty hor a pod vámi hejno velryb odplovává na volné moře - to je nesmírně silný duševní zážitek, kapitáne.

Pokud se ptáte, zda jsem organizován v nějaké církvi - pak musím odpovědět ne."

Picard si podepřel bradu dlaní. "Když jsem byl chlapec, zpíval jsem v kostelním sboru."

"To jsem nevěděl, Pane."

"Abych pravdu řekl, byla to spíš hudební než náboženská zkušenost. Zpívali jsme v jedné z těch nádherných katedrál... musela být nejméně tisíc let stará. Její stavba jistě trvala celé generace. Nádherná ukázka řemeslné a architektonické zručnosti - vysoké, štíhlé věže, křehké oblouky."

"Vím přesně, co myslíte. Viděl jsem jich několik, když jsem cestoval po Evropě."

Picard několik okamžiků mlčel a pak pohlédl přímo na Rikera. "Nikdy jsem tam však necítil boží přítomnost, Jedničko."

Pocit posvátné bázně jsem zažil až při první cestě do hlubokého vesmíru. Tehdy jsem pochopil, že žádná filosofie či stavba není ani zdaleka schopna vyjádřit či napodobit božství." Pokrčil rameny. "Alespoň si to myslím."

"Mám stejný názor, kapitáne. A teď jsme se zamíchali do války, která se zdá stejně náboženská jako politická."

"Ano. Přál bych si, abych lépe chápal výbušnost, jež je podle všeho zakódována v samotné podstatě tohoto spojení. Jaká je podle vás šance na mírové urovnání konfliktu na Thiopě?"

"Velmi malá, pane."

Ozval se zvuk interkomu a vzápětí zazněl Datův hlas. "Kapitáne Picarde?"

"Ano, Date?"

"Zanedlouho mám dole na Thiopě schůzku s doktorkou Keat. Je něco konkrétního, o čem bych se měl pokusit získat informace?"

"Ano. Samozřejmě zjistíte co nejvíc o tom slibovaném projektu řízení počasí. Potřebujeme také vědět, jaké je postavení vědy a vědců v thiopské společnosti - a jak to vše souvisí s konfliktem mezi Osadníky a vládou. Podejte mi úplné hlášení hned, jak se vrátíte."

"Ano, pane."

Dat vstoupil na plošinu transportéru. "Energii!" Jeho tělo zajiskřilo a zmizelo - aby se vzápětí zhmotnilo ve vstupní hale budovy Vědecké rady Thiopy, jedné z oněch nápadných vládních staveb v Bareeshi. Kael Keat právě sestupovala po širokém lomeném schodišti, aby ho přivítala. "Nadporučíku Date, venku na nás čeká vozidlo. Ráda bych vám něco ukázala." Khaki šortky a vzdušná blůzka s rozhalenkou, které měla na sobě, ostře kontrastovaly s elegantní róbou z předchozího večera.

Vůz byl nízký a oblý, s tónovanou stříškou, která pasažérům umožňovala nerušený výhled. Dat se usadil na místo spolujezdce a Keat vklouzla vedle něj. Dveře hladce zapadly a nad hlavami se jim automaticky zavřela průhledná bublina Keat se dotkla jakési klapky a stroj se za sotva slyšitelného předení motoru dal do pohybu. "To je náš nejnovější model. Tichý chod, žádné zplodiny. Pohání ho sluneční energie. Technologii jsme získali od Nuaranů těsně předtím, než jsme s nimi přerušili styky. Takto nebudeme muset plýtvat fosilními palivy na dopravu."

"Ovlivní to nějak významně míru znečištění ovzduší?"

"Nijak zvlášť. Naneštěstí se mi nepodařilo mocné ve vládě přesvědčit, abychom přestali fosilní paliva používat úplně. Takže to, co ušetříme na dopravě, se nejspíš spálí někde jinde."

"Lze se tedy domnívat, že vy a vaše vláda nejste zajedno, pokud jde o ekologickou politiku?"

Keat se zaklonila a rozesmála se. "Nadsázka je součástí vašeho programu, nadporučíku?"

Humor, pomyslel si Dat. Další skvělá příležitost ovládnout toto umění. Android na mladou ženu chvíli neurčitě zíral a pak zkrivil obličej do nejlepší napodobeniny úsměvu, jaké byl schopen. "Ne," řekl a okamžitě nasadil obvyklý nevzrušený výraz.

Keat se zatvářila poněkud rozpačitě.

"Nebyla snad má odezva na vaši humornou poznámku přiměřená?" zeptal se.

"Přiměřená ano. Ale ne moc dobře provedená. Bez urážky."

"Nic se nestalo," odpověděl Dat živě. "Lidské chování je nesmírně složité a pro mnoho z jeho aspektů jsem nebyl naprogramován. Mí kolegové jsou občas až příliš zdrženliví, pokud jde o vyjádření kritických komentářů, i když jsem je o to výslovně požádal. Velmi tedy oceňuji vaši upřímnost."

"No to je dobře, pane Date. Protože já jsem upřímná. Pěkná vlastnost, i když mi občas působí potíže."

"Potíže? Jaké?"

"Ne každý ji oceňuje. Můj sklon mluvit s každým na rovinu mi pravděpodobně zavřel právě tolik dveří, kolik mi jich otevřel - ale ty zato patří k nejdůležitějším. Jsem prostě taková. Vy pro jistě delikátnosti nejste naprogramováni a já na ně nemám čas. Řekla bych tedy, že spolu budeme vycházet docela dobře."

"To je velmi potěšitelná zpráva, doktorko Keat."

Opustili vládní centrum a když projeli několik křižovek, napojili se na dvouproudovou silnici, která se vinula po svazích nad umírající řekou Elokí. Násep dálnice umožňoval výborný výhled po i proti proudu řeky. Oba břehy byly hustě zastavěny. Ten, po kterém jeli, podle všeho sloužil především jako obytná část, zatímco protější byl výrazně průmyslový - továrny a výrobní haly se rozprostíraly na mnoha kilometrech čtverečních a táhly se hluboko do vnitrozemí. Smog se vznášel nad oběma břehy, ale nad průmyslovou zónou dusivá příkrývka přímo visela.

"Jsou androidi jako vy standardním vybavením Hvězdné flotily?"

"Naopak. Já jsem jediný."

"Opravdu? A odkud pocházíte? Zkonstruovala vás Hvězdná flotila?"

"Ne, doktorko. Pocházím z hvězdného systému Omikron Théta. Byl jsem stvořen v nezávislé vědecké kolonii. Tam mě také našla posádka Tripoli."

"Nalezla? Chcete tím říct, že vás vaši tvůrci opustili?"

"Dá se to tak říct. Kolonie podlehla zkáze, nikdo nepřežil. Byl jsem dokončen a otestován, ale ještě nedošlo k mé aktivaci. Kolonisté mě nechali v terénu nedaleko signálního paprsku."

"Jak je to už dlouho?"

"Dvacet sedm let."

Keat na Data fascinovaně hleděla. "A víte, kdo vás vlastně vyprojektoval?"

"Neměl jsem tušení, dokud Enterprise nebyla svěřena mise právě na Omikron Théta. Doktor Noonien Soong -" "Četla jsem o něm."

"To mě nijak nepřekvapuje. Doktor Soong byl jedním z nejuznávanějších kybernetiků na Zemi. Jeho úsilí sestavit pozitronový mozek vešlo ve všeobecnou známost. Když se mu pokus nezdařil, považoval to za nesmírnou potupu a zřejmě měl pocit, že jeho kariéra je zničena."

"To je velmi smutné."

"Zmizel krátce poté, co se projekt zhroutil, a nikdo neměl tušení, co se s ním stalo - dokud jsme nenašli jeho laboratoř na orbitě Omikron Théta. Přišel do kolonie pod smyšleným jménem a zde pokračoval v práci. Já jsem výsledek."

"Podle všeho nakonec dosáhl cíle. Bohužel, nežil dost dlouho, aby se dočkal ocenění. To se vědcům stává často."

Hlas jí náhle ztuhl. "Jako celku se nám dostává více hany a méně vážnosti, než si zasloužíme - past, které se já osobně chci vyhnout."

Kael Keat ostře odbočila z hlavní silnice a vůz dál kodrcal kamenitou cestou utopenou mezi příkřenými pahorky. Když dorazili k pět metrů vysokému plotu zakončenému nebezpečně vyhlížející spirálou z ostnatého drátu, Keat vůz zastavila. Několik set metrů za touto bariérou stály jakési trosky - suť, několik zkroucených nosníků a pár sotva rozpoznatelných zdí. Celek působil dojmem budovy zasažené bombardováním. "Tak tady jsem byla stvořena já, nadporučíku Date."

"Nerozumím."

"Tato budova je pomníkem naší hlouposti - zbytky Institutu pro výzkum netradičních zdrojů energie. Zde probíhaly práce, které nás měly zachránit před závislostí na neobnovitelných zdrojích a místo nich nám měly nabídnout nevyčerpatelné rezervoáry čisté, bezpečné energie."

"Nepodařilo se."

"Ne, nepodařilo. Vědecká rada byla vždy zodpovědná za dohled nad veškerým technologickým rozvojem našeho světa. Když jsem byla malá, ještě nemohli nic pokazit. V době, kdy jsem opustila Thiopu, abych pokračovala ve studiích, jsme již museli čelit následkům nekontrolovaného rozvoje. A pak, během stáže, jsem poznala úplně jiný přístup. Ukázali mi, jak uplatňovat nové technologie rozumně, aniž by bylo nutné obětovat rovnováhu a zdraví celé planety. Po návratu jsem si uvědomila, stejně jako ostatní mladí vědci, že pokud se náš přístup nezmění, pokrok bude mít pro Thiopu fatální následky. A také jsme to vyslovili. Nebo spíš - křičeli jsme tak hlasitě, jak jsme jen mohli."

"Jak se zdá, nikdo neposlouchal."

"Ne, dokud jednoho rána Institut pro výzkum netradičních zdrojů energie nevyletěl do vzduchu. Předsedu Vědecké rady v té době dělal jistý malý jámohrab jménem Buvo Osrai. Říkal Strossovi vždycky jen to, co chtěl nejvyšší správce slyšet - bez ohledu na pravdu. Nikdy se mu neopovážil ani naznačit, že musíme přestat planetu drancovat - a zabránit v tom také Nuaranům. Osrai a deset dalších z Vědecké rady byli právě v IVNE, když to bouchlo. Všichni zemřeli a spolu s nimi nejméně stovka lidí. Tři sta dalších bylo těžce zraněno." Keat se dotkla nějakého tlačítka a příklop nad jejich hlavami se otevřel. Vystoupili z vozidla a zamířili k zátarasu. "Nastala panika. Stross si zapamatoval, jak vytrvale jsem předtím bila na poplach, a tak jsem dostala Osraiovo místo. Požádal mě, abych sestavila novou Radu a přísahal, že od té chvíle chce slyšet už jenom pravdu."

"A co jste udělala?"

"Třásla jsem se jako vystrašené děcko - a pak jsem se chopila životní příležitosti. Dostala jsem možnost od základů zbudovat nejvyšší vědeckou instituci Thiopy a dosadit tam ty správné lidi."

"A podařilo se?"

Věnovala mu záhadný úsměv. "Nevím. Na soudy je ještě příliš brzy. Teď se právě zabýváme odhalováním hříchů, které spáchali ti, kdo zahynuli při výbuchu. Díky mně však Stross nakonec pochopil, že technologiemi získanými od Nuaranů, těch upírů Galaxie, Thiopu jen ničíme. Přiměla jsem ho, aby přerušil s těmi bastardy veškeré styky a požádal o pomoc Federaci. Což je důvod, proč jste tady."

"Ten projekt řízení počasí je jeden z vašich nápadů?"

"Mm-hmm. Měla jsem pocit, že nastal pravý čas pro něco nabubřelého a nezvyklého. Strossovi se to líbilo - což je přesně to, co potřebujeme, abychom dostali peníze." Vrátili se k vozidlu a zamířili zpět k hlavnímu sídlu Vědecké rady. Dat pokračoval v konverzaci o možnosti řídit počasí. "Podle toho, co jsme mohli pozorovat z oběžné dráhy, jsou škody na ekologickém systému Thiopy opravdu vážné."

"Ach, odsud to nevypadá o nic optimističtěji, věřte mi, nadporučíku."

"Prostudoval jsem veškeré dostupné informace týkající se projektů, jako je ten váš, na jiných planetách."

"Opravdu? To mě nesmírně zajímá. My bohužel taková data k dispozici nemáme. Myslíte, že by mi váš kapitán umožnil přístup do lodního počítače?"

"Mohu mu váš požadavek tlumočit. Nejspíš vás však tyto záznamy příliš nepotěší. Cíle, jaký jste si vytýčili, se zatím žádné planetě dosáhnout nepodařilo."

"Ano, bude to složité - o tom nemůže být pochyb. My ale máme v záloze několik skvělých nápadů. Kromě toho - víte, co si myslím? Všechno, co se už podařilo, bylo kdysi považováno za nemožné. Pak ale přišel někdo dostatečně zoufalý, aby se o to pokusil. A jak jste sám řekl, my tady na Thiopě jsme v zoufalé situaci."

"Mohl bych prozkoumat detailní rozpracování projektu a posoudit tak konkrétní výsledky vaší práce?"

"Něco ano, jistě. Většina je ale bohužel stále tajná. Jistě to pochopíte."

"Naprosto. Inovace mě ale vždy nesmírně zajímaly."

Když dorazili do budovy Vědecké rady, doktorka Keat zavedla hosta do pracovny. Panoval zde dokonalý pořádek, všechny knihy a datové nosiče i papíry ležely pečlivě srovnané na svých místech. "Jsem poněkud puntičkářská," přiznala. "Ostatní ze mě šílí, když jim vletím do laboratoří nebo pracoven a začnu tam uklízet a přerovnávat věci. Máme tady jednoho, co si dělá hromádky a vředycky ví přesně, kde co má. Já ale takhle pracovat nedokážu."

Postavila Data k terminálu, kde předtím zablokovala přístup k několika tajným souborům. "Seznam nadporučíka Data s původním návrhem projektu řízení počasí."

Systém uposlechl a Dat začal listovat materiálem plným rovnic a diagramů rychlostí, jež doktorku Keat ohromila.

"Nebylo by možno načítat informace o něco rychleji?" zeptal se.

"Bohužel ne."

Otočil se na židli a pohlédl přímo na ni. "Plánujete vytvoření planetární sítě ze čtyř set satelitů?"

"Přesně tak. Chceme využívat elektromagnetická zařízení o různých délkách. S jejich pomocí lze vyrábět magnetická pole a manipulovat s nimi, snižovat či zvyšovat atmosférický tlak a teplotu oceánů."

"Ano, to vidím. Ale abyste mohli vypustit a udržet na patřičných drahách tolik satelitů, budete potřebovat obrovské množství energie a také nesmírně komplexní a pružný počítačový program."

"Máte pravdu, nadporučíku Date. Jak tyto obtíže zvládneme... to vám prozradit nemohu. Rozhodně ne teď."

Data naklonil hlavu. "Kdy?"

Koutky Kaeliných úst se opět zvlply do onoho tajemného úsměvu. "Všechno záleží jen na tom, jak pevné spojení vznikne mezi Thiopou a Federací. K blízkým přátelům budeme bezpochyby otevřenější."

"Enterprise nadporučíku Datovi," ozval se z komunikátoru na Datově uniformě Picardův hlas.

Android se odznaku dotkl a odpověděl: "Tady Dat, kapitáne."

"Komandér Riker společně s panem Undrunem se připravují k přesunu na Thiopu. Rád bych, abyste se vrátil. Ve světle posledních událostí se mi zdá rozumné minimalizovat počet důstojníků nacházejících se mimo loď."

"Ano, pane." Vstal a pohlédl na hostitelku. "Díky za váš čas, doktorko. Byla to nesmírně zajímavá návštěva." "Pokud budete mít vy nebo váš kapitán nějaký dotaz, klidně se zeptejte. Nemohu vám odpovědět na vše, ale ráda vám pomohu, jak jen to půjde. A nezapomeňte se zeptat kapitána, zda bych se mohla podívat na ty údaje související s řízením počasí."

Dat přikývl a pak se opět dotkl komunikátoru. "Přepavní místnost, zde je nadporučík Dat. Připraven k přesunu na loď - teď."

Riker pozoroval, jak se v transportní kabině objevila jiskřící postava, která vzápětí získala pevné obrysy. "Podařilo se vám získat nějaké užitečné informace?" zeptal se první důstojník, sotva android sestoupil z plošiny.

"Ano, a ne málo, komandéře," odpověděl Dat.

"Dobře. Rád si je vyslechnu."

Dveře se se zasyčením otevřely. Za nimi stál Frid Undrun, stále pečlivě zabalený, aby se zahřál v arktickém klimatu, které podle jeho názoru panovalo na palubě vesmírné lodi. Dat kolem něj proklouzl a zamířil na můstek, zatímco Riker mimoděk cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku - už samotná velvyslancova přítomnost stačila, aby se mu zvedl krevní tlak.

"Proč ta zdržení, komandéře Rikere?" ozval se Undrun.

"Zdržení? Čekal jsem přece na -" Riker se zarazil, na vteřinu zavřel oči a zhluboka se nadechl. "Zapomeňte na to."

Ukázal malíčkem vyslanci na přepravní plošinu a pak se sám postavil co nejdál od něj. Ani se na sebe nepodívali.

"Energii!" zavelel Riker.

"Pokud to takzvané skladovací zařízení nebude náležitě připraveno -" Zbytek Undrunovy věty zanikl v zabzučení transportéru.

O vteřinu později se velvyslancův hlas opět zhmotnil stejně jako jeho tělo. "- k doručení zásob prostě nedám svolení."

Tentokrát se objevili přímo ve skladišti, na půl cesty mezi přetlakovou vstupní komorou a pracovním dozorcím Chardraie. Riker si založil ruce v bok, podíval se na Undruna a požádal ho hlasem, v němž zněl špatně skrývaný hněv:

"Velvyslanče, aspoň dejte tomu muži příležitost, aby vám ukázal něco jiného než jen interiér své kanceláře."

"Nemůžu za to, že naše první návštěva zde byla přerušena teroristickým útokem," odfrkl Undrun.

Ostrým krokem se vydali k Chardraiově pracovně. Dozorčí na ně už čekal. Na stráž vedle dveří stál tentýž voják, kterého viděli posledně. Chardrai je stroze přivítal. "Pánové, pokud jste připraveni, provedu vás budovou."

"A bude to bezpečné?" chtěl vědět Undrun.

"Pro bezpečí tohoto místa jsme udělali vše, co bylo v našich silách. Prosím, následujte mě..."

Chardrai vedl hosty zpátky na chodbu a dál skrz kovové dveře, za nimiž začínala lávka. Strážný celou skupinku uzavíral. Spojovací můstek, jehož podlahu tvořila hustá mříž a po stranách i shora byl uzavřen drátěným pletivem, visel ve výšce pěti pater nad podlahou. Byl součástí celé sítě podobných lávek. Vlnuly se rozlehlými prostory skladiště, jehož jednotlivá patra a sektory byla vzájemně propojeny žebříky, nákladními výtahy a rampami. Pevných zdí a podlah tu bylo jen málo, což celému místu propůjčovalo poněkud přízračný vzhled.

"Tam uskladníme semena," vysvětloval Chardrai a ukázal na dolní plošinu. "Budeme -"

"Enterprise veliteli Rikerovi." Hlas patřil kapitánu Picardovi a vycházel z komunikátoru na Rikerově hrudi.

"Omluvte mě, pane dozorcí," Riker navázal spojení s lodí. "Tady Riker. Slyším vás, pane."

"Na hranici dosahu senzorů jsme zachytili blíže neurčený počet nuaranských lodí."

"Jaký mají záměr?"

"Doposud neznámý."

"Vrátím se na loď, kapitáne."

"To nebude nutné."

"Pokud na loď zaútočí, měl bych být na můstku."

"Chcete snad říct, že pan Worf a já si bez vás nedokážeme poradit s několika nuaranskými vetřelci?"

"Ale vůbec ne, pane. Já jen -"

"Pokud se jim nepodaří nás překvapit, nepředstavuji pro loď žádné nebezpečí, Jedničko. Chtěl jsem jen, abyste byl seznámen se situací pro případ, že bychom museli čelit útoku a nemohli vás po nějakou dobu přenést zpět na loď."

"Kapitáne, Nuarané obvykle rychle udeří a pak se stáhnou. Boj by tedy neměl trvat dlouho."

"Poručík Worf vyslovil stejný názor, Jedničko. Přijmeme nezbytná preventivní opatření."

"Hlavně ochraňte nákladní loď!" vykřikl Undrun, když si předtím stoupl na špičky, aby byl odznaku na Rikerově hrudi co nejblíže.

"O to se postaráme, pane velvyslanče," odpověděl Picard pevným hlasem.

"Za této situace bych se lépe cítil na lodi, pane," namítl znova Riker.

"Musíte dokončit misi, veliteli."

"Dobrá tedy. Prosím však, abyste mě průběžně informovali."

"Souhlasím. Enterprise konec."

Chardrai, který během celého rozhovoru stál mlčky opodál s pažemi založenými na hrudi, pokývl hlavou.

"Pokud jste připraveni, veliteli..."

"Můžeme pokračovat, pane dozorčí," odpověděl Riker. Chardrai je vedl po úzké lávce; překlenovala padesát stop hlubokou propast mezi dvěma plošinami, jejímž dnem bylo nejnižší podlaží skladiště. Ačkoliv se při pohledu z tohoto vyvýšeného místa nezdálo, že by skladiště zrovna překypovalo aktivitou, nosníky a rošty - kosti a svaly této budovy - se zachvívaly, jak jimi rezonovalo mechanické hučení strojů, řetězů a kladek. Strach z pádu zřejmě na čas zchladil Undrunův temperament, velvyslanec kráčel opatrně a ani na okamžik se nepouštěl zábradlí.

"Jak staré je toto zařízení?" zeptal se Riker.

"Asi třicet let," odpověděl Thiopan. "Ta díra po bombě je přitom první vážná věc, kterou tady spravujeme. Poctivá stavba, jen co je pravda."

"Opravy už byly provedeny?" zeptal se Undrun. Chardrai na něj upřel nevěřící pohled. "Vždyť ještě neuběhl ani den."

"Federace do této záslky vložila nemalé prostředky. Co když bude vaše skladiště poškozeno dalšími bombovými útoky? Jak mám vědět, že naše investice bude v bezpečí?"

"Jak jsem řekl, děláme všechno, co můžeme. Kdyby nám vaše Federace pomohla zvládnout teroristy, kteří škodí -"

"To nemůžeme," vložil se do rozhovoru Riker. "Naše předpisy jsou velmi přísné, pokud jde o vměšování do záležitostí nečlenských planet."

Chardrai se uštěpačně zašklebil. "Přesně tohle nám říkali Nuarané."

"Přibližují se vysokou rychlostí, kapitáne," hlásil nadporučík Dat. "Tentokrát jde o pět lodí."

Picard dál klidně seděl v křesle. "Volací frekvenci, pane Worfe."

"Frekvence otevřena, pane."

"Enterprise nuaranským lodím. Hovoří kapitán Jean-Luc Picard. V zájmu odvrácení dalšího střetu vás žádám o navázání spojení."

Worf se zamračil.

"Kapitáne. Na základě zkušenosti s předchozím jednáním Nuaranů navrhuji zvednout štíty a přichystat zbraňové systémy k akci."

"Trpělivost, poručíku. Zvedněte štíty a připravte zbraně. Doufám, že je nebudeme potřebovat." Picard zopakoval výzvu.

"Žádná odpověď, pane," oznámil Worf.

"Stále se přibližují, kapitáne," Dat sledoval údaje na konzoli. "Kurz - únikový."

Ještě jednou, pomyslel si Picard. "Enterprise nuaranským lodím. Opakuji, vykonáváme mírumilovnou misi a žádáme o spojení." S pocitem marnosti se zhluboka nadechl a vydal patřičné příkazy. "Poručíku Worfe, vyhlase žlutý poplach. Připravte fáze a zaměřte cíle."

"Všech pět lodí zaměřeno, pane. Čekám na rozkazy."

Picard se naklonil. "Vzdálenost, pane Date?"

"Třicet tisíc kilometrů... dvacet..."

"Optimální vzdálenost, pane," zahlásil Worf.

"Jsem si toho vědom, poručíku," odpověděl nevzrušeně Picard.

Na hlavní obrazovce se mezitím nuaranská plavidla změnila z malých blikajících bodů na štíhlé, posly smrti. Ze stále se měnící formace pěti lodí se oddělily tři, oblétny Enterprise širokým obloukem a vrhly se na přepravníky, zatímco zbylé dvě pokračovaly vstříc vesmírné lodi.

"Zadržte palbu," přikázal Picard nevzrušeným hlasem, oči stále upřené na obrazovku. Nepřátelské lodě byly blíž a blíž, měnily pozice, vířily a prolétaly se jako akrobati.

Worfovy ruce položené na ovladačích fázérů ztuhly, tělo ovládané instinkty bojovníka se připravilo na střet.

Nuaranské lodě se stále přibližovaly, zaplňovaly už celou obrazovku, letěly proti Enterprise jako šílení draví ptáci aby

se nakonec prohnaly kolem, aniž vypálily jedinou ránu. Můstkem se rozlehlo úlevné oddechnutí. Geordi zavržl hlavou. "Hrají si s vesmírnou lodí na kovboje?"
Dat na něj přes rameno vrhl tázavý pohled. "Snaží se napodobit pasáky krav?"
"To je stará pozemská hra, kdy jedna strana provokuje druhou," vysvětlil Geordi.
"Pokud tomu dobře rozumím," ozvala se Troi, "tato hra má vážný důvod - otestovat nervy a odhodlanost potenciálního protivníka."
"Přesně tak," odpověděl Geordi. "Přiměj toho druhého k akci a možná ho tak donutíš spáchat osudovou chybu." Dat zvedl obočí. "Zajímavá premisa. Co lze v takové situaci podniknout?"
"Udělat první tah," odpověděl Picard, "který může být také posledním. Enterprise volá výsadek."
"Tady Riker, pane. Potíže?"
"Bohužel ano. Nuaranské stíhačky vstoupily do našeho orbitálního kvadrantu. K přestřelce zatím nedošlo."
"My si vedeme docela dobře. Ještě toho musíme hodně obhlédnout. Zůstaneme na příjmu."
"Dobře. Picard konec. Pane Date, registrujete nějaké známky přítomnosti Nuaranů?"
"Ne, pane. Opět se dostali mimo dosah senzorů."
Worf hluboce, hrdelně zavrčel. "Však oni se vrátí."

"Nuarané nebyli zrovna nadšení, když s nimi Stross přerušil obchodní styky," prozradil Chardrai Undrunovi a Rikerovi, zatímco společně sledovali pět zdvižných zařízení, jejichž pohyb při přepravě skladovacích kontejnerů přes širokou hlavní halu připomínal balet s nesmírně složitou choreografií. Hydraulická ramena byla ukotvena kdesi vysoko v hlavních nosnících a rozvinuté stříbrné kabely vypadaly jako hedvábná pavoučí vlákna.

"Jaký je postoj Thiopanů k Nuaranům?" zeptal se Riker.

Chardrai pokrčil rameny. "Vyrabovali nám planetu a zanechali tady jen kupy smetí. Přátelé tohle nedělají," odpověděl prostě. "Teď vás vezmu dolů a ukážu vám, kde chceme uskladnit zásilku Federace."

Riker s Undrunem následovali Thiopana na konec lávky, kde se v mřížované šachtě houpala kabina výtahu. Strážný se loudal za nimi a cosi mumlal do komunikačního zařízení na zápěstí.

"Jeldavi," zavolal na něj Chardrai. "Kde vězíš?"

"Už jdu, pane správče. Musel jsem se hlásit." Strážný k nim přistoupil, ale než se zavřely bezpečnostní dveře, z příčné chodby vyběhli další dva muži v uniformách.

"Jedete dolů?" zavolal vyšší z nich.

"Jo, dolů," odpověděl Jeldavi a přidržel dveře, aby se nezavřely. Dvojice nastoupila a zamumlala díky. Klec výtahu se dala s trhnutím do pohybu.

Undrun pohlédl dolů a obličej se mu rozehrál všemi barvami, když spatřil, že mřížovanou podlahou je vidět až na dno šachty.

Riker si toho všiml a snažil se ze všech sil, aby odolal návalu škodolibé radosti.

"Prostě se tam nedívejte," poradil velvyslanci.

Náhle výtah zaskřípal a prudce zastavil mezi poschodími, až se Riker, Undrun a Chardrai zapotáceli. Ne tak tři strážní, kteří se jednou rukou pevně zapřeli a druhou vytáhli z kapes malé spreje. Než stačil Riker zareagovat, strážní jemu i ostatním nastříkali do obličejů jakousi látku. Účinek byl okamžitý. První důstojník Enterprise, velvyslanec a dozorcí Chardrai se sesypali na jednu hromadu.

Jeldavi, Chardraiův strážce, uvedl výtah do chodu a sjel s ním do nejnižšího podzemního patra, kde růžové výbojky vrhaly mezi stojinami strašidelné stíny. Stlačil přepínač na ovládacím panelu a tím přerušil dodávku proudu, takže se kabina opět prudce zastavila. Pak rozrazil dveře a obrátil se k vyššímu ze společníků. "Rudji, zajdi pro vozík. Liggu, ty svaž Rikera." Během několika vteřin se vysoký strážný vrátil s rezavým přepravním kontejnerem na podvozku.

Společně zvedli Rikera, nyní pevně spoutaného na rukou a na nohou, a hodili ho dovnitř. Rudji se už už chystal přibouchnout víko, když se Jeldavi vrhl ke kontejneru, ponořil ruku do tmy, nahmatal odznak na Rikerově hrudi a strhl jej.

"Co je to?" zeptal se Liggu.

"Komunikační zařízení. Používal to, když se chtěl spojit se svou lodí." Jeldavi mrštil komunikátorem kamsi na opačnou stranu skladiště. Odznak se odrazil od podlahy, odskočil a zmizel někde mezi stíny.

"Fajn. Zavřete to."

Rudji a Liggu uposlechl i pečlivě víko upevnili na petlice ve všech čtyřech rozích.

"Jdeme! Teď!" Jeldavi nechal komplice, aby tlačili vozík, a sám se rozběhl za nimi. Prošli potmělou chodbou, prudce zahrnuli doprava a narazili na stěnu s robustně vyhlížejícími ocelovými dvířky. Nebyla zavřená. Masivní zámek, který je měl jistit, někdo odemkl a zablokoval. Jeldavi k dvířkům přiskočil, otevřel je a zbylí dva muži vtačili vozík se zajatcem do obslužné chodby, která vedla ze skladiště ven. Pak Jeldavi zámek uvolnil a zavřel za sebou, až západka s cvaknutím vklouzla na místo. Nikdo by nepoznal, že tři Osadníci a jejich rukojmí zmizeli právě tudy.

Předpověď poručíka Worfa ohledně brzkého návratu Nuaranů se brzy naplnila. Stejná pětice stíhaček se hnala proti Enterprise, zatímco vesmírná loď udržovala pozici a nepodnikala žádné viditelné akce, ať už obranné nebo útočné. Tentokrát Nuarané vypustili torpéda. Všechna až na jedno byla namířena proti nákladním lodím. Torpéda vybuchla, ale štíty Enterprise držely pevně.

Nuaranské stíhačky pak opět vysokou rychlostí zmizely a Picard za nimi znovu vyslal oficiální vzkaz, mírumilovný obsahem, nicméně nepostrádal zřetelný varovný podtón. Picard byl muž, který si cenil jemnosti ve vyjadřování, ne však za cenu srozumitelnosti. Sdělení bylo zcela jasné: další obtěžování už tolerováno nebude.

Nuarané ovšem stejně jako předtím veškeré snahy o navázání komunikace ignorovali a zformovali se k dalšímu náletu. Picard zkřížil paže na hrudi. Jak dobře věděl, tyto soupeři neuznávali žádná pravidla. Jejich nevypočitatelnost dodávala celé situaci znepokojivý prvek nebezpečí. Nejednou předvedli, že jsou připraveni zahájit palbu, aniž k tomu byli jakkoliv vyprovokováni. Nereagovali na opakované pokusy o navázání komunikace a bylo zřejmé, že se nehodlají dobrovolně stáhnout. Jean-Luc Picard se nedal snadno pohnout k hněvu a pokud mohl, snažil se nepoužívat ohromnou palebnou sílu zbraní Enterprise. Tohle však už bylo příliš. Musel chránit svou loď, posádku, náklad a dokončit poslání, jež mu bylo svěřeno.

"Kapitáne," ozval se Dat. "Nuaranské stíhačky se právě dostaly do dosahu senzorů."

"A máme je tu zas," poznamenal Geordi.

"Existují ve hře na kovboje strategie, které zvyšují šance na výhru?" zajímal se Dat.

"Načasování," odpověděl Picard. "Nestačí udělat správný tah, je třeba jej provést ve správnou chvíli... pozice nuaranských lodí, pane Date?"

"Sedmdesát tisíc kilometrů a blíží se."

Picard se předklonil, soustředěný výraz zakryl veškeré emoce. "Pane LaForge, zvětšete vzdálenost mezi Enterprise a nákladními loděmi o deset procent."

"Pane?"

"Ať to vypadá, jako by odplouly z dosahu našeho štítu."

"Ano, pane."

"Pane Worfe," pokračoval Picard, "zaměřte fázery na všech pět cílů. Geordi, připravte se na mé znamení spustit ochranný štít kolem přepravníků na přesně jedna celá, dvacet pět setin vteřiny. Po uplynutí této doby ať se štít automaticky obnoví v plném rozsahu. Worfe, synchronizujte ovládání svých fázérů s Geordiho štítu. Ve chvíli, kdy se dopravní lodě opět ocitnou pod ochranou štítů, vypalte z fázérů na všech pět cílů najednou. Rozuměl jste?"

Oba důstojníci souhlasně přikýkli a rychle zadali patřičné příkazy konzolám.

"Pane Date," obrátil se Picard opět na androida, "oznamte mi, až se přiblíží na pět tisíc kilometrů."

"Ano, pane." Během chvilky rovné sotva pár úderům srdce Dat promluvil znova. "Blíží se k této hranici, pane. Pět, čtyři, tři, dva, jedna - teď."

"Teď, Geordi," přikázal Picard.

Chvilkový úbytek energie ve štítech neušel senzorům nuaranských lodí. V původním kurzu proti Enterprise pokračoval jen jeden z vetřelců, zbylí čtyři se chopili příležitosti a vrhli se přímo na nechráněný náklad jako žraloci na zraněnou oběť. Trvalo jim něco přes vteřinu, než zaznamenali domnělou výhodu, jež ovšem vzápětí zmizela. Na malý okamžik je Picardova loď vyvedla z míry - okamžik, který Worf právě potřeboval k výstřelu z fázérů.

"Čtyři dostali přímý zásah. Jeden se zdá neschopen dalšího letu," hlásil Klingon.

"Kapitáne," ozval se Dat. "Posádka z poškozené lodi se transportuje pryč a -"

Než mohl větu dokončit, bezvládně v prostoru plující nuaranská loď aktivovala autodestrukční mechanismus, takže po ní ve zlomku vteřiny zbyl jen oblak trosek. Zbylé čtyři lodě se mezitím odbelhaly z místa střetu.

"Nechtěl být na očích, když prohráli," komentoval to Geordi LaForge a zkontroloval údaje na svém panelu. "Nákladní lodě nebyly poškozeny, kapitáne."

"Spojte se s výsadkem," nařídil Picard.

"Kanál otevřen," hlásil Worf.

"Enterprise komandéru Rikerovi."

Když se Picard nedočkal odpovědi, ustaraně svařil obočí. "Enterprise komandéru Rikerovi." Chvilu čekal, pak vstal z křesla a obrátil se k zadním stanicím. "Geordi, zkontrolujte operační monitor."

LaForge se vrhl k neobsazené konzoli jen pár stop od něj a obratnými prsty přešel po dotykových senzorech. Ztěžka polkl a otočil se ke kapitánu Picardovi. "Záznam životních funkcí byl přerušen."

"Máte nějaké údaje?"

"Vůbec žádné, kapitáne. Jen signál lokátoru. Takhle by to nemělo vypadat, ani kdyby byl mrtvý."

"Spojte mě s Undrunem," nařídil Picard. Worf mu přikývnutím dal najevo, že příkaz byl splněn. "Picard velvyslanci Undrunovi. Prosím odpovězte." Kapitánův tón zůstal klidný a nevzrušený. Úmyslně. Picard se dávno naučil, jak nezbytné je, aby velitel vesmírné lodi bez ohledu na hrozící krizi zachoval chladnou hlavu. "Enterprise Undrunovi. Prosím, odpovězte." Po dlouhé chvíli marného čekání se obrátil na Geordiho. "Co říká Undrunův záznam?"

"Telemetrické údaje jsou k dispozici. Žije."

"Pak musí být v bezvědomí. Pane Worfe, povedete bezpečnostní tým na místo, kde se nachází pan Undrun." Picard se otočil k interkomu. "Můstek doktorce Pulaski."

"Tady Pulaski, kapitáne."

"Hlaste se v transportní místnosti, prosím. Doprovodíte poručíka Worfa a jeho skupinu na Thiopu. On vás také seznámí se situací."

"Jak vážná jsou zranění, kapitáne?"

"Zatím nevíme. Raději se připravte i na nejhorší, doktorko."

"To dělám vždycky."

Kapitola osm

Worf sevřel v mohutné dlani malý Rikerův odznak a pomalu se vracel k výtahu, kde našli bezvládného Undruna a thiopanského dozorce. Kate Pulaski oba muže vyšetřila, rychle přepočítala lidskou dávku stimulační látky na

množství odpovídající metabolismu pacientů a s pomocí hypospreje jim ji obratně vstříkla do těla. O chvíli později začali přicházet k sobě.

"Teď ležte klidně a počkejte, až lék zapůsobí," nařídila lékařka rozhodně.

Worf navázal spojení s lodí. "Kapitáne, velitel Riker tady není. Našli jsme velvyslance Undruna a dozorčího skladu, oba v bezvědomí, ale doktorka Pulaski říká, že se zotaví."

"Zotaví z čeho? Dokážete určit, co se jim stalo, doktorko?"

Pulaski se dotkla komunikátoru. "Museli se nadýchat nějakého paralyzujícího plynu. Nějakou dobu budou nejspíš omámeni."

"Mohou mluvit?"

"Za pár minut jistě, kapitáne."

"Jak se jmenuje ten dozorčí?"

Thiopan potřásl hlavou, překulil se a vrávoravě vstal. "To jsem já - Chardrai," vypravil ze sebe a opřel se o drátěné pletivo stěny výtahové kabiny. "A kdo jste vy?"

"Kapitán Picard z Enterprise. Pane Chardraii, dovolíte, abychom vás přenesli na palubu naší lodi?"

Chardraiho oči se podezřívavě zúžily. "Proč?"

"Na ošetřovně se vám dostane potřebné lékařské péče a taky bych rád měl z první ruky, co se stalo. Nebude to trvat dlouho."

"Ale jistě. Nevidím důvod proč ne."

"Děkuji vám. Poručíku Worfe, měli jste čas se trochu porozhlédnout?"

"Ano, pane. Nenašli jsme jedinou stopu."

"Dobře. Shromážděte tým a pacienty doktorky Pulaski a vraťte se na loď."

Kapitán počkal, až ho doktorka Pulaski povolá do ošetřovny a pak šel vyslechnout svého hosta a velvyslance, kteří jediná mu mohli objasnit, co se stalo s Williamem Rikerem. Když dorazil na místo, našel Undruna s Chardraiem ve společnosti poradkyně Troi. Její betazoidské schopnosti byly v situacích jako tato vždy velmi užitečné. Díky ní získal Picard pokaždé spolehlivý náhled na to, nakolik jsou ti, s nimiž rozmlouval, důvěryhodní.

Undrunovy vzpomínky byly neurčité, jako by ani nevnímал, co se kolem něj dělo. Naopak Chardrai podal podrobné hlášení minutu po minutě až do chvíle, kdy je strážní přemohli.

"Viděl jste ty muže už někdy předtím?" chtěl vědět Picard.

"Jednoho z nich. Jeldaviho. Byl několik měsíců mým osobním strážcem. Ty zbylé dva jsem neznal. Velím tomu místu, ale to ještě neznamená, že se kamarádíčkují s každým, kdo tam pracuje."

"Už se někdy v minulosti stalo, aby Osadníci pronikli mezi váš personál?"

"Ne. Ale až se vrátím, dám všechny jaksepatří prověřit, tím si můžete být jistý."

Picard si netrpělivě založil ruce. "Jak se zdá, máte dost závažný bezpečnostní problém, pane Chardrai. Dvě narušení během dvou dnů a navíc únos mého prvního důstojníka."

"Jak říkáte, kapitáne, já mám své problémy a vy zase své. Mohu teď jít?"

"Ano, jistě. Děkuji za spolupráci." Picardova slova byla zdvořilá, ale bylo znát, že je duchem nepřítomen. Roztržitě mávl rukou ke dveřím, kde stál jeho klingonský velitel bezpečnosti. "Poručíku Worfe, doprovodte pana Chardraiho k transportu a dohlédněte na jeho návrat na Thiopu."

Když opustili místnost, otočil se Jean-Luc Picard k velvyslanci Undrunovi, který vypadal ještě menší než obvykle, jak tam tak seděl schoulený do klubička. "Jste si jist, že k výpovědi pana Chardraiho nemáte co dodat?"

Undrun k němu vzhledl a přitáhl si svetr až k bradě. "Jak jsem už říkal, kapitáne Picarde, prostě si nejsem schopen vybavit detaily. Nepochybně je to reakce na ten jedovatý roztok, co mi bez dovolení píchla vaše lékařka."

"Lidé v bezvědomí mají obvykle s vyjadřováním své vůle značné potíže, pane Undrune. A občas také zemřou, aniž se jim dostalo pomoci," ostře se ohradila doktorka Pulaski.

"Točí se mi hlava, to je to jediné, co vím." Noxoran se s viditelným úsilím napřimil. "Celá mise je v troskách, kapitáne. Očekávám, že použijete veškerou autoritu a prostředky, abyste ty Thiopany donutil ke spolupráci. Zásilka se musí dostat k lidem, kteří ji potřebují."

Picard zatřásl zuby. "Velvyslanče Undrune, podle všeho vám unikla jedna podstatná skutečnost. Můj první důstojník byl unesen nepřátelskou opoziční frakcí, jež nám tím dala najevo, že bychom ji měli brát vážně."

"Všiml jsem si, kapitáne Picarde," odpověděl Undrun zjevně zahnaný kapitánovými slovy do kouta. "Únos komandéra Rikera je jistě politováníhodná událost, ale obviňovat z ní mě -"

"Nic takového jsem neudělal," ohradil se Picard a snažil se seč mohl ovládnout zlost. "Situace na Thiopě je mnohem komplikovanější, než nám tvrdili. Tato loď a její posádka se ocitly v nebezpečí a jediné, co vás zajímá, je doručení zásilky -"

Undrun rozhořčeně vyskočil a narovnal se v celé své výšce čtyř a půl stopy. "Promiňte, že se snažím dělat svou práci, pane. Odcházím do kajuty, abych se vzpamatoval z té hrůzy, co jsem prožil." S těmito slovy se prosmechl kolem zkoprnělého Picarda a zmizel z ošetřovny.

Kapitánův hněv pozvolna vyprchal a Jean-Luc se uvolnil. "No, tak tohle se mi povedlo," prohodil a ústa se mu zkrivila v ironickém úsměvu.

"Má na tom taky svůj díl," odpověděla doktorka. "Náš pan velvyslanec je pěkný chytrák."

"Vůbec ho nezajímá, co se s Willem stalo."

"Dotklo se ho to víc, než byl ochoten dát najevo, kapitáne," vmísila se Troi. "Podle všeho si to klade za vinu." Picard a Pulaski upřeli na poradkyni nevěřící pohledy.

"Co?" zeptal se Picard. "Cítí se provinile?"

"Pak to bezpochyby velmi dobře skrývá," přidala se Pulaski.

"Vzhledem k tomu, co nám pan Undrun doposud předvedl, nemám pocit, že by sebeobviňování bylo charakteristickým rysem jeho povahy," namítl Picard.

"Vyhledala jsem si v záznamech Federace Undrunův osobní profil," řekla Troi. "Pochází z movité rodiny a požíval veškerých výhod, které bohatství přináší. Na Noxoru je však zvykem věnovat se veřejné službě. Čím bohatší rodina, tím větší tlak je vyvíjen na její členy, aby pomáhali ostatním. Mladí Noxorané jsou v tomto směru podrobování téměř vojenské kázní."

"Aha," hlesla Pulaski. "Takže se dal do služeb Ministerstva pomoci a podpory."

"Kde se mu podařilo dosáhnout velmi rychlého postupu. Není snadné odhadnout jeho věk, protože všichni Noxorané vypadají mladistvě, ale na to, jaká odpovědnost mu byla svěřena, je velmi mladý. Kapitánův postřeh ohledně jednostranného zaměření jeho pozornosti byl velmi trefný."

"V případě pana Undruna jde o těžko přehlédnutelnou vlastnost," poznamenal Picard.

Deanna se usmála.

"Byrokraté se obvykle nevyznačují zvláštní kreativitou. Undrunova přísná výchova, nutnost soustředit se na úspěch ve veřejné službě, naprosté ztotožnění s byrokratickými předpisy a vlastní nejistota vyústily v to, co my vnímáme jako zaslepenou upjatost na jediný úkol."

"Postupuje podle příruček," potřásl Picard hlavou. "Znal jsem spousty důstojníků, kteří jednali úplně stejně. Možná se vám budu zdát necitlivý, ale upřímně - Undrunova dětská traumata jsou to poslední, co mě zajímá. Osud Willa Rikera a jeho bezpečný návrat na palubu si v tomto směru stojí mnohem lépe. Budu vás potřebovat na můstku, poradkyně."

Hydrin Ootherai následovaný svou poněkud buclatou asistentkou vkročil do skromně zařízené pracovny nejvyššího správce, ale hned na prahu se zarazil, neboť spatřil na pohovce vedle lorda Strosse sedět Ayli. Vykладаčka stínů s nohama skrčenými pod sebou se měkce opírala o polstrovaný bok divanu. Vyzařovala z ní jakási kočičí elegance, díky níž vypadala o mnoho let mladší. Plavé vlasy jí padaly do tváře, ale lstivý úsměv prozrazoval, jak ji pohled na Ootheraiovo zděšení těší.

"Co tady dělá ona?"

"Požádal jsem ji, aby přišla. Chci slyšet, co na to řekne."

"Máš strach z cizího názoru?" popíchla ministra Ayli. "Jistěže ne. Tresho?" Ootherai luskl prsty a mladá asistentka hbitě rozložila vysoký stojan, na nějž umístila několik velkých tabulí. Jednotlivé desky byly zahaleny plátnem. Když dívka dokončila přípravu, Ootherai se postavil před stojan a zaujal profesionální pózu. Zjevně se těšil, až se bude moci opět pustit do své oblíbené činnosti - přednášení.

"Ty bys už bez těch malých představení ani nemohl být, vid'?" poznamenala Ayli a v zářivých jantarových očích se jí mihl pobavený záblesk.

"Symboly vytvářejí realitu. Ty přece víš o vytváření reality všechno, Ayli."

Stross se netrpělivě zavrtěl. "Tak už začni, Ootheraii."

"Samozřejmě, můj pane. Je naprosto nezbytné, abychom prezentovali projekt řízení počasí jako prostředek k záchraně naší planety."

"Tahle věc planetu zachrání," řekl Stross pevně. "Ale pomůže opět získat občany na naši stranu?"

Ootherai se otočil kolem své osy. "Bezpochyby. Má všechny potřebné rysy. Vyličíme Nuarany jako nenáviděné zločince, nabídneme vlastní řešení krize, kterou tito zloduchové způsobili a načrtne sme směly plán, který dá odpověď na obavy a starosti, jež nám všem nedají spát. Je to nejstarší příběh ve vesmíru - hodní proti zlým, my versus oni - a vy, nejvyšší správce Stross, se stanete hlavním hrdinou."

Stross propletl prsty, položil si takto spojené dlaně na břicho a zamyslel se. "Jak to lidem řekneme?"

"Útok povedeme na všech frontách. Zvláštní reportáže v médiích zajistí, že se potřebné informace dostanou do všech domácností. Uspořádáme shromáždění. Od samého začátku se zaměříme na děti - starší generace získáme prostřednictvím těch mladších. Použijeme pozitivní stimulace všeho druhu, přesvědčíme inteligenci. Vytáhneme do svaté války a smeteme ty ubohé Osadníky a jejich zastaralou víru. Ústředním bodem této kampaně bude toto..."

Ministr bezpečnosti rozmáchlým pohybem strhl ze stojanu plátěnou zástěnu a odhalil tak logo načrtnuté rychlými, ráznými tahy. Ve středu se vznášela Thiopa, obklopená kruhem malých jiskřiček. Za planetou a nad ní rozkvétala jediná stylizovaná květina. To vše bylo provedeno v zářivých barvách, které ani nejmenším nepřipomínaly rudohnědý nádech halící skutečný svět za oknem Strossovy pracovny.

Ayli si návrh prohlížela a v koutcích úst jí pohrával úsměv. "Asi tě překvapím, Hydrine, ale líbí se mi to. Nepostrádá to jistou přitažlivostí a šarm."

Stross přikývl. "Není to špatné, Ootheraii."

"Jen jednu malou otázku," ozvala se Ayli. "Bude ten projekt skutečně fungovat? Nejsou to jen vzdušné zámky?"

"Bude fungovat," zavrčel Stross. "Já to vím."

Ootherai jen mávl rukou. "Na tom přece nezáleží. Důležitý je dojem, ne realita. Potřebujeme lidi přesvědčit, aby poskytli lordu Strossovi podporu - o nic jiného nám nejde."

"Nepochybně žertuješ," Ayli skepticky přimhouřila oči. "Pokud projekt řízení počasí zkrachuje, naše planeta se stane neobyvatelnou. Nebo snad tvůj geniální mozek nepovažuje tuto triviální skutečnost za důležitou?"

"Možná by sis měla uvědomit jinou triviální skutečnost, Ayli," odsekl Ootherai a namířil na ni ukazovák. "Pokud se nám nepodaří zvládnout současnou politickou situaci, pokud nespáchneme ty zatracené anarchisty čerstvým přílivem všeobecné podpory, bude s touto vládou konec mnohem dříve, než zmizí poslední molekuly dýchatelného vzduchu."

Interkom na prostém správcově stole zapípal.

"Lorde Strossi, volá Komunikační centrála," sdělil odměřený ženský hlas.

Stross se naklonil a stiskl přepínač. "Stross - o co jde?" Ootherai se zakabonil. "Byl bych tak rád, kdyby používal při kontaktu s podřízenými svůj titul," zamumlal.

"Volá kapitán Picard z Enterprise. Mám vás spojit?"

"Dovolte, abych to vyřídil, Excellence," nabídl se Ootherai. Stross souhlasně pokývl hlavou a Ootherai přistoupil k obousměrné obrazovce ve výklenku v zadní části místnosti. "Komunikační centrálo, spojte nás." Přijímací zařízení se aktivovalo a na obrazovce se objevila tvář Jean-Luca Picarda. "Kapitáne..."

"Ministře Ootheraii, je možno hovořit s nejvyšším správcem Strossem?"

"Bohužel nikoli. Má teď velmi důležitou poradu. Ale pokud bych vám stačil já..."

"Velmi bych ocenil, kdybyste mu tlumočil obsah našeho rozhovoru."

"Jistě, kapitáne. Dle tónu vašeho hlasu soudím, že jde o něco neobyčejně vážného."

"Bohužel ano. Během inspekce skladovacích prostor byl můj první důstojník unesen skupinou teroristů náležejících k Osadníkům. Žádám vás, abyste mi pomohli zajistit jeho bezpečný návrat."

Thiopan nasadil nepřístupný výraz. "Nehoda, jež postihla velitele Rikera, mě samozřejmě velmi mrzí, bohužel však pro něj nemůžeme nic udělat."

"Ministře Ootheraii," Picardův hlas zněl varovným tónem. "I když Thiopa není vázána zákony Federace, vaše vláda nese odpovědnost za -"

"Kapitáne, než dokončíte myšlenku, rád bych vám připomněl jedno: kdybyste ihned po přiletu přenesli zásilku dolů na planetu, váš první důstojník by se teď nacházel v bezpečí na palubě vaší lodi. Nebylo zapotřebí, aby kdokoliv z vaší posádky vůbec vkročil na Thiopu."

"Netušili jsme, že nám hrozí nebezpečí. Vaše vláda o výsadku věděla a přesto jste nás neupozornili -"

"Nastaly nepředvídatelné okolnosti. Kdybych měl celou situaci zhodnotit teď, jistě bych vám doporučil, abyste zůstali na lodi. To ovšem veliteli Rikerovi nepomůže."

"Co pro něj tedy můžete udělat? "

"Bohužel nic."

"Prosím?"

"Máme snad špatný signál, kapitáne Picarde? Opakuji: pro pohřešovaného člena vaší posádky nemůžeme udělat nic.

Ach jistě, nařídíme bezpečnostním silám, aby se po něm při plnění svých úkolů porozhlédly. Možná přijde nějaká zpráva od našich agentů, které máme mezi Osadníky. V současné době však musíme těžce bojovat, abychom udrželi pořádek. Veškeré síly soustředujeme na potlačení rostoucí hrozby občanských nepokojů. Je mi velmi líto, ale víc udělat nemůžeme, taková je skutečnost."

Picardovy oči ztvrdly, ale hlas mu zněl nyní téměř lhostejně.

"Obávám se, pane ministře, že když neprojevíte víc ochoty ke spolupráci, nebudeme vám moci předat zásoby, které Thiopa podle všeho tak nutně potřebuje. Dávám vám dvanáct hodin na to, abyste zvážili svůj postoj. Jestliže se ani po této době nesetkáme s větší vstřícností, opustí Enterprise orbitu."

"Bez vašeho důstojníka?"

"Už jsem v minulosti ztratil člena posádky, ministře Ootheraii. Jsem odpovědný za životy všech, co jsou na palubě, nemohu si dovolit riskovat bezpečí celé lodi."

"Kapitáne, nemohu uvěřit -"

Picard mu rázně skočil do řeči. "Dvanáct hodin. Pevně doufám, že změníte názor. Picard konec."

"Kapitáne," naléhala Troi. "Pokud odletíme, aniž bychom předali zásilku, potrestáme nevinné lidi na Thiopě -"

"Možná, poradkyně. To, co jsme zatím měli možnost vidět, však poněkud zpochybňuje oficiální tvrzení vlády o šířícím se hladomoru. Měli dostatečné množství potravin, aby uspořádali tu výroční slavnost."

"Možná to bylo jen zinscenované divadlo. Chtěli nás ohromit."

"Nebo jasný důkaz faktu, že Thiopa trpí mnohem více nesprávným přerozdělováním zdrojů než přímým nedostatkem. Federace není oprávněna udělovat sankce za špatné hospodaření, ale pokud si Thiopané způsobili své problémy sami, musí také sami nalézt řešení."

Dat se v křesle zavrtěl. "Ekologické problémy Thiopy jsou zcela zjevné, pane."

"Toho jsem si vědom, nadporučíku. Podle všeho se na některých místech planety potravin skutečně nedostává. Za současné situace je však nepravděpodobné, že by se naše pomoc dostala k těm, kdo ji nejvíce potřebují, zvláště pokud sympatizují s hnutím Osadníků."

Wesley Crusher ztěžka polkl. "A co komandér Riker, pane? Přece neodletíme bez něj? "

"Ne, dokud neuděláme všechno pro to, abychom ho našli živého a zdravého a dopravili zpátky na palubu Enterprise," odpověděl Picard tónem o něco měkčím, ale přesto stále odhodlaným. "Kromě toho - mám pocit, že tato situace nepotrvá celých dvanáct hodin. Prozatím se spolehneme na vlastní prostředky. Pane Date, zaměřte senzory a začněte pátrat po komandéru Rikerovi."

Nic nedokázalo Ruera Strosse ukonejšit tak jako sladká vůně čerstvých hoblin. Toto byl nejstarší vjem, jaký si dokázal vybavit, když se v myšlenkách vracel do dětství. Uspokojovala ho víc než mateřské mléko, jídlo, sluneční zář, sex. Jeho otec byl řezbář a vzpomínka na spánek v kolébce postavené hned vedle hoblice stále dokázala ve Strossovi vyvolat hřejivý pocit. Na rozdíl od jiných otců, kteří si přáli, aby jejich práce zůstala pro děti tajemstvím, jako by doufali, že odpíráním poznání budou mít nad potomky stále převahu, W'ron Stross do ní syna zasvětil ještě dřív, než byl chlapec

dostatečně starý, aby mohl sám používat nástroje. Ruer uchovával tyto vzpomínky v srdci stále svěží a nezkalené - stále si dokázal vybavit mohutné otcovy dlaně, které vedly drobné synovy ručky, propůjčovaly jim sílu a tak chlapci umožnily, aby se už v útlém věku naučil řezbářskému umění. Celá ta léta, co pozoroval otce, Ruer věděl, že objevování předmětů skrytých ve dřevě pro něj bylo něčím víc než jen živobytím - stalo se jeho životem. Ve všech ostatních věcech byl W'ron Stross nejmínějším z mužů. Tiše miloval manželku. Byl hrdý na syna, aniž se jím chlubil, a bez velkých gest obětavě pomáhal sousedům. Ruer si nevzpomínal, že by kdy zvedl hlas, ať už v hněvu nebo z radosti. Nikdy neplakal ani se nesmál. S výjimkou chvil, které trávil v dílně. Zdálo se, jako by W'ron Stross schraňoval všechny vášně své duše pro toto posvátné místo, kde se jeho ruce spojily s neviditelnými rukama přírody v zázraku tvoření.

Ať už jejich rodina bydlela kdekoli, Ruerův otec si vždy našel kůlnu, sklep, nepoužívanou místnost nebo pouhý kout, jenž se stal posvátným místem, kde jeho vášeň dostávala křídla. Ruer to nikdy úplně nechápal, ale přijímal to bez výhrad. Vstřebal do sebe tento pocit, takže se stal jeho součástí. A to byl právě důvod, proč nejmocnější muž světa i po mnoha letech dokázal najít skutečný vnitřní mír jedině ve své dílně.

"Můžeme si teď dovolit ztrácet čas?" řekl Ootherai Strossovým zádům, neboť to bylo to jediné, co viděl, když se nejvyšší správce skláněl nad pracovním stolem. Jemné piliny ministra zalechtaly v nose, takže začal nabírat na kýchnutí.

Ayli se oběma lokty opírala o hranu stolu a se zájmem sledovala, jak její vůdce opatrně tvaruje dřevo. Neměla nejmenší tušení, co z toho nakonec bude.

"Na tohle je čas vždycky," odpověděl Stross klidně.

"Ty zásoby potřebujeme," připomněl Ootherai. "Mají být naší pojistkou pro budoucnost a hlavně prostředkem, který nám pomůže přesvědčit obyvatele Endrayanu, aby přestali podporovat Osadníky. Bez potravin Federace tento nástroj ztratíme. A vy přece víte, jak jsou nástroje důležité, lorde Strossi."

"To vím, příteli. Na každou práci je nějaký. A když nemůžeš najít ten, který zrovna potřebuješ, pak si můžeš vybrat: buď tu práci neuděláš, nebo ho něčím nahradíš."

"A dá se něčím nahradit?" zeptala se Ayli.

"Možná, možná. Díky Nuaranům jsme se naučili jak výhodné je mít něco, co chce ten druhý. Enterprise má to, co chceme my. Osadníci mají to, co chce Picard. My jim najdeme Rikera - a oni nám dají zásoby."

"Když to říkáte takhle, zní to strašně jednoduše," ušklíbl se Ootherai.

"A vůbec, kdo tady vládne?" optal se Stross aniž zvedl hlavu. "Velmi dobře víme, kam Rikera zavekleli. Pošli tam vojáky, ať ho přivedou."

Ootherai si výsměšně odfrkl. "Vpadnout do Sa'dritské pustiny? Nemožné."

"Nemusíme ji zrovna okupovat. Bude stačit, když je trochu postrašíme. Máme přece zbraně, které nám s tím pomohou."

"A oni zase mají zbraně, kterými nás mohou zastavit."

"Použijte mozek," popíchl ho Stross. "Najdi nějaký způsob."

Kapitán Picard seděl otočen zády k obrovským oknům v poradní místnosti na můstku a naslouchal Datovu hlášení o jeho setkání s doktorkou Kael Keat. "Jak se zdá, vaše návštěva přinesla právě tolik nových otázek jako odpovědí."

Dat přikývl. "Je možné se s jistotou domnívat, že mi doktorka Keat mnoho věcí zatajila."

"Získal jste dostatek informací, abyste dokázal posoudit, zda je ten projekt řízení počasí proveditelný?"

"Ne, pane. Bylo mi umožněno prozkoumat pouze teoretické studie, na nichž je založen."

"A jaký je váš názor?"

"Teoreticky by jim tento plán mohl umožnit modifikaci počasí podle přání."

"Dokáží však své teorie uvést do praxe?"

"O tom pochybuji, kapitáne. Pokud ovšem neovládají technologie, které jsme doposud nezaznamenali - což je samozřejmě možné."

"Když už hovoříme o možnostech - myslíte si, že by vám doktorka Keat byla ochotna poskytnout více informací?"

"Podle všeho je mnou naprosto okouzlena." Z úst kohokoli jiného by takové prohlášení znělo nafoukaně. V Datově případě šlo o prosté konstatování skutečnosti.

"Jste bezpochyby okouzující společník, pane Date. Podle toho, co -"

Picardova slova přerušil zvuk interkomu následovaný pánovitým hlasem Frida Undruna. "Kapitáne Picarde, žádám vysvětlení."

"Ohledně čeho, pane velvyslanče?"

"Neoprávněných kroků, které jste podnikl. Musíme se setkat."

"Pokud na tom trváte. Dostavte se do poradní místnosti na můstku. Picard konec."

Dat se začal zvedat. "Mám odejít, pane?"

"Ne, ne," vyhrkl Picard. Pak se usmál, ale vyznělo to poněkud křečovitě. "Ani v nejmenším netoužím zůstat s panem Undrunem o samotě. Kromě toho - vaše přítomnost může být užitečná."

O chvíli později se otevřely dveře a do místnosti pyšně vkročil Undrun. "Nemáte právo přijímat jednostranná rozhodnutí," spustil, aniž vůbec projevil zájem se posadit.

"A o jaké jednostranné rozhodnutí jde?"

"Vyhrožoval jste Thiopanům, že odletíte bez předání zásob. Vy a vaše posádka mi házíte klacky pod nohy a snažíte se mi zabránit ve splnění poslání už od té chvíle, co jsme opustili Hvězdnou základnu."

"Tohle není vaše soukromá výprava," vybuchl Picard, který už definitivně ztratil trpělivost. Na malou chvíli ho napadlo, zda Riker nezmizel proto, aby nemusel jednat s tímto maličkým tyranem. "My všichni plníme úkol Hvězdné flotily Federace a já si dovoluji nesouhlasit s vaším tvrzením, že by se členové mé posádky ve vztahu k vám chovali jinak než

velmi vybraně. A pokud jde o mé rozhodnutí - ať už jednostranné či ne, je naprosto v souladu s pravomocemi velitele lodi."

Undrun udeřil pěstí do stolu. "Pravomocemi, do kterých mám co mluvit."

"Ne tehdy, když je ohrožena Enterprise a její posádka. Jsem stále více přesvědčen o nesprávnosti rozhodnutí vyslat sem tuto misi a přesně takhle to hodlám dát do hlášení pro velitelství Hvězdné flotily i pro vaše Ministerstvo podpory a pomoci. A to je pro tuto chvíli vše, co mohu k této záležitosti říct." Picard vstal, vyšel z místnosti a zamířil přímo k zadnímu turbovýtahu. Bez jediného slova prošel můstkem, jehož osádka přesně věděla, jak nerozumné by v takovou chvíli bylo postavit se rozzlobenému kapitánovi do cesty.

Undrun padl do jednoho z křesel v konferenční místnosti a úzkostlivě se přitom snažil, aby mu zrak nepadl na velká okna. Dat dál mlčky seděl na svém místě.

Nakonec to byl noxorský velvyslanec, kdo promluvil jako první. "Nadporučíku Date, vy jste podle všeho jediná osoba na palubě této lodi, která se ke mně nechová, jako bych byl slizká ropucha."

"Možná kdybych věděl, co to je slizká ropucha..." odpověděl android vážně.

Undrun po něm střelil pohledem, ale pak mu došlo, že Dat neměl v úmyslu hrát si se slovy nebo být vůči němu krutý. Smutně se zasmál, neboť mu to náhle připadlo směšné. "Chtěl jsem tím říct: nepovažujete mě za špatného jen proto, že se snažím dělat svou práci jediným způsobem, jaký umím."

"Posuzovat druhé bytosti není součástí mého naprogramování - pokud ovšem nejsem o provedení této analytické funkce přímo požádán."

"Dobrá tedy, já o to žádám. Chci slyšet vaše objektivní hodnocení."

Dat chvíli přemýšlel. "Vaše chování v různých situacích má vždy jeden společný faktor."

"A to...?"

"Zdá se být výrazně usměrňováno platnými předpisy a zvyklostmi."

Undrun jen bezmocně pokrčil rameny. "Nemohu pracovat jinak. Předpisy jsou nutné. Fungují skoro jako trychtýř. Cokoliv do něj naliju, vytryskne na opačném konci v úzkém, soustředěném proudu."

"Jistě, přímočarost je jednou z předností podobného postupu. Všiml jsem si však, že lidé - a členové posádky Enterprise zvláště - často nepřístupují k problémům přímočaře. Jejich schopnost nacházet nepředvídatelná a iracionální řešení se zdá téměř neomezená. Ačkoli já osobně shledávám jejich strategie velmi matoucími, musím přiznat, že se jim daří dosahovat požadovaných výsledků." Do Datovy tváře se vkradl téměř toužebný výraz. "Navzdory velmi usilovnému studiu stále nejsem schopen tuto úžasnou lidskou kreativitu pochopit ani napodobit."

"Vás omlouvají omezení způsobená naprogramováním," povzdechl si Undrun a složil si hlavu do dlaní. "Ale já jsem humanoid z masa a krve a přesto nejsem kreativního myšlení schopen."

"Biologické formy života mohou být také limitovány předchozím naprogramováním. Možná něco ve vaší minulosti -"

"Máte pravdu."

"Vysvětlíte, prosím?"

"Raději ne." Diplomat lítostivě potřásl hlavou. "Všechno to vypadalo tak jednoduše. Pokud tato mise selže, jsem mrtvý muž."

Datovy žluté oči znepokojeně zamžikaly. "Nemohla by vám pomoci doktorka Pulaski?"

"Co?"

"Říkal jste, že je ohrožen váš život."

"Myslel jsem svou kariéru, můj profesní život, nadporučíku Date. Pro mě to je celý život. Existuje takové rčení: jsme tím, co jíme. No a někteří z nás jsou tím, co dělají. Jak se mohl tak prostý úkol zvrhnout v naprostou katastrofu?"

"Dovolte mi, abych s vámi nesouhlasil. Tato mise není tak jednoduchá, jak by se mohlo zdát. Od samotného počátku jsme věděli o možné hrozbě ze strany Ferengů, o zájmu Nuananů o Thiopu a o jistém stupni společenské nestability panující na planetě samé. I kdybychom vyloučili ostatní faktory, které jsme zjistili až po našem přiletu, po zvážení všech těchto komplikací není možné označit naši misi za jednoduchou."

"Takto jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Viděl jsem jen nákladní loď naložená zásobami, o něž Thiopané doslova prosili. Dát lidem to, co chtějí, by nemělo být příliš složité."

"To je pravda - humanoidi jsou však často velmi zdrženliví pokud jde po vyjadřování skutečných přání a potřeb. Toto je další element jejich chování, který jsem zatím nedokázal pochopit. Ať už je příčinou neupřímnost či strach, výsledkem jsou téměř vždy komplikace."

"Strach... Můžu se vám svěřit se svým strachem?"

Dat odpověděl souhlasným přikývnutím.

"Mojí nadřazení zhodnotí, jak špatně jsem splnil z jejich hlediska velmi snadný úkol a dojdou k závěru, že jsem neschopný. Znepřátelil jsem si kapitána Picarda, zavinil jsem únos velitele Rikera -"

Dat na něj užasle pohlédl. "Fascinující. Nedopouštíte se právě toho, čemu lidé říkají sebelítost?"

Undrun se zarazil. "Ano... nejspíš ano."

Kapitán Jean-Luc Picard si přál, aby ho členové jeho posádky vnímali tak trochu jako asketu. V jeho chování nebylo nic, co by musel předstírat. Své emoce nikdy nedával najevo okázalým způsobem, což byla vlastnost, která přirozeně vyplývala ze skutečnosti, že většinu dospělého života strávil jako důstojník, z toho dvacet let jako kapitán výzkumné lodi Stargazer. Během dlouhé pouti Stargazeru se posádka přirozeně szila, on však nikdy nepovažoval za vhodné, aby kapitán navazoval jakékoli hlubší vztahy s podřízenými.

Této zásady se držel i na Enterprise. Pokud byla používána s rozvahou, dodávala jeho osobě nádech tajuplnosti a nedotknutelnosti a zvyšovala tak jeho autoritu. To byl ovšem vzácný artikl a nesmírně mu usnadňoval velení.

V této věci pomáhal Picardovi i jeho fyzický zjev. Byl pohledný, byť neodpovídal obecně uznávanému ideálu krásy. Měl aristokratický profil, ostře řezanou bradu a prosedivělé vlasy, jež dávaly vyniknout jasným, pronikavým očím. Nebyl nijak vysoký, přesto působil dominantním dojmem, především díky vzpřímenému držení těla. Tím, co z něj činilo skutečného vůdce, byl však jeho hlas - někdy zastřený prostým, opravdovým soucitem, jindy zvonivý, plný sebedůvěry a síly.

Ti, co znali kapitána nejlépe, by při charakteristice jeho osobnosti jistě neopomněli zmínit jeho galskou náklonnost k onomu příslovečnému vínu, ženám a zpěvu, již léta strávená v relativní deprivaci na palubě Stargazeru ještě vytříbila. Picard ovšem považoval za vhodné držet tento hědonistický rys v tajnosti, což byl důvod, proč omezil své návštěvy Přední desítky na minimum. Přicházel sem jen jako host nejvýznamnějších oficiálních oslav nebo tehdy, když pocítil neodolatelnou potřebu se alespoň na chvíli odreagovat.

Jednání s velvyslancem Fridem Undrunem nepochybně spadalo právě do této kategorie a bylo zřejmě příčinou toho, že se Picard tak neočekávaně objevil u Guinanina měkce osvětleného baru. Guinan ho přivítala přátelským pokývnutím hlavy. "Kapitáne."

"Guinan."

"Co vám mohu nabídnout? Trocha wesburského fizzu by vám mohla spravit náladu."

"Perlivou minerální vodu s plátkem citronu, prosím."

O chvíli později před něj postavila kónickou sklenici. "Tak tady to máme."

"Děkuji vám." Opatrně usrl. Guinan stála vedle něj, trpělivá jako vždy, v koutcích úst jí pohrával náznak úsměvu.

Picard si už dříve všiml, jak dovedně dokáže sladit vlastní duševní stav s hostovým, aby jej pak pozvedla na duchu tím, že pozvolna, aniž by si toho všiml, změnil své a tím i jeho vnitřní naladění. Právě teď se stal předmětem jejího úsilí on.

"Občas se ráda jen tak dívám, jak bublinky stoupají k hladině," podotkla Guinan.

Pohlédl na sklenici. "Mmm. Lehkost. Není vždy snadné jí dosáhnout."

"Měl jste špatný den?"

"Vypadá to tak?"

"Nepatříte zrovna k mým pravidelným hostům."

Picard ztišil hlas do spikleneckého šepotu. "Jak by to vypadalo, kdyby kapitán byl neustále v náladě?"

"Moc dobře ne, kapitáne. Ale občas byste se mohl stavit třeba jen na kus řeči. Nebýt vás, nebyla bych tady."

Picard opět usrl ze sklenice. "Děláte svou práci dobře, Guinan."

"Děkuji. Vidíte, zrovna včera jsem tady měla velvyslance Undruna." Když uviděla, že se Picard zatvářil, jako by kousl do citronu, opatrně dodala: "Citlivé téma, nemám pravdu?"

"Kdybych si chtěl někoho pozvat na večeři, on by to nejspíš nebyl."

"Trápí vás toho zřejmě víc."

Nakřčil čelo v hraném rozhořčení. "Vy a poradkyně Troi mi začínáte znít čím dál tím víc stejně."

Guinan se usmála. "Naše práce má něco společného."

"Vy ale nemáte její betazoidskou empatii."

"Obejdu se bez ní," odpověděla zlehka a uchopila prázdnou sklenici. "Dáte si ještě?"

Picard zavrtěl hlavou. "Raději se vrátím na můstek."

"Kdyby byl zbytek posádky tak skoupý na slovo jako vy," odfrkla si Guinan, "cítila bych se tady úplně zbytečná."

Přišel jste si sem odpočinout, kapitáne, ale zdáte se mi pořád napjatý."

"Řekněme, že teď jsem napjatý o něco míň."

"Kapitánům není bezstarostnost dopřána nikdy, je to tak?"

"Obejdeme se bez ní," usmál se. "Díky za rozhovor."

Když odcházel z baru, cítil se opravdu o mnoho lépe. Byl si přitom vědom zvědavých pohledů přítomných členů posádky. Guinan měla pravdu - kdo chce žít bezstarostný život, neměl by toužit po postu kapitána vesmírné lodi. Příliš mnoho napětí a praskneš. Příliš málo a ohneš se při prvním náznaku bouře. Právě tak akorát, pomyslel si, a budeš připraven k činu. Jak mířil k můstku, Picard v nitru cítil, že je připraven na následujících několik hodin, kdy bude muset přijímat rozhodnutí, která zachrání Thiopu a komandéra Rikera - nebo je odsoudí k záhubě.

Kapitola devět

Rikerův svět se smrskl na prostor o objemu jen o málo větším než jeden kubický metr. Byl temný - až na několik tenkých paprsků, jež se dovnitř prodraly dvěma síťovanými průduchy velikosti dlaně - a nepravidelně, zato o to prudčeji se otřásal. Jakmile se jednou probudil, netrvalo mu dlouho, aby si uvědomil, že je přepravován v bedně naložené na motorovém vozidle jako lapané zvíře. A stejně jako to zvíře se mohl jen domnívat, zda ho vezou do bezpečí nebo na jatka. Pokoušel se bušit do stěn, křičel, ale marně.

Jak prozrazovaly nárazy a zvuky zvenčí, nepohybovali se vysokou rychlostí. Protože však netušil, jak dlouho byl v bezvědomí, nemohl odhadnout vzdálenost, která ho dělila od skladiště v Bareeshi. Komunikátor byl pryč - to zjistil hned. Nezbyvalo mu než čekat...

Asi o tři hodiny později vozidlo zpomalilo a zastavilo. Riker slyšel vzdálené hlasy, znělo to, jako by se nacházeli v blízkosti bazaru nebo tržiště. Pak se ozval povědomý zvuk uvolňovaných západek. Přikřčil se, hotov zaútočit na první bytost, kterou uvidí. Víko se pootevřelo - a štěrbinou dovnitř nahlédla hlaveň zbraně. Učinil zoufalý pokus se ji zmocnit, ale osoba venku ji držela pevně.

"Pusť, nebo je po tobě," rozkázal drsný hlas.

Riker poslechl. Vzápětí kdosi odklopil víko a on musel přimhouřit oči před záplavou jasného slunečního světla. Lokl si

vzduchu připraven potlačit kašel, který měl logicky následovat. Nic takového se však nestalo. Ve srovnání s městem byl zde vzduch čistý a svěží. Nebo přinejmenším dýchatelný. Po několika vteřinách, když se mu oči konečně přizpůsobily, zjistil, že vzhlíží na prošeďivělého Thiopana, jenž na něj míří zbraní. "Kdo k čertu jste?"

"Durren." Hodil Rikerovi ranec špinavých žlutohnědých hadrů. "Svlikni se. Tohle si obleč."

"Univerzální velikost?" Muž podle všeho vtip nepochopil. "Osadníci, předpokládám."

Muž ho dál ignoroval. Místo odpovědi si začal pobrukovat nějakou tesknou píseň. Riker tedy rozeplnul uniformu a vyklouzl z ní. Připadalo mu poněkud trapné svlékat se za takových okolností. Bedna, v níž byl zavřený, ležela na korbě malého nákladního vozidla s oblou kabinou. Jeho prvotní odhad byl správný - opravdu parkovali hned vedle rušného tržiště. Zatímco si natahoval lehké kalhoty a košili a zavazoval kolem pasu modrou šerpu, snažil se zjistit co nejvíce informací o okolí.

Uličky a krámky tržiště byly plné lidí, kteří však vypadali spíš jako běženci než kupující a prodavači. Zdálo se, že mnoho z nich má u sebe celý svůj majetek. Někteří jej vezli naložený na hřbetech vyzábělých zvířat, jiní se krčili na korbách polorozpadlých vraků přeplněných lidskými těly a balíky. Ale většina Thiopanů táhla těžké rance a pytle na zádech a v náručích, pokud v nich ovšem nenesla malé dítě. Starší děti už samy vlekly na zádech náklad.

"Přehoď si kapuci," nařídil Durren. Riker poslechl, ale Durren uchopil lem a stáhl mu kapuci ještě hlouběji do čela, aby bylo těžší poznat, že není Thiopan.

"Kde jsme?"

"Vylez."

Riker by rád přeskočil okraj bedny a přistál na zemi s ladností atleta. Stále ho však bolela hlava - zřejmě následkem působení látky, kterou mu nastříkali do obličeje ve skladišti v Bareeshi, a také celé tělo, jak byl během jízdy natřásán a otloukán o stěny bedny. Kromě toho se mu kolena podlamovala hladu. Rozhodl se tedy pro konvenčnější postup a z bedny se vysoukal tak, že opatrně přešel přes jednu ze stěn. Pak, stále s Durrenovou puškou v zádech, seskočil z valníku vozu na zem a ocitl se tvář v tvář dvěma dalším Thiopanům se zbraněmi v rukou a noži zastrčenými za pestrými šerpami.

Byli mladší než Durren. První měl dětskou tvář a planoucí oči. Zbraň svíral s viditelným nadšením. Druhý, o maličko starší, tál pohledem sem a tam a nervózně přitom pomrkal.

"Tritte," nařídil Durren vyplašenému společníku. "Nespouštěj z něj oči. Kdyby se pokoušel utéct, zastřel ho." "Neměli bychom spálit jeho uniformu?" zeptal se Tritt. "To se vám nepodaří," informoval ho Riker. "Je ohni vzdorná. A kromě toho - mám ji rád."

"Zapomeň na tu zatracenou uniformu," zavrčel mladší Thiopan. "Umírám hladu."

"Mikkene, ty máš hlad pořád," povzdychl si Durren.

"Nejedli jsme už od rozbřesku. Musíme se posilnit, než vyrazíme přes Sa'drit."

Durren rezignoval. "Dobře, ale ať to netrvá dlouho."

Mikken tedy vyrazil do úzkých uliček, aby našel nějaký stánek s jídlem. Durren si stále prozpěvoval onu tklivou píseň a kráčel Rikerovi po boku. Skupinu uzavíral Tritt, který si zjevně vzal Durrenova slova k srdci a držel se za Rikerem tak těsně, že první důstojník Enterprise cítil mezi žebry hlaveň jeho zbraně. Až na Durrenovo prozpěvování kráčeli mlčky. Riker si všiml, že sortiment stánků není nijak luxusní - prodávali zde oblečení podobné tomu, co měl nyní na sobě on sám, košíky, vaky, postroje a ohlávky pro dobytek, použité hrnce a hliněné nádoby, nějaké nástroje a také ruční zbraně. Mikken konečně našel krámk podle svého gusta - zřejmě sledoval šťavnatou vůni linoucí se tržištěm. Na roštu nad otevřeným ohněm se tu opékaly kostky masa napíchané na špejle společně s kousky ovoce a zeleniny. Plameny syčely a plápolaly, jak do nich kapala mastná šťáva.

Rikerovi zakručelo v žaludku. "Jak dobře se staráte o vězně?"

Durren kývl na prodavače. "Dáme si to čtyřikrát."

Riker vděčně přijal dřívko s jídlem. Měl takový hlad, že ho ani moc nezajímalo, co to vlastně je. Když si ukousl první sousto, obavy ho opustily úplně - ať to bylo cokoli, chutnalo to skvěle. "Díky."

Durren opět uhnul pohledem. "Nejsi vězeň."

"Zjevně mi není dovoleno jít, kam bych sám chtěl."

"Pojďme," Durren Rikerovu poznámku ignoroval. Jak odcházeli od stánku s jídlem, Rikerovu pozornost upoutala scéna u vedlejší boudy. Žena s dítětem v náručí prosila o cosi muže usazeného na dřevěné lavici pod prověšeným baldachýnem. Muž byl tlustý a nadutý, rty se mu křivily v pohrdavém úšklebku.

"Cožpak nevidíš, že mé dítě umírá?"

Riker se zastavil. Jeho eskorta ho kupodivu nijak nenutila, aby pokračoval v chůzi. Nikdo jiný kromě něj nevěnoval dramatu, které se odehrávalo mezi zoufalou ženou a nesympatickým mužem, pozornost, jako by umírající dítě bylo něco naprosto normálního. K ženě se tiskly další dvě vyzábělé děti, prstíky ji zatínaly do ošumělých šatů a oči měly plné strachu. "Ano, vidím," odpověděl tlustý och. Tón jeho hlasu nepostrádal nádechem laskavosti, slova samotná však byla neutrální, jako by si nemohl dovolit projevit soucit. "Není samo."

Riker přistoupil blíž a spatřil dítě v ženě náručí. Nehýbalo se. Dokonce i jeho oči hleděly strnule, ani nemrkly. Bylo zabalené do zbytků příkrývky, z níž trčely drobné nožky potažené sinalou kůží. Tvář zcela postrádala okrouhlost a plnost, u dětí obvyklou. Vypadala jako tvář starého člověka, sraštělá, unavená, s ostře vystupujícími lícními kostmi a bradou. Hrud se mělce a trhaně zvedala, jak se plíce snažily udržet hubené tělíčko naživu.

Je živé - a přesto nikdy nedostalo šanci žít. Riker naslouchal a aniž si toho byl vědom, pomalu se ke dvojici blížil. "Ale ty máš lék, který potřebuje. Prosím -"

"Potřebných je příliš mnoho. Na všechny se nedostane. Musíme zachránit ty, co ještě žijí."

"Ale on žije." Žena pozvedla dítě, aby na ně muž na lavičce viděl.

Ten však dál nehybně seděl s rukama založenýma na prsou, jako by toto gesto bylo pečetí na již vyřčeném ortelu. "I kdybych mohl pomoci - máš čím zaplatit?"

Opět si přitiskla vyhublé dítě k prsům a sklonila hlavu. "Ano, ano, mám čím zaplatit. Ať už to bude stát cokoliv, dostaneš to."

"Nic nemáš."

"Mám děti."

Rikerovi se hrůzou zatočila hlava. Tušil, co se žena chystá muži nabídnout.

"Dám ti je, pokud zachrániš mé děťátko."

"Nemají žádnou cenu. Obchod s otroky upadá. A kromě toho - jsou příliš malé, aby mohly pracovat."

"Mohou pracovat! Zachraň mé dítě, dej mu lék - a já děti později vykoupím. Prosím!"

"Zapomeň na své nejmenší. Zachraň ostatní."

"Prosím!" Rikera bodlo u srdce, když slyšel ženin zoufalý výkřik, ale to už ho Tritt a Mikken drželi za ruce a táhli pryč.

"Proč nechtěl zachránit to dítě?"

Durren potřásl hlavou. "Není čas na zachraňování dětí. Je třeba zachránit ty, kteří mohou být co platní."

"Jak můžeš vědět, že tohle dítě jednou nevykoná něco velkého?"

Mikken na něj upřel tvrdý pohled. "To děcko zemře ještě dneska nebo příští týden. Pro něj nebude žádné 'jednou'."

"Pokud nejste schopni zajistit dětem právo na život, jakou máte budoucnost?"

"Pokud se nám nepodaří zachránit tuto planetu před ničiteli a jejich novými způsoby, tak žádnou," odpověděl Durren stroze. "Nikdo na Thiopě nemá budoucnost - ať už starý, mladý nebo dosud nenarozený," dodal Mikken.

"Ne. Nikdo by neměl být nucen udělat něco takového. Musí přece existovat jiná cesta."

"Existuje," kývl Durren. "Zbavit se tyрана."

"A co když to nedokážete?"

"Pak padneme ve spravedlivém boji," odpověděl Mikken rozhodně.

Pomalu šli tržištěm a ukusovali ze špízů. Trittovi upadl kousek masa na zem a Mikken se na něj obořil. "Hej! Buď opatrnější, ty hlupáku."

"Uklidněte se," zavrčel Durren.

Mikkenova tvář zrudla. "Jídlo stojí příliš mnoho, abychom jim mohli takhle plýtvat."

"Nechtěl jsem," ohradil se Tritt. "N-n-neříkej mi hlupáku."

"Co chceš, aby udělal, Mikken? Zvedl to a snědl?"

"Třeba."

"Tak zle na tom nejsme. Ještě ne."

"Ještě ne," opakoval Tritt a snažil se, aby Riker byl stále mezi ním a jeho rozzlobeným partnerem.

"Durrene," vmísil se Riker. "Kde to k čertu jsme? Řekl jsi, že nejsem vězeň, ale Tritt dává moc dobrý pozor, abych se vám neztratil. Alespoň tohle mi tedy snad říct můžeš."

"Rozcestí."

"Toto město se jmenuje Rozcestí?"

"Jo."

"A kde Rozcestí leží?"

"Jsi v Endrayanu," odpověděl Durren nakonec.

"Pouštní oblast." Riker ukázal rukou kolem dokola. "Všechno to utrpení. Tady to není jako v Bareeshi."

"A o čem myslíš, že je tahle válka, Rikere?" zeptal se Mikken s úšklebkem. "Protože vláda chce vymazat ze světa Osadníky a všechny, kdo by nám mohli pomáhat."

"Rozcestí vypadalo vždycky takhle?"

Durren potřásl hlavou. "Nikdy tady moc nepršelo. Ale než se změnilo počasí, na horách spadlo dost deště a sněhu, aby to stačilo na závlahu polí."

"Všichni ti lidé - odkud přišli?"

Durren sežvýkal poslední kousek ovoce a odhodil špejli. "Z farem a jiných měst. Opustili svá vyprahlá pole v naději, že jinde najdou lepší místo... nebo aspoň dost jídla, aby si naplnili hladová břicha."

Riker se ztěžka nadechl a zavrtěl hlavou. "V našich nákladních lodích je všechno, co vaši lidé potřebují. Jejich utrpení by skončilo. Co kdybyste vládě nabídli příměří? Možná by takový projev dobré vůle stačil, aby vláda souhlasila s distribucí zásob."

"Nevíš, o čem mluvíš, Rikere," Mikken zaťal zuby, až mu svaly na čelistech vystoupily.

"A co jinde?" vyzvídal Riker. "Jinde je to taky takové?"

"Ne," odpověděl Durren.

"Jiné oblasti musí přece také trpět suchem."

"Ale nežijí v nich Osadníci."

"Všude jinde," vysvětlil Mikken, "se zbaběle podrobili Strossově genocidě."

"Genocidě? Vláda zabíjí ty, kteří s ní nesouhlasí?"

"Nevraždí lidi," vysvětlil Durren. "Ale jejich tradice, identitu. Říkají tomu Sjednčení."

"O tom jsem už slyšel. Co to přesně znamená?"

"Chtějí nás přinutit, abychom všichni mluvili, mysleli a jednali stejně." Durren pokrčil rameny. "Někde je to stejně jedno. Jsou místa, kde lidé nevěří ničemu. Ale my ano. Cesta Osadníků je správná cesta, jediný způsob, jak zachránit Planetu Matku."

"Byl jsi v Bareeshi," řekl Mikken. "Zkusil jsi, jaké to je dýchat tu odpornou břečku, co jí říkají vzduch. Staré způsoby,

ty, které jsou popsány ve Sveticích... mohou nám pomoci vrátit se do dob, kdy svět byl čistý, nedotčený."

"P-p-povězte mu o kruhu," pobídl Tritt své druhy a opatrně zuby stáhl plátek ovoce z dřívka.

"O kruhu?" opakoval Riker.

Slova se ujal Durren. "To je základ naší víry. Kruh života. Neviditelná ruka nás vede po stezce... jež se uzavírá. Žádný začátek, žádný konec. Vše se opakuje znova a znova. Ale to, co udělal Stross s touto planetou, ty jeho nové způsoby, to kruh zlomilo." Rozpřáhl ruce, jako by chtěl celý okolní svět vyzvat, aby dosvědčil jeho slova. Vzal Mikkenovi z ruky špejli a nakreslil do písku u nohou dva obrazce. Plný kruh a vedle něj další, nedokončený s nejistě rozvlněným okrajem. "Sem nás Stross vede. Pokud půjdeme jeho cestou, ztratíme kruh a už se do něj nikdy nedostaneme. Budeme pokračovat směrem, který nám ukazuje, a brzy z Thiopy zmizí veškerý život."

"Pojďme," přerušil jeho výklad Mikken. "Čím rychleji se vrátíme, tím dříve zjistíme Rikerovu cenu."

"Jakou cenu?"

"Kolik bude tvůj kapitán ochoten zaplatit, aby tě vykoupil."

Na tohle Riker znal pravděpodobnou odpověď - nic. Pokud byl rukojmí, Picard měl ruce svázané striktními předpisy Hvězdné flotily. Kapitán lodi mohl s únosci jednat, ale vyjednávání o výkupném bylo přísně zakázáno. Přesto existovala situace, kdy mohl sám svobodně rozhodnout - a to v případě, že by se tohoto zoufalého činu dopustily bytosti, na nichž bylo páčáno bezpráví a které se předtím marně snažily na svou situaci upozornit. Kapitán, který by musel řešit takový případ, měl přísně zakázáno platit únoscům za svobodu členů posádky či diplomatů zbožím nebo protislužbou. Pokud však souhlasili s bezpodmínečným propuštěním všech rukojmích, velící důstojník jim mohl poskytnout slyšení bez jakékoliv předpojatosti, která by vyplývala z předchozí situace.

Tato poslední část směrnice Hvězdné flotily v Rikerovi vždy vzbuzovala zvědavost. Kolik kapitánů vesmírných lodí by za takové situace bylo schopno zcela zapomenout na veškerou zlobu a povídat si s únosci, jako by se nic nestalo?

Picard by to dokázal, tím si byl Riker jist. Alespoň pokud nedošlo ke krveprolití či k vážným škodám na majetku. Pokud tyto Osadníci skutečně bojovali za správnou věc, nemohli se obrátit na nikoho otevřenějšího, spravedlivějšího a přístupnějšího jednání, než byl Jean-Luc Picard. Riker se rozhodl, že udělá vše, co bude v jeho silách, aby Osadníci akceptovali tuto jedinou nabídku, kterou jim Picard mohl předložit.

Prozatím, pomyslel si, si to raději nechám pro sebe. Durren, Mikken a Tritt zjevně nepatřili k vůdcům hnutí. "Kam mě vedete?"

Durren jen zabručel: "To brzy poznáš."

Zajatec a eskorta kráčeli čtvrtěmi, jež zřejmě bývaly v minulosti mnohem rušnější. Podle jistých známek se dalo soudit, že tržiště, které nyní zaujímá jen několik úzkých bloků, kdysi zaplňovalo všechny ulice. Čím více se však vzdalovali od středu, tím víc přibývalo opuštěných kamenných domů. Z některých už dokonce zbyly jen rozvaliny. Podle Mikkenových slov je zničily bomby položené vládními agenty v prvních letech odporu proti Strossově sjednocovací politice.

Jak se Riker dozvěděl, tyto akce byly málokdy úspěšné a přitom velmi nákladné. Vládní agenti se jen výjimečně dostali z Endrayanu živí. Jakmile planetu postihla sucha, vláda dostala do rukou novou zbraň a rozhodla se Osadníky prostě vyhladovět.

Na samém okraji malého města narazili na dráhu; končila u nákladní plošiny několik set metrů dlouhé. Dráhu tvořila jedna mohutná kolej upevněná na náspu navršeném dva metry nad úroveň terénu. Na ní seděl osamocený vůz, zjevně smontovaný z nejrušnějších částí vyrvaných z jiných strojů. Sedm či osm metrů dlouhý podvozek neměl žádná kola - dosedl přímo na kolej. Kabina pro pasažéry byla nejpodivnější slepencem nejrušnějších tvarů a barev. Místo skutečných dveří a oken měla jen otvory a byla celá zprohýbaná a zrezivělá.

Kupodivu však dráha fungovala. Thiopané a Riker vyšplhali po krátkém žebříku visícím z boku vozidla a Durren spustil motor. Ozvalo se hučení a během několika vteřin se kabina zvedla nad vodící kolej a začala se vzdalovat od nákladní plošiny, hladce klouzajíc po magnetickém polštáři.

"Musím přiznat, že se mi teď jede o něco pohodlněji než během první části mé cesty," zavtipkoval Riker.

"Nám taky," přikývl Durren.

"Kdo postavil tento systém?"

"Dost náročná stavba, když uvážíme, že vede odnikud nikam."

"Používali ji, aby svázeli minerály a rudy z lomů a dolů v poušti," vysvětlil Durren se smutným výrazem v očích. "Toto bylo jedno z překlaďů. Vyrvali naši Planetě Matce srdce z hrudi... vrahové. Po deseti letech už nebylo z čeho brát."

"Co se stalo pak?"

"Odešli. Zavřeli doly. Když jsme přesídlili do Sa'dritské pouště, našli jsme tuto dráhu opuštěnou. Pár věcí jsme opravili a uvedli ji do provozu." Pokrčil rameny. "Občas ji bombardují. A my ji zase dáváme dohromady."

Riker se rozhlédl po okolní poušti. Kamení, prach, písek. "Žít tady zřejmě není snadné."

"To ne," odpověděl Durren. "Podnebí tu bylo vždycky teplejší a sušší než jinde na Thiopě, ale Endrayanům se tu dařilo. Dokonce i předtím, než přišel Evain a začal kázat o starých způsobech."

"Jak?"

"Jak tady žili? V souladu s Planetou Matkou. Prostě." Ukázal prstem na šedé kopce. "Podívej..."

Popelavou půdu rozrývaly hluboké jámy jako otevřené rány tak staré, že už dávno přestaly krváčet. "To udělali Nuarané?" zeptal se Riker. Odpovědi se mu nedostalo, ale ani toho nebylo zapotřebí. Smutek v Durrenově hlase a hněv v Mikkenových očích byly víc než výmluvné.

"Je tady něco, čemu nerozumím," řekl Riker. Durren na něj upřel pohled. "Pokud tady už nezbylo nic, co by mělo nějakou hodnotu, proč Stross vyhlásil Endrayanu válku?"

"Kvůli nám. Protože jsme se odmítli vzdát práva žít tak, jak sami chceme."

"Durrene," vykřikl náhle Tritt. "Zastav!"

"Co? "

"T-tam."

Násep vedl kolem zavlažovací nádrže, která už byla skoro vyschlá. V blátě na břehu však leželo několik velkých zvířat. Durren ubral plyn a vagón zpomalil. "Jsou mrtví, Tritte."

"N-n-n-ne! Hýbou se, viděl jsem to. M-m-m-mám lepší oči než ty."

Durren s povzdechem vozidlo zastavil. Tritt seskočil a přeběhl několik set metrů k rybníčku. Ostatní ho sledovali, ale nikdo se k němu nepřidal.

"Proč mu to dovolíš? Dělá to zas a znova," stěžoval si Mikken.

"Něco to pro něj asi znamená."

"A co to vlastně dělá?" zeptal se Riker.

Mikken se rozzlobeně zašklebil. "Pomáhá elixům od utrpení."

"Ta voda," vysvětlil Durren. "Vláda a Nuarané ji všechnu spotřebovali. Nechali ji vyschnout nebo ji otrávilí."

"Přišli jsme na to, až když se napili lidé a začali umírat," dodal Mikken. "Toxické odpady z těžby rud. Zvířata ale vodu otestovat nedokáží a tak ji pijí a umírají. Občas se stane, že Tritt najde nějaké, co ještě žije a tak se zastaví a dorazí ho. Vždycky vycházel lépe se zvířaty než s lidmi. Pokaždé, když vidí nějaké zvíře umírat, cítí povinnost ukončit jeho trápení."

"Smrt jedem není lehká," dodal Durren tiše. "Rozežírá ti to vnitřnosti. Viděl jsem, co to dělalo s lidmi."

Viděli, jak Tritt umírající zvířata jedno po druhém střílí, zvuk jeho zbraně však byl příliš slabý, aby ho mohli zaslechnout přes svist větru a hučení motoru. Pak se obrátil a pomalu se vracel přes nízké duny porostlé sporým býlím k vozidlu. Durren zařadil střední rychlost a vozidlo vyrazilo.

Kapitánovo křeslo bylo prázdné. Ve skutečnosti byla prázdná celá střední část můstku. Tři křesla, v nichž jindy sedávali Picard, Riker a poradkyně Troi nebo vrchní lékařka Pulaski, zůstala neobsazena. Můstku nyní velel Dat, další nejvyšší důstojník v pořadí. Jelikož však momentálně nehrozila žádná krize, hověl si ve svém nízkém křesle u operační konzole v horní části můstku nedaleko obrazovky. Zdál se být plně zaujat prováděním nějakých výpočtů. Praporčík Crusher, který pracoval hned u vedlejší konzole, se naklonil a nahlédl mu přes rameno.

"Na čem pracuješ, Date?"

"Na jedné teorii, Wesley. Ale chybí mi určité informace. Až se vrátím na Thiopu, budu se je muset pokusit získat od doktorky Keat."

"A kdy tam půjdeš?"

"Hned jak se kapitán vrátí na můstek."

Wesley chvíli pozoroval planetu, která zabírala celou hlavní obrazovku. "Já to nechápu."

"Nechápeš co?"

"Jak mohli Thiopané dovolit cizincům, aby proměnili jejich vlastní planetu v kupu toxického odpadu." "Krátkozrakost."

"Nejspíš. Na jedné z přednášek o dějinách Země jsem se dozvěděl, jak jsme my, lidé, málem udělali totéž a ani jsme k tomu nepotřebovali žádné cizince a mimozemskou pokročilou technologii."

Dat zavrtěl hlavou jako sova. "Ano, v lidské historii se vyskytuje mnoho případů katastrof způsobených vlastní činností. Je až neuvěřitelné, že se vašim předkům podařilo přežít dostatečně dlouho, aby dospěli do stádia mezihvězdných letů."

"Myslíš, že to Thiopané dokážou také?"

"Nevím, Wesley."

"A o tomhle je tvá teorie?"

"Ano."

Dveře předního turbovýtahu se otevřely a na můstek vkročil kapitán Picard. Ještě nedosedl do křesla, když se k němu obrátil Dat. "Kapitáne, žádám o povolení k přenosu na Thiopu. Potřebuji něco konzultovat s doktorkou Keat."

"Běžte. Můžete jí ukázat ty záznamy o řízení počasí, co máme v našich paměťových bankách. A snažte se taky získat něco vy od ní."

"Ano, pane." Android opustil můstek a jeho místo u operační stanice zaujala mladá žena s hodností praporčíka. Byla jen o pár let starší než Wesley, se zlatavou pletí, polynéskými rysy a nádhernými havraními vlasy, které jí působně lemovaly obličej. Wesley ji s plachým úsměvem pozdravil. Když úsměv opětovala, měl co dělat, aby od ní odtrhl oči. "Pane Crushere," řekl Picard ostře. "Věnujte se své stanici."

Wesley se začervenal. "Ano, pane." Po několika minutách, když jeho tváře opět získaly normální barvu, se ohlédl přes rameno a upřel na Picarda pohled. "Kapitáne?"

"Hm?"

"Ohledně komandéra Rikera - už nemáme moc času."

"Ne?"

"Naše dvanáctihodinová lhůta..."

Picard vstal a přistoupil k Wesleymu. "Neslyšel jsem žádný rozkaz k opuštění orbity. Vy snad ano?"

"Ne, Pane."

"Být na vašem místě, věnoval bych se svým povinnostem, praporčíku." Picardův hlas a výraz byly velmi strohé. Zároveň však zvedl ruku a v uklidňujícím gestu ji položil Wesleymu na rameno.

"Řekněte, nadporučíku, jedí a pijí androidové?"

Kael Keat se naklonila přes stůl k Datovi, upřela na něj bleďé oči a vousky se jí vzrušeně vlnily.

"Pro mou výživu to není nezbytné. Byl jsem však zkonstruován tak, abych dokázal trávit tuhou i tekutou stravu.

"Abyste lépe zapadl mezi humanoidy, mezi nimiž jste měl dle záměru svého tvůrce žít?"

"Zřejmě ano. Jelikož se během jídla odehrává mnoho velmi zajímavých diskusí, jsem opravdu rád, že přijímání potravy je jednou z mých funkcí."

"Cítíte skutečný hlad?"

"Ne."

"A vnímáte chuť jídla?"

"Ó ano. Některým dávám jednoznačně přednost."

"Vy jste ta nejúžasnější... no, chtěla jsem říct věc, ale ať už je vaše podstata biologická nebo ne, jste nepochybně osoba."

Dat jí věnoval potěšený úsměv. "Děkuji vám, doktorko Keat."

"Nebudte tak formální. Říkejte mi Kael. A můžeš mi tykat."

"Tak dobře, Kael. Co ještě by sis přála vědět?"

"To má být vtip?"

"Vtip? Ne. Jak už si moji kolegové všimli, nedokážu říct vtip, i kdyby na tom závisel můj život, i kdyby ke mně přišel a představitel se mi, i kdybych o něj zakopl, i kdyby ke mně přiběhl a kousl mě -"

"Už jsem to myslím pochopila, Date," zasmála se Kael. "Co se týká tvé otázky - ráda bych se o tobě dozvěděla všechno. Jak jsi byl zkonstruován, jak funguješ, jak vycházíš s posádkou tvořenou jinak výhradně biologickými bytostmi -" Zarazila se, když spatřila, jak mu tváří přelétl stín zklamání. Nebo si to jen představovala? "Ach, omlouvám se. Mluvím o tobě, jako bys byl nějaký šlechtitelský experiment."

"Svým způsobem jsem. Má existence je, do jisté míry, neustále prodlužovaná experimentální studie."

"Je ti to nepříjemné?"

"Ne. Mělo by být?"

"Já bych asi nebyla moc nadšená, kdybych věděla, že každý můj čin či interakci někdo pozoruje a zaznamenává."

"Interakce s lidmi a jinými životními formami je nesmírně zajímavá. Jsem sice díky svému původu velmi bedlivě pozorován, mohu však sám pozorovat ty, co mě pozorují. Stávají se mými učiteli, i když si toho nejsou vědomi. Podle mého názoru je možné se něco naučit od každé životní formy, se kterou se setkáme."

"Tvůj přístup je úžasný."

"Různorodost chování živoucích bytostí je fascinující. Z mého úhlu pohledu to mohu říct především o lidech, neboť s nimi mám nejrozsáhlejší zkušenosti."

"Dokázal jsi těm, se kterými žiješ a pracuješ, porozumět?"

"Ne zcela. Složitost lásky, nenávisti, chamtivosti, sebeobětování..."

"Vstřebáváš tedy obojí, dobré i zlé?"

"Ach, samozřejmě. Pochopil jsem, proč lidští umělci, básníci a spisovatelé tak často používají intenzivní emoce, pozitivní i negativní."

"Intenzivních emocí máme na Thiopě spoustu," prohodila Kael ironicky. "Myslíš, že ses něco naučil i od nás?"

"Od tebe."

"Opravdu? A co?"

"Díky tvé odevzdanosti vědě jsem lépe poznal, co je to láska a oddanost."

Kael zahanbeně zamrkala. "No, to je od tebe moc pěkné. Když už mluvíme o vědě - docela jistě by ses rád dozvěděl něco o Thiopě, nemám pravdu?"

Dat přikývl. "Pokud je to možné, rád bych nahlédl do meteorologických záznamů."

"Meteorologických? Myslíš tím teplotu, srážky a tyhle věci?"

"Přesně tak."

"Za jak dlouhé období?"

"Čím delší tím lepší."

"Vadilo by ti, kdybych se zeptala proč?"

"Potřebuji dodatečné informace, abych mohl otestovat svou teorii."

"Jakou teorii?"

Android váhavě zamrkal žlutýma očima. "Nejsem ještě připraven, abych o tom s kýmkoliv hovořil, Kael."

"No tak jen doufám, že až budeš, řekneš mi, o co běží."

"Samozřejmě."

"Pak jsou ti záznamy o počasí plně k dispozici."

"Svrhnout vládu?" Riker zatěkal pohledem z Durrena na Mikkena a zpátky. Nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel.

"Je to jediný způsob, jak nalézt cestu do kruhu," prohlásil Mikken vášnivě a mohutnou paží objal zbraň, jako by to byla milenka. "Stross a jeho čtyřicet let kolaborace s těmi špinavými Nuarany nás k tomu donutily."

"Taková je politika Osadníků, Durrene?"

"Ne. Ale mnoho našich lidí chce to, co Mikken."

"A co ty?"

Durren neodpověděl, jen přimhouřil oči a zahleděl se na poničenou krásu hor strážících horizont. "Já nevím, Rikere," vzdychl po chvíli. "Byl bych rád, kdyby to šlo jinak."

"Na to je příliš pozdě. Tuhle cestu vybral sám Stross," namítl Mikken. "A nás na ni stáhl. Zašli jsme příliš daleko,

Neviditelná ruka nás nemůže najít."

"Vy si opravdu myslíte, že hrstka zanícených horlivců může porazit vládu celé planety?"

"P-p-prostota," řekl Tritt tiše. "Musíme se k ní vrátit. Prostě musíme."

Necelý kilometr před nimi násep končil ve starém kráteru vytvořeném nějakou mohutnou explozí. Durren stlačil rychlostní páku dolů. Vůz setrvačností dojel téměř až k poničenému úseku a pár metrů před ním zastavil. Čekala tam na ně mladá žena s pěti zvířaty stejného druhu, jaké předtím viděli u vodní nádrže. Když Tritt spatřil, jak uždibují spore býlí, které se plazilo po úbočí svahu, na němž stáli, tvář se mu rozšířila.

"Mori!" vykřikl. Mladá žena mu odpověděla zamáváním. Ještě než vůz úplně zastavil, Tritt seskočil do šedého písku a rozběhl se ke zvířatům, aby se s nimi pozdravil. Každé srdečně poplácal a objal kolem krku. Riker a jeho zbylí dva únosci Tritta následovali.

"On s nimi mluví?" podivil se Riker.

Mikken znechuceně potřásl hlavou. "Dokonce si je pojmenoval. Tvrdí, že pozná, který je který."

"Elixové se navzájem určitě poznají," namítl Durren. "Jo. Po čichu. Ale mně smrdí všichni stejně strašně." Riker opatrně zvířata obešel a prohlížel si je. Ona si ho však sotva všimla, jen tu a tam zafrkala, když zachytila jeho pach. Připadala mu jako nepovedení kříženci mezi velbloudem, koněm a hrochem. Měla soudkovitá těla s malými hrby hned za krkem, široké hlavy, roztomilé pysky, na nichž jako by pohrával úsměv Mony Lisy, oduševnělé oči s dlouhými řasami a nozdry, které se při dýchání otevíraly a zavíraly, zřejmě aby tak chránily dýchací ústrojí před vdechnutím pevných částic hnaných větrem. Chodidla se široce roztaženými paznehty jim umožňovala bezpečně kráčet v písčitém terénu. Dvěma elixům vyražela z čela těsně nad očními důlky dvojice rohů. Zřejmě samci, napadlo Rikera. Jediný zvuk, který zvířata vydávala, bylo rytmické fíknání, jak se jim nozdry s každým nádechem otvíraly a zavíraly.

Riker přistoupil k Trittovi, jenž právě drbal jedno z rohatých zvířat na nose. Elix rozkošnický zív. "Takže tohle jsou elixové..."

"Nejlepší přátelé, jaké tady v poušti můžeš mít." Jak Tritt hladil zvíře po krku a prsty čechral jemnou, narůžovělou srst, úplně přestal koktat.

Všichni elixové měli ohlávky a přes záda přehozenou deku. Protože Riker nespasil, že by v tlamách měli udidla, domyslel si, že to budou velmi mírná zvířata. Dotkl se toho, které Tritt hladil, a ucítil jemné vibrace, zvíře spokojeně 'předlo'. Prohlubeň na zádech mezi lopatkami a hrbem vypadala dostatečně vystlaná tukem, aby dovolovala pohodlný posez.

Riker si všiml, že dívka, která na ně čekala, připevňuje kolem krku a pleci jednoho z elixů další postroj. Zvíře vedle ho už na sobě mělo. Byla v něm zavěšená matně hnědá kovová trubice dlouhá přibližně jeden a půl metru. "Zbraně?"

Mori přikývla. "Odpalovací zařízení střel země-vzduch."

"A na co střílíte?"

"Na vládní vznášedle. Dříve jsme pro ně byli snadným cílem."

"A teď?"

"Teď dostaneme častěji my je než oni nás," odpověděla věcným tónem, jako by útočící letadla sestřelovala celý život; ovšem, alespoň pokud mohl Riker soudit, třeba to byla pravda.

"Jsi dobrý střelec?"

Upřela na něj přísný pohled. "Svůj díl práce udělám. Když byla bazuka náležitě upevněna, dívka elixe obešla a postavila se přímo před Rikera. "Dokážeš se na něm udržet?"

"Seděl jsem už na spoustě různých zvířat na mnoha různých planetách. Tahle nevypadají nijak divoce."

"Ani nejsou. Jede se na nich docela pohodlně."

"Kam máme namířeno?"

Mori se otočila a ukázala prstem do vzdálené průrvy mezi mohutnými útesy. "Do Kañonu svatyně."

"Jak získal své jméno?"

"Když naši předkové přišli do Sa'dritské pouště, právě na tom místě našli vodu a rostliny obsypané plody. Naše legendy vyprávějí, že do Kañonu svatyně nám Planeta Matka seslala Svítky - spisy, která nás učí, jak dosáhnout Sjednání s nebem a zemí."

"Sjednání. Právě takový název používá Stross pro svůj plán."

V Moriných očích se zablesklo. "Ukradl název, ale lidi se mu obalamutit nepodařilo. Jeho Sjednání je výsměchem samotnému smyslu toho slova."

Mikken, který doposud stál opodál, se hladce vyšvihl na jednoho z elixů, kteří nesli bazuky. Rikera jeho volba nepřekvapila. Už si stačil všimnout, jak moc má mladý Thiopan v oblibě zbraně. Druhého elixe s odpalovacím zařízením si vzala Mori. Riker, Durren a Tritt nasedli na zbývajících tři. Lidské pozadí dokonale zapadalo do prohlubně na elixových zádech, takže se Riker cítil docela bezpečně, ačkoliv zvíře nemělo sedlo ani třmeny, do nichž by bylo možno se zapřít. "Před námi, Rikere, leží srdce Sa'dritu, centrum hnutí Osadníků," řekl Mikken se zlověstným úsměvem. "Zde se rodí revoluce, která zachrání Thiopu před jejím vrahem, Ruerem Strossem."

Nechali násep za zády a vydali se do nehostinných plání Sa'dritské pouště. Šedočernými úbočími vzdálených hor a bledou, modrošedou oblohou Rikerovi připomínala měsíční krajinu. Pocítil přitom úžas nad šílenou odvahou, jež sem přivedla první Osadníky před dvěma sty lety - a nad fanatickou obětavostí následovníků vzkříšeného hnutí, kteří měli dost drзости, aby jej unesli ze samého středu Bareeshe.

Cestou míjeli mlčenlivé svědky dřívějších srážek - roztroušené po zemi tu ležely groteskně pokroucené, ohořelé vraky vznášedlů; připomínaly mrtvé ptáky sestřelené z oblohy pouštními lovci. Riker nedokázal odhadnout, zda je takto poničily zbraně Osadníků nebo síla dopadu. Ať tomu bylo jakkoli, zbylo z nich příliš málo, aby dokázal určit, jak vznášedle vlastně vypadaly ohořelé a zkroucené trosky působily tísnivým dojmem.

Neméně výmluvné bylo spáleniště malého tábora, jež si stále uchovávalo dvě ze tří prostorových dimenzí typických pro lidské sídlo. Třetí rozměr, výška, však chyběl - obydlí vyhořelo do základů. Tu a tam ještě stála některá ze stanových tyčí či zbytky konstrukcí, všechno ale bylo ohořelé a tak křehké, že muselo podlehnout prvnímu silnějšímu náporu větru.

Když karavana projížděla kolem spáleniště, poněkud zpomalila.

"Co se tady stalo?" zeptal se Riker Mori, která na svém elixovi jela, co noha nohu mine.

"To, co dřív mohly vznášet udělat, kdykoliv se jim zachtělo. Teď naštěstí máme bazuky."

"Je to dlouho, co je máte?"

"Asi šest měsíců."

"A kdo vám je dodává?"

"Nuarané."

Riker byl šokován. "Nuarané! Myslel jsem, že je nenávidíte."

"To ano," ozval se Durren, který jel hned za ním. "Ale dávají nám to, co potřebujeme, abychom mohli bránit naši zemi."

"Vaši úhlavní nepřátelé vám dali zbraně?"

"Prodali," opravil ho Durren. "Za práva těžit v budoucnu v dolech na našem území a všech ostatních místech, která dobudeme."

"Chtějí se pojistit," pochopil Riker. "Pro všechny případy. Myslel jsem ale, že v Endrayanu už není co těžit."

"Zbylo toho spousta," ozval se Mikken z elixe v čele. "Jen se musí kutat hloub a hloub a navíc v oblastech, které nejsou nijak chráněny před útoky zvenčí. Pro vládu to bylo příliš nákladné a nebezpečné. To se stalo v době, kdy přerušila styky s Nuarany. A tak se Nuarané obrátili na nás."

"Trochu mě překvapuje, že Osadníci byli ochotni jednat se ztělesněným zlem," poznamenal Riker.

"Nuarané nejsou čestní," řekl Durren. "Bereme si jejich zbraně, ale nemáme v úmyslu jim za ně kdykoliv cokoliv dát."

"A co když se rozhodnou vzít si to sami? Mohou nadělat mnohem větší škody než vládní vznášetě."

"Zvládneme to," prohlásil Mikken nadutě.

Aniž si toho kdokoli všiml, Tritt se oddělil od ostatních a bezcílně projížděl vyhořelým tábořištěm, jako by hledal něco, co tam už dávno nebylo.

"K čertu s ním," zavrčel Mikken. "Musí tohle dělat pokaždé, když tudy projíždíme?"

Mori jediným varovným pohledem Mikkenovy stížnosti umlčela. "Nemůžeš mu to mít za zlé."

"Proč?" zeptal se Riker. "Co se stalo?"

"Tritt tady žil," vysvětlila Mori. "Při útoku vznášetů ztratil ženu a dítě. Téměř všichni, kdo byli v té době v táboře, zemřeli."

"Kdy se to stalo?"

"Asi před rokem," odpověděla Mori. "Někteří z nás tenkrát žili mimo Kaňon svatyně, snažili se pěstovat plodiny, žít normální život. To byli ti nejstatečnější -"

"Spíš nejhlupejší," odříkl si Mikken. "Je nesmysl snažit se farmařit ve válečné oblasti."

"Tady nikdy neměla být válečná oblast."

"Nechápu, proč jim Lessandra povolila, aby se tu usadili," pokračoval Mikken. "Varovali jsme je..."

"Naším posláním je bojovat za to, abychom mohli svobodně žít tam, kde chceme a tak, jak chceme." Morinu tvář zalil rumělec a v hlase jí zazněl hněv. "Ne nařizovat lidem, co mají dělat."

"Sni si o čem chceš." Mikken mávl rukou k hromadě popela. "Toto je realita. Čím dříve to pochopíme, tím dříve vrátíme Thiopu opět do kruhu."

Riker si povšiml, že Durren se do vášnivé debaty nijak nesnaží zapojit. Místo toho si opět začal pobrukovat. Tritt s elixem se po chvíli mlčky připojili na konec skupiny. Na spáleništi po nich zůstala jen oblaka prachu a popela, jenž se vznášel v čerstvém větříku. Mori a Mikken se pomalu přestávali hádat a Riker se začal věnovat úvahám o významu právě zjištěných skutečností.

Nuarané dodávají Osadníkům zbraně - tato informace ho doslova šokovala. Toužili se pomstít vládě za vyhoštění z planety? Nebo se skutečně domnívali, že se jim podaří Osadníky odvrátit od jejich posvátného poslání? A jak chtěli Osadníci ospravedlnit přijetí pomoci od cizinců ztělesňujících všechno, proti čemu bojovali?

Z pragmatického hlediska nepostrádalo jednání Osadníků smysl. Byl to jediný způsob, jak získat zbraně, které potřebovali, aby zabránili Strossovi rozmetat jejich pozice v Endrayanu. Ale jak dlouho mohli Osadníci přehlížet základní principy svého hnutí, aniž by znectili víru, jež stála u zrodu celého konfliktu?

Jak Riker věděl, jen málokomu se podaří dosáhnout vytčeného cíle bez určitých kompromisů. Ale čím čistější jsou původní myšlenky, tím křehčí bývá to, co je na nich vystavěno. Tito Osadníci vypadali jako velmi zanícená skupina, která vyznává správnou doktrínu; ta jim však nedávala mnoho prostoru k ústupkům. Rikera napadlo, že pokud jsou jeho únosci reprezentativním vzorkem celé skupiny, pak může být hnutí poraženo vnitřními rozpory ještě dřív, než se to podaří Strossově vládě.

Durren si náhle přestal prozpěvovat, rozhlédl se kolem dokola a očima pátral po nebi - po čem asi? Tritt, který o sobě tvrdil, že má bystrý zrak, měl zřejmě také velmi dobrý sluch. Obrátil se na elixovi, zvedl ruku a ukázal ke slunci zahalenému závojem zplodin.

"Tam."

O chvíli později zaslechl Riker ten zvuk také - chraplavý jakot přicházel od vznášejících se teček příliš malých, aby bylo možno rozlišit detaily. O tom, co jejich přítomnost znamená, však nemohlo být pochyb. Mori pobídl elixe do klusu a zamířila k strmému pahorku, ostatní ji následovali. Jakmile se dostali do stínu, Riker i Thiopané sesedli a zaujali obranné pozice za hromadou balvanů. Mori a Mikken se chopili zbraní, pečlivě si je usadili na ramenou a začali seřizovat mířidla.

"Vědí, že jsme tady?" zeptal se Riker.

"Pravděpodobně ano. Nejspíš pátrají po tobě," řekl Durren. Riker jen zavrčel: "Je skvělé být populární."

"My tě chceme živého. Jim bude stačit, když tě pošlou zpátky v truhle."

"Aby mohli kapitánu Picardovi říct, že mě zabili zlí Osadníci?"

Durren přikývl. "Stross pak bude tvrdit, jak moc se snažil, aby tě získal živého - a jak tě našel příliš pozdě, aby tě zachránil před těmi fanatiky z pouště."

Vznášecé už byly blízko. Lesklé, doutníkovité stroje se bile třpytily proti nebi a tvořily volnou formaci. Pohybovaly se pomalu, zcela zjevně něco hledaly. Jak pročesávaly pustinu, jejich horizontálně se otáčející vrtule zvedaly ohromná oblaka prachu.

"Dokázali byste je na tuto vzdálenost zasáhnout?"

"Ano," odpověděl Mikken rychle.

"Možná," řekla Mori. "Jakmile vypálíme, okamžitě zaměří naši pozici. Pokud bychom minuli..."

"Záleželo by všechno na tom, čím prst na spoušti bude rychlejší," dořekl za ni Riker.

Mori přikývla. "Přesně tak. Taky se může stát, že když vystřelíme ve chvíli, kdy se přiblíží k sobě a jeden z nich zasáhne, exploze sundá i některý ze sousedních."

"Hra na čekanou," došlo Rikerovi. "Zkouška nervů."

"V tomto případě ale zřejmě nebudeme moci čekat," opravil ho Durren. "Vypadá to, že už nás našli."

Čtyři vznášecé se skutečně seskupily do geometrické formace a mířily přímo k jejich úkrytu. Riker pohlédl na Mori a Mikken. Oba vypadali klidní, prsty měli přichystané na spoušti.

Riker si přál, aby měl také něco, čím by mohl střílet. Bylo by to lepší než sedět s rukama v klíně a bezmocně čekat, kdy dostane přímý zásah. Olízl si rty a vykoul nad hradbu balvanů. Vznášecé poněkud zpomalily. Co to k čertu dělají, divil se. Někdo musí vystřelit jako první. Pokud to udělají oni, rozmetají tenhle kopec na kusy a nás pohrbí pod ním. V takovém případě bych byl mnohem raději, kdyby střileli a pak kladli otázky.

Mori, jako by zaslechla jeho myšlenky, zachytila jeden ze vznášeců do zaměřovače a stiskla spoušť. Z ústí hlavně na dívčíně rameni vyrazila divoce vířící koule energie a s jekotem se hnala nad pouští. Vznášecé ji spatřily, okamžitě zrušily formaci a vyrazily na všechny strany ve snaze se jí vyhnout. Mikken vystřelil hned po Mori, neboť věděl, že dokud její střela nezasáhne cíl nebo definitivně nemine, je nepřítel zatlačen do defenzivy. Morina muška byla přesná - první vznášec explodoval. Ostatní tři se však nacházeli příliš daleko, takže se jim podařilo ohni i černému kouři, jenž se z havarovaného stroje vyvalil, uniknout. Dva okamžitě zahájily palbu - následovala salva krátkých kompaktních zášlehů, po níž vrcholek kopce vybuchl ve sprškách hlíny a kamení. Riker a Thiopané se přikrčili a zakryli si hlavy. Pahorek samotný byl pro zbraně vládních strojů příliš velkou překážkou. Jediným způsobem, jak se mohli dostat ke kořisti, bylo obletět jej. A právě k tomu se chystali - jeden zamířil na jednu stranu a zbylí dva na druhou.

Mori a Mikken se přitiskli zády k sobě. Vypálili současně a dva další vznášecé se rozletěly na kusy. Poslední lovec se v tu chvíli sám stal kořistí. Jeho pilot pochopil, že stojí proti přesile. Bleskově vypálil salvu a pak otočil stroj tak prudce, až se málem převrátil. Na poslední chvíli vyrovnal, zvýšil rychlost a zmizel, zanechávaje za sebou jen bílý oblak zplodin. Thiopané propukli v jásot a Riker si s úlevou setřel z tváře pot. Stále sice nebyl volný, ale zatím se mu podařilo přežít bez jediného škrábance. Pořád bylo lepší být živým rukojmím než osvobozenou mrtvolou.

Kapitola deset

Znečištění vzduchu přinášelo alespoň jednu pozitivní věc: nádherné západy slunce. Nejvyšší správce Stross dokonce na chvíli nechal oblíbené práce s dřevem a pozoroval rozzářené nebe, nad horizontem zlaté a jantarové, žíhané stuhami mraků, o něco výše purpurové a na opačné straně oblohy pomalu přecházející v čern.

Dveře pracovny se otevřely a dovnitř vstoupil ministr Ootherai. Jak kráčel, ozývalo se ťukání jeho podpatků na dřevěné podlaze. Vypadal vyčerpaně, byl velmi bledý a nervózně si prsty pročesával vous. "Lorde Strossi?"

"Co?" Stross se ani nenamáhal otočit.

"Ta mise v Endrayanu - ehm - letka nedosáhla stanovených cílů."

Teprve teď Stross pohlédl pobočníkovi do tváře. "Chceš říct, že selhala. No tak, Hydrine, jdi rovnou k věci. Jak zlé to je?"

Ootherai ztěžka polkl. Byl zjevně rozrušen. "Ztratili jsme - eh - tři vznášecé."

Stross na něj vytřeštil oči. "Tři ze čtyř?"

"Ano, pane."

"Zatracení Nuarané," zasyčel Stross a zaskřípal zuby. "Ta skupina v poušti musela mít Rikera. Kdo jiný by cestoval z Bareeshe do Sa'dritu?"

"Je to velmi pravděpodobné."

"Mířili přece tím směrem, nebo ne?"

"Ano, můj pane."

"Aspoň víme, kde budou. Nejvyšší čas ukázat Lessandře a těm jejím banditům, že před námi nejsou nikde v bezpečí. Kdy jsme naposledy zaútočili na Kañon svatyně?"

"Před pěti měsíci. Tehdy jsme zjistili, že ti bastardi mají nuaranské bazuky. Ztratili jsme deset vznášeců."

"Pamatuju se. Tentokrát to bude jiné. Vezmi naše nejlepší piloty, ať zaútočí zítra za úsvitu."

"Na kañon?"

"Neřekl jsem to snad dost jasně?"

"Co vás vede k domněnce, že tentokrát je nesestřelí?"

Než mohl Stross odpovědět, ozvalo se zapískání komunikačního zařízení. Natáhl ruku a uchopil sluchátko interkomu upevněného na zdi. "Stross."

"Volá kapitán Picard z Enterprise, pane," oznámila spojovatelka. "Mám mu říct, že máte jednání?"

"Ne. Promluvím s ním. Přesměrujte obraz na tento terminál."

"Ano, pane."

O chvíli později se na malé nástěnné obrazovce objevila Picardova tvář. "Správce Strossi, díky, že jste mě přijal," řekl stroze. "Rád bych slyšel vaše vyjádření k rozhovoru, který jsem vedl s ministrem Ootheraiem."

Stross s blahosklonným úsměvem pokývl hlavou. "Hmm. Vyslovil jste jistě hrozby."

"To nebyly hrozby." Picard zůstal klidný. "Jen jsem chtěl, aby si vláda byla vědoma, jaké následky bude mít případná neochota ke spolupráci."

"Je mi moc líto, pokud vám můj ministr svým jednáním vnukl nesprávnou představu. Já rád hovořím přímo, kapitáne, a mám pocit, že vy také."

"Přejdeme tedy rovnou k věci."

"Dobře. My potřebujeme zásoby, které jste nám přivezli, a Federace zase potřebuje Thiopu. Potíže, do kterých se dostal váš první důstojník, mě osobně nesmírně mrzí. Děláme všechno proto, aby se vám co nejdříve vrátil."

"To je krok správným směrem. Jaké jsou výsledky?"

"Počkejte prosím do rána, teď vám nemohu říct nic určitého."

"Dobře tedy, do rána. Pak budu muset učinit jistá rozhodnutí."

"Rozumím, kapitáne. Oceňujeme vaši trpělivost."

"Pochopil jste také, že moje trpělivost má své meze?" Stross přikývl. "Ano. Promluvíme si opět ráno. Stross konec."

Tvář thiopského vůdce na hlavní obrazovce můstku opět vystřídal obvyklý pohled na Thiopu z orbitální dráhy. Picard se zamyšleně posadil do kapitánského křesla a hodil si nohu přes nohu.

"Nevěřím mu, pane," zahřimal mu Worf přes rameno.

Kapitán se k němu otočil. "Proč, poručíku?"

"Nelíbí se mi ten náhlý obrat."

"Ani mně ne. Poradkyně?"

Deanna Troi na Picarda pohlédla s obvyklou přímostí. "Podle mého názoru před námi něco skrývá. V tuto chvíli bych ho rozhodně neoznačila za věrohodného."

"Mmmmm." Picard se opět na dlouhou chvíli odmlčel. "Myslím, že bude rozumné počkat do rána. Uvidíme, co nám pan správce poví a pak se můžeme rozhodnout," řekl nakonec a vstal. "Kdybyste mě potřebovali, budu v pracovně. Pane Date, můstek je váš."

Zbytek cesty do Kañonu svatyně proběhl poklidně a malá skupinka cestovatelů konečně dorazila k vysokým stěnám, které jako strážci střežily vstup do duchovní vlasti Osadníků. Elixové pomalu kráčeli jeden za druhým těsnou průrvou, dokud se před nimi neobjevilo ústí kañonu samotného. Tam jezdcí sesedli a nechali elixy Trittovi, který je odvedl k malému stádečku jejich druhů, mírumilovně spásajících sporou travu. Ostatní s Durrenem v čele vyrazili po úzké pěšině vzhůru.

Na Rikera působil kañon dojmem majestátu nahánějícího hrůzu. Ačkoliv už v minulosti navštívil obydlí vystavěná ve skalách, ještě nikdy nespatriřil nic, co by se mohlo rovnat městu uhnízděnému na římse vysoko nad jeho hlavou pod převisem, jenž se zvedal nejméně půl míle vysoko. Stál v úžasu před skalní stěnou, jež kdysi dávno byla nitrem hory rozštěpené přírodními živly a následně vytvarované a ohlazené tekoucí vodou a neustálým větrem. Nebo - podle víry Osadníků - Neviditelnou rukou, kterou k nim vztáhla jejich Planeta Matka, aby je vedla a ochraňovala. Velkolepost Kañonu svatyně zapůsobila na Rikera tak, že tomu byl ochoten sám uvěřit.

Obešli kañon po okraji a vstoupili do Kamenného města, kde byl Riker představen Lessandře. Starou ženu zastihli jako obvykle v bezútesné zahrádce. Přiběhla se jim vstříc, pak zapěla polstrovaný konec berly do podpaží a opřela se o ni. Berla byla složitě vyřezávaná a zdobená intarziemi z leštěného ebenového dřeva. V bílých vlasech měla Lessandra stříbrnou čelenku, jemně cizelovanou, ale poznamenanou věkem a vlivem prostředí, které drahocenným věcem příliš nepřálo.

Tyto elegantní prvky v drsném světě, jež si Osadníci vybrali za svůj domov, působily tak nepatřičně, že upoutaly Rikerovu pozornost. Zatímco si ho Lessandra prohlížela, on dělal totéž. Zmrzačená noha, zpola přivřené oko, vráscitá kůže, chybějící zuby - život se s ní zřejmě příliš nemazlil.

"Tak ty jsi Riker."

"A ty Lessandra. Ty vedeš tyto lidi?"

Suše, nevesele se zasmála. "Dá se to tak říct."

"Musíme si promluvit o několika důležitých věcech."

"Ach, opravdu? To počká až po obědě. Připravila jsem skromné jídlo. Maličká," oslovila Mori, "dones trochu stříbrinkového vína." Obrátila se a pohlédla na muže a ženu, kteří jí stáli po boku. Ačkoliv se žena zdála mnohem mladší než Lessandra, tvář jí rozrývaly hluboké vrásky. Muž byl přibližně stejně starý jako ona a měl šedivý vous.

"Chceme být u toho," pronesla nesmlouvavě žena. Lessandra zlostně našpulila ret. "Nemusím vám to dovolit, Glin."

"Pak ale já a Jaminaw budeme muset ostatním říct, že máš před nimi tajnosti. To tvé popularitě moc neprospěje."

"Zatraceně, tak pojďte."

Lessandra zavedla malou skupinku do svého domu. Dokonce i v příšeří, jež panovalo uvnitř, si Riker povšiml, že dvoupatrová budova je postavena z ručně opracovaných pískovcových kvádrů; dosedaly na sebe tak přesně, že by se

mezi ně nedal vsunout ani list papíru. Na stěnách visely tkané koberce s abstraktními geometrickými vzory. Jejich zářivé barvy tvořily ostrý kontrast k jednotvárnosti pouště, kterou měl Riker před očima celý den. V kamenných svícnech hojně rozmístěných po obvodu místnosti hořely svíce a zalévaly celý pokoj měkkým plápolavým světlem. Nebyl zde žádný nábytek až na pár nízkých beček nahrazujících stoly. K sezení sloužily hrubé příkrývky a polštáře roztroušené po podlaze. Ze zadní místnosti vyšla Mori s hliněným džbánkem a pohárky pro Lessandru, Rikera, Glin, Jaminawu a Durrena. Za ní přiběhla o něco mladší dívka, možná patnáctiletá, s dvěma velkými talíři, na nichž byla naložena nějaká drůbež dozlatova upečená nad otevřeným ohněm. Ještě se z ní kouřilo. Děvče položilo talíře na sudy a ve vteřině se vrátilo s mísou skrovného salátu z listů a kořínků. Mori naplnila pohárky a posadila se.

Riker byl za horké jídlo vděčný, neboť s blížícím se soumrakem začala teplota prudce klesat - ostatně jako ve většině pouští, které zatím navštívil. "Chutná to dobře."

"Vidíš? Nehladovíme," prohodila Lessandra samolibě. "Samozřejmě to je poprvé za tři týdny, co máme maso," neodpustila si Glin.

Lessandra se na ni škaredě podívala, ale než mohla cokoliv říct, Riker ji předešel. "Podívej, je třeba ujasnit si jednu věc. Má loď přiletěla Thiopě na pomoc. Máme jídlo, léky a všechno ostatní, co je zapotřebí, aby se vaše planeta zase postavila na nohy."

„Máte zbraně?“ zeptala se Lessandra.

"Ne pro vás - ani pro Strosse. Toto je humanitární mise."

"My jsme ti, kteří potřebují, co jste dovezli. Uzavřu s tvým kapitánem obchod. Když mi dá zásoby, vrátím mu tebe."

"To nemůže udělat. Máme oprávnění jednat pouze s oficiální vládou planety."

"Brzy budeme vlada my."

"Mohu ti klidně říct už teď," pronesl Riker pevně, "že kapitán Picard s vámi nebude o mém propuštění vyjednávat."

"Vím jen jedno: nenechá tě tady umřít. Lidé, kteří překonali takovou dálku, aby pomohli ubohým obětem hladomoru, jsou příliš útloucí, aby nechali člena své posádky v zajetí."

"Nikdo na Enterprise není nepostradatelný."

"Statečná slova."

Riker uždiboval z drůbežního stehýnka. Maso bylo tuhé jako ptáci rozhodně nebyli vykrmováni - díky způsobu přípravy si však zachovalo šťávu a chuť. "Ani ne tak statečná jako pravdivá."

"Pro tvého kapitána jsi tedy bezcenný."

"To jsem neřekl, Lessandro. Hvězdná flotila však má pro jednání s teroristy velmi přísné předpisy."

"My nejsme teroristi!" zasyčela Lessandra.

"Jakmile unesete rukojmí, jste teroristé, bez ohledu na to, jak oprávněné jsou vaše důvody k nespokojenosti se současnou vládou. Když mě bez jakýchkoliv podmínek propustíte, slibuji, že vám zajistím slyšení u kapitána Picarda. Stará žena si pohrdavě odfrkla. "A vy pro nás pak svrhnete Strosse."

"Můžeme vám zprostředkovat -"

"Co? "

"Smír - ne však kapitulaci."

Jaminaw nadšeně vztyčil prst. "Poslouchej, co říká!" Riker se zamračil. Snažil se seč mohl, aby pronikl do nitra této zmračené staré ženy, která podle všeho držela v rukou jeho osud. "Co vlastně chcete - pokud pomíneme to svržení vlády?"

"Ale to je to, co chceme, Rikere."

"Přijďte s něčím rozumným a možná vám Federace pomůže."

"Proč by měl Stross Federaci poslouchat?" zeptala se Lessandra.

"Protože ji potřebuje. Nuanané nejsou jediná nepřátelská rasa, která by ráda urvala vaši planetu pro sebe. Stross může přijmout pomocnou ruku Federace - nebo nadvládu Nuananů či Ferengů. Kdybych byl na jeho místě, vím, co bych si vybral."

Glin zamyšleně žvýkala kořínky. "Takže podle tebe by výměnou za pomoc, již se mu dostane, Stross mohl být ochoten vyslechnout, co mu řekne Federace o našem boji?"

"Nerad bych, aby došlo k nedorozumění. Máme velmi přísný předpis, kterému se říká zákon o nevměšování. Nemůžeme zasahovat do vnitřních záležitostí jiné planety ani se nesmíme pokoušet změnit vývoj její společnosti jen proto, že se nám současný směr nelíbí. Pokud jsme však požádáni o urovnání sporu, můžeme se v zájmu všeobecného blaha pokusit znesvářené strany smířit."

"Řekněte mu, co chceme," ozvala se nesměle Mori. Starší členové rady na ni pohlédli a když se dlouho k ničemu neměli, Mori se ujala slova sama. "Chceme získat právo žít naším způsobem. Chceme dostat příležitost přesvědčit druhé lidi, že naše cesta je lepší. Pokud se rozhodnou s námi nesouhlasit, nikdo je k tomu nebude nutit - to je takový náš zákon o nevměšování."

Riker pohlédl na ostatní. Lessandra se nesouhlasně mračila, ale Glin a Jaminaw přikyvovali. "Mluví Mori pravdu?"

"Vystihla smysl," odpověděla Glin a prošeďivělé vousky se jí přitom chvěly.

"Žvásty," vybuchla Lessandra. "Už teď jste zradili všechno, o co usilovali naši předkové, všechno, co nás Evain učil a za co zemřel. Jste ochotni uvěřit, že Stross a ta jeho banda zločinců se naučí milovat Planetu Matku, že přes noc přijmou vedení Neviditelné ruky a budou ochotni žít v jednotě se zemí? Pokud ano, tak máte nejspíš místo mozku písek."

"Lessandro," zvedl ruku Riker. "Postoje vlád se někdy mohou velmi rychle a překvapivě změnit, zvláště když alternativou k této volbě je jejich vlastní zánik. A v případě Thiopy mohou věci dojít tak daleko, že ohrožena bude nejen vláda, ale samotný život na této planetě."

"Kromě toho," dodala Glin, "žádná smlouva není navždy. Pokud dohodu poruší, nic nám nebrání začít opět bojovat." Ale Lessandra neposlouchala. Založila paže na hrudi, bojovně vystrčila hlavu a naježila vousy. "Stross nás dovedl na půl cesty do pekla. Stojíme na pokraji srázu. Musí být smeten z Thiopy i s celou tou bohatou sebrankou. To je jediná naděje pro budoucnost. Udělám všechno, třeba budu i obchodovat s Nuarany, abych Thiopu Strosse zbavila. Shromáždíme armádu dostatečně silnou, aby mohla opustit Sa'drit a zaútočit na Bareesh. Už jsme tady dost dlouho seděli nečinně v písku. Je čas opět získat vládu nad Thiopou a navrátit ji k starým pořádkům dřív, než Stross naši Planetu Matku definitivně zničí. Buď vyhrájeme, nebo je všechno ztraceno."

Chladný večerní vzduch mrazil Rikera v chřípí a na vousech se mu srážela vlhkost vlastního dechu. Kráčel s Mori podél hradeb Kamenného města zalitého září půlměsíce stojícího vysoko na nebi. Podél okraje kaňonu se pohybovalo několik mihotavých světél, jak hlídky s pochodněmi v ruce přecházely mezi jednotlivými strážními stanovišti sem a tam.

"Lessandra Strosse opravdu nenávidí," prohodil Riker.

"To je jisté," odpověděla Mori. Omotala si krk šálou, do které schovala i bradu, a dlaně zastrčila do podpaží.

"Jako by v tom bylo něco víc než jen politika. Něco hodně osobního."

"Taky že je."

"Vyprávěj mi o tom."

"Díky němu přišla o nohu."

"Co tím myslíš?"

"Před dvaceti lety byla Evainovým zástupcem. V té době se k Osadníkům přidávalo stále více a více lidí. Stross nás chtěl mít pod kontrolou, chtěl Evaina zastavit. Tehdy se můj otec začal skrývat."

"Tvůj otec?"

"Evain byl - je - můj otec." Riker překvapeně zdvihl obočí. "Stross Lessandře řekl, že vláda má zájem vyjednávat.

Domluvili se na schůzce na neutrálním místě. Podle mě se tím Stross jen pokoušel vylákat mého otce z úkrytu."

"A podařilo se mu to?"

Zavrtěla hlavou a prsty si prohrábla do pramínků spleené vlasy. "Chtěl tam jít, ale Lessandra mu to nedovolila. Měla pravdu. Zajali ji a odvezli do Kahdeenu, nejznámějšího ostrovního vězení na planetě."

"A co s ní udělali pak?"

"Mučili ji... bili," zašeptala Mori a hlas se jí třásl. "Celé dva týdny. Neposkytli jí ani základní lékařskou péči."

"Co se chtěli dozvědět - kde je tvůj otec?"

Mori přikývla. "Ale ona jim nic neřekla. Přátele jí zabili přímo před očima. Přesto dál mlčela. Zlomili jí obě nohy a když se ji konečně rozhodli propustit, pohodili ji v poušti. Než ji Osadníci našli, nohu měla zachvácenou snětí, takže nezbylo, než ji amputovat."

"Co se stalo s tvým otcem?"

"Poslal mě pryč, abych žila u jeho přátel, a sám se pak několik měsíců ukrýval. Strossovi lidé ho však nakonec našli.

Obvinili ho z velezrady a nakonec samozřejmě uznali vinným."

Rikerovy oči zjihly, hlas zněl náhle měkce. "A byl nakonec..."

"Popraven?" Zavrtěla hlavou. "Neměli zájem udělat z něj mučedníka." A vyprávěla Rikerovi zbytek příběhu - jak vláda odsoudila Evaina do kahdeenského vězení, jak o dva roky později vydala prohlášení, že zemřel přirozenou smrtí a jak mnoho vězňů později přísahal, že Evain žije - jen je neustále převážen z jednoho vězení do druhého, takže tyto zprávy nemohly být definitivně potvrzeny. "Ale já jsem si jista," uzavřela Mori vyprávění. "Můj otec je naživu, vím to."

"Takže ty nevěříš ničemu z toho, co vláda po jeho uvěznění tvrdila?"

"A proč bych měla? Ty bys jim snad věřil?"

"Ne, nejspíš ne." Zhluboka se nadechl čerstvého nočního vzduchu. "Začínám chápat, proč Lessandra tak nenávidí Strosse a jeho vládu."

"Nejzvláštnější na tom všem je jedna věc: Stross obvinil mého otce z útoků na endrayanské doly. Ty však začaly až poté, co přešel do ilegality. Evain nenáviděl násilí. Každý, kdo si přečetl, co napsal o Sviticích, to ví. Byla to Lessandra, kdo útoky vedl. Ale oni přesto obvinili Evaina."

"Je kromě tebe ještě někdo, kdo si myslí, že tvůj otec žije?"

Mori rezignovaně pokrčila rameny. "Jen pár a nikdo z nich to neřekne nahlas. Bojí se, aby mi tím nedodali odvahy a já neudělala něco šíleného, abych ho osvobodila. Lessandra je přesvědčena, že zemřel během posledních dvaceti let, i kdyby to nemělo být tehdy, kdy to tvrdila vláda. Snad jen Durren ještě věří."

"To je hodně málo."

"Ale já se opravdu chci dozvědět pravdu." Pomalu zavrtěla hlavou. "Chtěla jsem, abychom k tomu využili tebe, ale nikdo to nepovažoval za dost důležité. Když se začalo mluvit o vyjednávání s tvou lodí, ani je nenapadlo, aby se o otci zmínili."

"Pamatuj, k žádnému vyjednávání nedojde. Buď mě propustíte, nebo se stanu vaším hostem na hodně dlouhou dobu."

Mori zastrčila ruce do kapes. "Je čas jít spát. Dnes v noci tě hlídám já."

Riker pokývl hlavou k měsíční záři zalité poušti, která svírala Kaňon svatyně ze všech stran. "Kam bych mohl utéct?"

"Nikam," odpověděla Mori pevně. "Nezapomínej na to. Zemřel bys dřív, než by ses někam dostal."

"Prima - přesvědčila jsi mě."

"Stejně tě pro jistotu svážu. Pojďme." Vedla ho k domku, v němž bydlela.

"Řekni mi - jak vznikl název 'Osadníci'?"

"Věříme, že svět je místo, kterým jen procházíme. Je nám dovoleno se zde pouze na čas usídlit. Planeta Matka nám dovoluje užívat svých pokladů, všechno je nám však pouze zapůjčeno, nic si nemůžeme vzít. Země nám nepatří, my

patříme zemi."

"Jako její strážci?"

"Přesně tak. Dokud jsme zde, Planeta Matka nám dovoluje užívat vše, co má. Je naší povinností opustit zemi ve stejném nebo lepším stavu, než jsme ji našli."

"To je podstatně jiný přístup, než jaký uplatňuje vláda, hm? "

"Ano."

"Vira Osadníků není příliš odlišná od toho, v co věří lidé mé rasy," prohodil Riker zamyšleně, zatímco pomalu kráčeli městem.

Většina domů byla temná, jen v několika málo oknech zářily svíce. Pokoje se zařízením podobaly Lessandřinu - polštáře a deky a několik hrubých kusů nábytku vyrobených ze dřeva či ploché kameny sloužící jako stoly nebo židle. Téměř všichni obyvatelé byli dospělí. Riker spatřil jen pár mladíků či dívek, i ti se však nacházeli téměř na prahu dospělosti. Pomalu si začal uvědomovat, že zatím neviděl žádné děti. Zeptal se na to Mori.

"Někteří z nás si přáli, aby tady žili i naši nejmenší, ale Lessandra a někteří ze starších rozhodli, že pro děti, které jsou příliš malé, aby se o sebe uměly postarat, je to tady až moc drsné a nebezpečné."

"A kde tedy žijí?"

"U svých rodin ve vesnicích a farmách."

"Podle toho, co jsem viděl v Rozcestí, tam život taky není zrovna jednoduchý."

"Jako v celé této oblasti. A jiné to nebude, alespoň dokud budeme vzdorovat Strossovým pokusům o Sjednocení."

Mori patřily dva pokoje v přízemní části pískovcového domu mnohem menšího, než byl ten Lessandřin. Riker vzhledl na skalní převis, jehož stěna se ztrácela v temnotě, a nedokázal se přitom zbavit jistého neklidu. Ne, neměl strach, že by se snad zřítila, ale v uzavřeném prostoru, který vytvářela, se cítil jako v břiše nějakého obrovského zvířete. Prvotní strach? napadlo ho.

Mori odhrmula pokrývkou ve vchodu, náhle se zarazila uprostřed pohybu a zalapala po dechu.

"Co se stalo?"

"Jeskynní pavouk."

Riker nevěřícně obrátil oči v sloup. "Bez mrknutí oka jsi sestřelila několik vznášeců a teď tě vyděsí maličký pavouk?"

Bázlivě ustupovala, jako by se bála, že probudí nějakou odpornou, zubatou příšeru, která uvnitř dřímá. "Není malý."

"Jak velcí bývají?"

Rozzlobeně po něm střelila pohledem. "Když jsi tak statečný, podívej se sám."

Riker se protáhl kolem ní, prudce odhrnul závěs a vzápětí strnul. "Oh, tak tohle je opravdu pořádně velký pavouk."

A opravdu byl. Nohy měl dlouhé jako lidská předloktí a tělo velikosti melounu mu pokrývaly lesklé hnědé chlupy. Jak tak seděl uprostřed tlusté pavučiny rozprostřené mezi stropem a podlahou, tři oči upevněné na stopkách se mu chvěly.

"Uhh, chodí k tobě na návštěvu často?"

"Tu a tam. Považují naše obydlí za jeskyně, protože jsou temná a je v nich chladno. Nemají rádi světlo. Když necháš zapálenou svíčku, obvykle je to zastraší."

"Ale ty jsi přece svíčku hořet nechala," všiml si Riker. "To ano. Abych ale zabránila pavoukům dostat se dovnitř, musela bych ji nechat na okně nebo blízko dveří."

"A co tedy děláte, když už jsou jednou uvnitř? Přestěhujete se do jiného města?"

Mori se navzdory strachu musela Rikerovu vtipu zasmát. "Dají se zahnat světlem."

"Už jsi to někdy dělala?"

"Jistě... mnohokrát. Chceš to zkusit?"

Rychle jí ustoupil z cesty. "Ne, ne... Dám přednost zkušenějšímu."

Odhrnul deku a přidržel ji. Mori vběhla dovnitř, přikrčila se a snažila se přitom zůstat od pavouka co nejdál. Natáhla se pro kamenný svícen na římsu a pozvedla jej do výšky. "Být sebou, ustoupila bych." Jak se pomalu přibližovala, pavouk sebou začal nervózně škubat. Náhle se na silném hedvábném vlákně spustil na zem a vyrazil na útěk. Pochopitelně si zvolil nejkratší a nejsnazší cestu - dveřmi přímo kolem Rikera a bleskurychle zmizel v temnotách.

"Můžeš jít dovnitř."

Riker však byl podezřívavý. "Jak víš, že uvnitř byl jen jeden?"

"Mají silně vyvinuté teritoriální citění. Pokud by se v prostoru této velikosti ocitli dva, bojovali by spolu tak dlouho, dokud by jeden z nich nezemřel - nebo možná oba. Takže kdyby tu skutečně byli dva, z jednoho z nich by zbyla jen hromádka polámaných končetin."

"To mě... opravdu uklidnilo."

Přesto se odvážil vstoupit, právě včas, aby spatřil Mori, jak chystá dvě hromádky polštářů a dek. Pak sáhla do koženého vaku a vytáhla dřevěnou skříňku. Opatrně ji otevřela a odhrmula měkkou látku, pod níž se skrývala nádherná panenka velká asi jako dlaň. Vyrobená byla z materiálu podobného porcelánu a na sobě měla jakési pestré šatečky. Upoutala ho především něžná tvářička s thiopanskými rysy. Mori posadila panenku na kamennou římsu vedle sebe. Podle všeho si nebyla Rikerovy přítomnosti vědoma. "Je moc hezká."

Polekaně k němu vzhledla. "Ach - děkuji." Zahanbeně pokrčila rameny. "Ani nevím, proč jsem si ji vlastně nechala."

"Nejspíš je pro tebe důležitá."

"Nejspíš ano."

"Zdá se být dost stará."

"Taky je." Vzala ji do dlaní a podala mu ji.

Riker ji jemně uchopil. "Jak dlouho ji máš?"

"Vlastně odjakživa. Dal mi ji otec. Měla mi přinášet štěstí. Když jsme bydleli ve městě, měla jsem jich celou sbírku."

"Tato jediná ti zbyla?"

Přikývla. "Většina z nás se musela vzdát veškerého majetku." Podle tónu hlasu nebyla z té oběti nijak nadšená, jako by se jí sice podvolila, ale nikdy se nepřestala sama sebe ptát, proč vlastně. "Měla jsem pocit, že bych si alespoň jednu měla nechat."

"Znám to. Když jsem nastoupil k Hvězdné flotile, vzal jsem si z domu taky pár oblíbených věcí."

Tvář se Mori rozzářila zájmem. "Jaké věci?"

Ostýchavě se usmál. "To tě nebude zajímat."

"Bude."

"Nu, narodil jsem se na Aljašce, na jednom z mála míst na Zemi, kde zůstala zachována divoká příroda."

"Jaká je, ta Aljaška?"

Riker usedl do polštářů. "Chladná a větší než život sám. Hory, údolí, ledovce, spousta volného prostoru."

"A ty tvoje oblíbené věci byly z Aljašky?"

"Ano. Na Zemi žijí velká zvířata, která brázdí oceány. Říká se jim velryby. Existovalo mnoho různých druhů velryb, ale některé z nich byly vyhubeny. Pár druhů se však zachránilo a ty po letech znovu osídlily moře. Když jsem vyrůstal, žilo na naší planetě tolik velryb jako v dobách před mnoha sty lety. Mohla jsi stát na útesu a celé hodiny se na ně dívat, jak proplovají kolem." Riker se chvíli odmlčel. Krásná vzpomínka ho přivedla k myšlence, jak rád by se na ten útes opět vrátil. "Jeden druh jsem měl zvlášť rád. Kosatky. Nádherná zvířata. Jako malý chlapec jsem sbíral sošky kosatek. Některé z nich byly opravdu velmi staré."

"Připomínaly ti domov?"

"Ano." Riker dívce vrátil panenku a pozoroval, jak ji opět usadila na kámen a pak se na ni dlouze zadívala, snad v naději, že jí vrátí nevinnost, o níž ji připravil nemilosrdný čas a osud.

"Je ze všech nejstarší. Můj otec říkal, že vypadá jako moje maminka, když byla děvčátko. Zemřela brzy poté, co jsem se narodila."

"To je mi líto."

"Ale to nic. Nikdy jsem ji nepoznala, takže když mi chybí, nechybí mi ve skutečnosti ona."

"Kdo se o tebe staral, když jsi byla malá?"

"Otcovi přátelé. Glin, Durren... nikdy jsem se necítila opuštěná. Bylo to, jako bych měla mnoho otců a matek. Jen někdy..." povzdychla si. "Někdy jsem si moc přála mít jen jednoho rodiče." Mori bříškem prstů pohladila panenku po tváři. "Už toho hodně zažila. Občas si říkám, zda by nebylo lepší ji někomu dát nebo zahodit... nebo ji prostě rozbít." "Nech si ji," řekl Riker měkce.

Měsíc svítil jasně - tak jasně, že vše, co zaléval svou září, vrhalo dlouhé stíny. Nejinak tomu bylo u dvou postav, které se objímaly na větrném okraji útesu vysoko nad šterbinou, v níž se krčilo Kamenné město. Ačkoli si leželi v náručí spíš pro útěchu než z vášně, stále to bylo milenecké objetí. Jaminawova ruka něžně hladila Glin po tvářích, ale hlas zněl váhavě. "Co bychom měli dělat?"

Seděli na plochem kameni s hlavami u sebe. "Toto je možná nejlepší šance na rozumnou dohodu s vládou, jakou kdy budeme mít."

"Lessandra o rozumné ani o žádné jiné dohody nestojí."

Glin se zamračila. "Lessandra je jen jedna osoba -"

"Nezapomínej, že je vůdkyní největší frakce. Snad zázrakem - vedeni Neviditelnou rukou - jsme konečně dosáhli kompromisu. Kdybychom se jí teď postavili... hnutí Osadníků by se rozštěpilo. To by nás mohlo zničit."

"Lessandra nás vede do záhuby tak jako tak. Pokud se budeme řídit podle ní, zahyneme také."

Jaminaw si povzdechl. "Proč jen ona a spousta ostatních nedokážou pochopit, že žijeme v době, kdy absolutní pravdy už dávno neplatí. Chtěli by se vrátit do starých časů, ale žádné staré časy už nejsou. Svět už nikdy nebude tak nevinný, jako byl dřív."

"A to všechno si píšeš do deníku?"

"Samozřejmě. Vždyť víš, že si zaznamenávám všechno. Možná jednou příběh Osadníků vydám jako knihu."

Glin se napřímila, založila ruce v bok a škaradě se na společníka zamračila. "Proč s tebou je všechno 'možná jednou', Jaminawe?"

Prudká změna nálady ho ohromila. "Co tím chceš říct?"

"Však víš."

"Nevím."

"Jsi samá slova - ale žádné činy."

Jaminaw žalostně rozhodil rukama. "Kolik nakladatelů tady vidíš?"

"Překroutiš všechno, co řeknu. Nemyslím právě teď a tady, na vrcholku útesu. Aspoň jednou v životě se pro něco rozhodni a začni pro to něco dělat."

"Abych pak byl zklamaný, když se mi nepodaří uskutečnit nemožné? Vždyť víš, čemu nás učí Planeta Matka - není důležitý cíl, ale samotná cesta."

"Nejsem si jista, zda tomu ještě stále věřím," odsekla. "Pokud nebudeš své kroky řídit, nikdy nedojdeš k žádnému cíli. Cíl je důležitý. Musí být."

"Co tím chceš říct?"

"Jen jedno: pokud chceme, aby někdy bylo jednou, musíme pro to něco udělat už dnes."

"Co bychom měli dělat?" opakoval. Poddajnost jeho hlasu dávala tušit, že rád vykoná cokoli, co mu přikáže.

Kapitola jedenáct

"Wesley, co bychom měli dělat?" procedila sevřenými zuby drobná, čtrnáctiletá dívka s rozčepýřenými černými vlasy. Praporčík Crusher stál asi tři stopy za ní. Mezi ním a dívkou se pak krčil oddíl malých důstojníků Hvězdné flotily vyzbrojených fázery a s trikodéry v rukou. Včetně Wesleyho a dívky v čele skupiny jich bylo osm, všichni ve věku mezi deseti a šestnácti lety. Sedm lidí a jedna Vulkánka.

"Wessssleyyyyy," zasyčela znova.

"Gino, ty jsi kapitán," odpověděl jí šeptem a snažil se přitom co nejvěrněji napodobit Picardův hlas, přísný a uklidňující zároveň. "Musíš se rozhodnout sama - dokážeš to."

Gina obrátila pozornost zpět k smečce uslintaných psovitých stvoření na lesní stezce. Zvířata stála na vlhké, mechem pokryté zemi mezi skvrnami světlá proudícími listovím. Bylo jich asi tucet a vypadala roztomile. Měla soudkovitá těla, krátké nohy, vztyčené uši a kulaté čenichy připomínající knoflíky. V kohoutku nemohla měřit víc než stopu. Zkrátka rozkošné hračky - nebýt ostrých zubů, zeleně světélkujících očí a rohů pokrytých krví, jako by smečka právě ubodala nějakého ubohého tvora k smrti. Když se k tomu přidalo hluboké vrčení, které jim vycházelo z hrdel, už se nezdála roztomilá ani trochu.

Vulkánka poklepala Gině na rameno. "Nebylo by rozumné nabídnout jim jídlo?"

Gina zamrkala, jak se snažila nalézt nějaké východisko. "Jídlo, jídlo, jídlo... Máme nějaké jídlo? A co vlastně jdí? Co když je pohled na potravu rozzuří? Co když budou chtít víc a my už víc nebudeme mít? Och, proč jen můj hlavní inženýr ještě pořád nespravil ten zatracený transportér?" Udeřila pěsti do komunikátoru na hrudi. "Enterprise? Enterprise! Okamžitě se ohlaste, jinak vás všechny vyhodím!"

"Kapitáne," připomněl jí Wesley. "Náš komunikační systém už dva dny nefunguje."

Gina pomalu otočila hlavu a pohlédla přímo na něj. "Hodíme jim Crashera."

T'Jai, Vulkánka, se kousla do rtu a zvedla ruku. "Kapitáne, podívejte!"

Gina se podívala na stezku právě včas, aby zahlédla tři chlupaté a zubaté koule, jak letí vzduchem a míří jí přímo na hrdlo. V panice prudce zvedla ruce, aby si ochránila obličej, upadla na záda a srazila tak na zem ostatní, kteří popadali jako kostky domina. V tutéž chvíli zvířata zmizela a s nimi jako mávnutím kouzelného proutku zmizel i okolní les. Děti ležely na palubě simulátoru naskládané na jedné velké hromadě s Wesleyem vespod.

"Romantická spravedlnost," zavrčela na něj Gina, když se rozpletli a postavili každý na vlastní nohy. Pak ucítila lehký dotek na kotníku. Podívala se a když spatřila jedno z těch malých zvířat, zaječela tak, že sebou pes trhl a rozběhl se na opačnou stranu simulátoru. Tam zaujal hravou pózu, několikrát poskočil, dvakrát štěkl a pak zmizel stejně jako jeho počítačem vytvoření druhové a jejich lesní domov.

Dveře simulátoru se otevřely a dovnitř vstoupil rozesmátý programátor. Nadporučík Dat a velvyslanec Undrun mu byli v patách. "To je pro dnešek vše," řekl. "Jak se ti líbilo být kapitánem, Gino?"

Dívka si odhrnula vlasy z tváře. "Nebylo to spravedlivé, poručíku Bergo."

"Proč ne, kapitáne?"

"Protože Wesley mi nechtěl poradit, co mám s těmi odpornými malými příšerami dělat."

"Nemohl jsem," bránil se Wes. "Pomáhal jsem simulaci naprogramovat."

"Takže jsi mi mohl říct naprosto přesně, co mám dělat."

"To nebyl účel simulace," namítl Wesley.

"Praporčík Crusher má pravdu," podpořil ho Berga.

"A co bylo jejím účelem?"

"Možná bychom se mohli zeptat nadporučíka Data, který je zkušeným členem výsadkového týmu," navrhl Berga.

Děti upřely zvědavé pohledy na androida. "Cílem simulace je naučit vás co nejrychleji porovnat znalosti s tím, co právě vidíte a prožíváte. Myslím, že se tomu říká 'myslet do pochodu'." Tváří se mu mihl zděšený výraz, když děti kolem něj vybuchly smíchy.

"Chcete říct 'myslet za pochodu', nadporučíku," přispěchal mu na pomoc Wesley.

Dat se usmál. "Samozřejmě. Tak například ty, Gino, jsi ztrácela čas tím, že jsi žádala nepověřeného účastníka, aby se s tebou podělil o své tajné znalosti."

"Myslíte tím Wesleyho," řekla Gina.

"Správně. A zapomněla jsi, že vědecký důstojník Kolker už dříve planetu navštívil a je s chováním těch psovitých šelem obeznámen."

"Zatraceně," zasténala Gina a pak vrhla vyčítavý pohled na svého vědeckého důstojníka, podsaditého třináctiletého chlapce. "Proč jsi mi to neřekl? Přece se nemusím pořád všech ptát?"

"Já na to zapomněl," odpověděl chlapec zkroušeně.

Poručík Berga zatleskal. "Tak to je pro dnešek všechno. Na zítřejším setkání provedeme analýzu tohoto cvičení. Buďte připraveni. A teď už běžte." Děti se o překot rozběhly k východu ze simulátoru.

"Poručíku Bergo," zastavil se Wesley. "Co to vlastně bylo za stvoření? Jsou skutečná?"

Berga se zasmál. "Ne - vymyslel jsem si je," odpověděl a rozesmál se, zjevně potěšen ohlasem, jaký jeho práce měla.

"Mimochodem, jako můj asistent sis vedl velmi dobře, Wesley."

"Děkuji, pane."

"Ale zítra se zase vrátíš ke studiu, příteli."

Wes se zazubil. "Říkal jsem si, že je to příliš pěkné, než aby to mohlo trvat dlouho. Nepodařilo se mi ani uniknout dnešnímu domácímu úkolu."

"Praporčíku," ozval se velvyslanec Undrun, který sledoval průběh celého cvičení s Bergou. "Nesloužíte snad také na

můstku?"

"Ano, pane."

"Důstojník, student a školitel v jednom?"

"Proč ne? Spoustě dětí na této lodi - pokud mají zájem stát se členy posádky - je dovoleno kombinovat praktický výcvik se studiem."

Undrun užasle zavrtil hlavou. "Taková svoboda a pružnost. Ne jako na Noxoru, když jsem já byl chlapcem. Máte velké štěstí, mladíku."

"Jaké jsou vlastně u vás na Noxoru školy?" zeptal se Wesley.

"Naši učitelé nás vedli velmi přísně - spousta rutiny, rovnic a opakování témat, která už před námi zpracovávaly celé generace studentů." Smutně si povzdechl. "Rychle jsme se naučili, že nejlepším způsobem, jak postoupit a získat pochvalu učitelů je udělat přesně to, co od nás očekávají."

Wesley pohlédl na velvyslance s opravdovým soucitem. "A co když jste to neudělali?"

"Byli jsme potrestáni," odpověděl Undrun a zachvěl se, neboť mu hlavou prolétly nepříjemné vzpomínky.

Berga, kterého napadlo, jakých výsledků by asi dosáhl, kdyby děti na Enterprise vedl metodami praktikovanými na Noxoru, se jen nevěřicně zašklebil. "Ano, disciplína je nezbytná, ale kreativita také."

"Jedinými chvílemi, kdy jsme mohli projevit svou individualitu, byly soutěže v sebeobraně." Undrun vzhlédl a na tvářích kolem sebe spatřil udivené výrazy. Představa, že by drobní Noxorané, všeobecně známí spíše intelektem než fyzickou silou, vzájemně soupeřili v bojových uměních, je zjevně zaskočila. Velvyslanec nečekal, až své pocity vyjádří slovně a obratem vysvětlil: "Nenechte se zmýlit naší tělesnou konstitucí, pánové. Noxoranské obranné techniky jsou velmi efektivní. Lze je s úspěchem použít i proti útočnickovi mnohem většímu a silnějšímu."

"Nu, pane velvyslance," řekl přátelsky Berga, "dokud budete na palubě, rád vás uvidím na kterékoli z mých hodin."

"Díky, poručíku. Uvidíme, zda mi to čas dovolí, ale v každém případě, díky. A vám -" obrátil se k Datovi, "děkuji za to, že jste mi ukázal simulátor. Bylo to velmi zajímavé."

Rozhovor přerušilo tiché zapískání interkomu. "Hovoří Picard. Nadporučíku Date, dostavte se prosím do poradní místnosti na můstku."

Dat se dotkl odznaku. "Rozumím, pane."

"Mám teď trochu volného času. Rád bych si poslechl, jak dopadlo vaše druhé setkání s doktorkou Keat - a taky mě zajímá ta vaše teorie, pokud jste ovšem již připraven ji prezentovat."

"Samozřejmě, pane. Za chvíli jsem u vás."

"Kapitáne Picarde, tady je velvyslanec Undrun. Jestliže se vaše porada týká Thiopy, jsem oprávněn se jí zúčastnit také." Pak jako by se mu sebedůvěra z hlasu vytratila. "Tedy pokud vám to ovšem nebude vadit."

Interkom chvíli mlčel. Undrunova náhlá pokora zřejmě Picarda zaskočila. "Ale jistě. Pane Date, vezměte velvyslance Undruna s sebou. Budu na vás čekat. Picard konec."

Picard si v trpělivém gestu opřel ruce s propletenými prsty o dlouhý stůl. "Takže ani nezaváhala a okamžitě vám poskytla přístup ke všem jejich meteorologickým údajům?"

"Přesně tak, pane."

"A co jste v nich vlastně chtěl najít?"

"Opakující se cykly."

"Jaké cykly, nadporučíku?" zeptal se Undrun.

"Všechno, co by nás mohlo informovat o skutečném stavu ekosystému Thiopy. Nakolik je jejich současná krize způsobena přirozenými příčinami a nakolik je následkem nadměrného vyčerpávání zdrojů a zhroutení korektivních mechanismů přírody."

"Předpokládám, že jste takové cykly našel."

"Ano, kapitáne. A nemám dobré zprávy. Thiopa se zřejmě blíží ke kritickému bodu periodicky se opakujícího období sucha. Něčím podobným prochází většina planet. Někde je následkem značný úbytek fauny a flóry, jiné planety však mají dostatečné rezervy životně důležitých zdrojů - například vody - aby přežily období sucha, aniž by došlo k vážnému ohrožení existence místních forem života či trvalým změnám v topografii."

"Topografii - myslíte úbytek lesů, rozšiřování pouští a podobné věci?" zeptal se Picard.

Dat přikývl. "Přesně tak. Během posledních čtyřiceti let, kdy na Thiopě došlo k prudkému technologickému rozmachu, byla ochrana přírody naprosto zanedbávána."

Picardovi netrpělivě zacukalo v koutcích. "Což znamená..."

"Tak například, pane, změna v charakteru a rozmístění srážek nebo dokonce celkový úbytek srážek by nemusel být kritický, kdyby přírodní nádrže a podzemní zásoby vody byly udržovány v dobrém stavu. Thiopané však většinu rezerv vyčerpali a zbytek otrávilí toxickými odpady."

Undrun nesouhlasně zamával rukama. "Mají přece moře. Odsolení může vyřešit jakýkoliv -"

"Problém je mnohem hlubší, pane velvyslance," přerušil ho Dat rozpačitě. "Sloučil jsem všechny dostupné informace o počasí, míře poškození životního prostředí způsobeného znečištěním, těžbě nerostů a ostatní negativní vstupy, a vytvořil jsem model, který popisuje stav Thiopy za padesát let."

Picard pomalu vydechl. "Sem s ním, pane Date."

"Počítači, prosím o zobrazení příslušných grafů," řekl Dat a zatímco se nad stolem pomalu vynořovaly diagramy, pokračoval ve vysvětlování. "Současný trend naznačuje další vysychání úrodných severních oblastí a dodatečné srážky v pouštích."

"Nemůže tak dojít k přeměně pouští v zemědělskou půdu?" zeptal se Picard.

"Ne, pane. Na většině míst srážky způsobí záplavy a další erozi. Půda tam není natolik kvalitní, aby umožňovala pěstování plodin ve větším měřítku. A co hůř, následkem průmyslového znečištění jsou deště na Thiopě značně kyselé. Už nyní poškozují rostliny a pokud se srážková voda nashromáždí v menších řekách nebo jezerech, zabijí veškerou vodní faunu i flóru. Průmyslová činnost společně s užíváním fosilních paliv pro výrobu energie a pohon dopravních prostředků bude mít za následek zvýšení hladiny oxidu uhličitého o padesát procent. To povede ke skleníkovému efektu. Průměrná teplota planety se zvýší o čtyři stupně Celsia - během pouhého půlstoletí tak vzroste víc než za celé dva tisíce let, kdy na Thiopě skončila poslední doba ledová. Tání polárních čepiček způsobí zvýšení hladiny moří o osm stop; tím dojde k zatopení pobřežních oblastí a ostrovů. Jelikož bouřková aktivita přímo souvisí s povrchovou teplotou oceánů, lze očekávat vzrůst intenzity a četnosti bouří až o padesát procent."

"Neboli," vložil se mu do výkladu Picard, "vysoké přílivové vlny zaplaví i ty pobřežní oblasti, které uniknou zatopení v důsledku zvýšení hladiny moří."

"Správně, pane. Dojde také k několika zajímavým paradoxům. Vyšší vzdušná teplota způsobí intenzivnější odpařování mořské vody, jež bude kondenzovat ve formě srážek. Žádná z pevnin Thiopy však není situována tak, aby z toho mohla profitovat. Následkem toho postihne osídlené oblasti ještě větší sucho, řeky, jezera a podzemní zdroje vody vyschnou. Dojde k naprostému rozvrácení životních cyklů křehké přírodní rovnováhy."

Picard ustaraně nakrčil čelo. "To je celá sbírka ekologických katastrof."

"Ach, a to není zdaleka všechno, pane."

"Už jsem slyšel dost. Jaké jsou vyhlídky na zachování inteligentního života na Thiopě po uplynutí oněch padesáti let?"

"Pokud současný trend nebude zvrácen razantními nápravnými opatřeními, Thiopa bude schopna uživit jen velmi malou populaci. Miliony Thiopanů zemřou hladu a jejich civilizace se zhroutí."

"Ovládají Thiopané technologie, které by jim umožnily tento trend zvrátit?" zeptal se Picard zachmuřeně.

"Ne, pane. Ale my ano. Vypracoval jsem zevrubnou analýzu. Zahrnuje nezbytná dlouhodobá opatření a projekty včetně odsolení mořské vody, o němž hovořil velvyslanec Undrun, redukce znečištění, využití alternativních zdrojů energie, změny rozložení pevniny, jež by vedly k přerozdělení srážek a revitalizaci vodních zdrojů, obnovy zemědělské půdy... Mám pokračovat, pane?"

"Ne, pro názornou představu o rozsahu nezbytných opatření to stačí," odpověděl Picard zamyšleně, neboť si uvědomil, jak rozsáhlý je problém, kterému bude muset Thiopa v nejbližší budoucnosti čelit. "Myslíte si, že doktorka Keat o tom všem ví?"

"Ne, pane. V hierarchické vládní struktuře Thiopy zaujímá významné postavení. Kdyby si byla vědoma vážnosti situace, nepochybně by správce Stosse přesvědčila o nezbytnosti opatření, jež by vedla ke změnám nepříznivého trendu."

Undrun se zavrtěl na židli, jako by se snažil potlačit narůstající vzrušení. "To je ono," vyhrkl. "Souhra náhod, jakou jsme potřebovali!"

"K čemu?" zeptal se Picard.

"Jakmile se to Thiopané dozvědí, budou nám muset dovolit, abychom jim pomohli!"

"Nebudou nám muset dovolit vůbec nic, pane Undrune."

"Co jiného jim zbude, kapitáne? Pokud nevyslyší naše varování, uvrhnou svou civilizaci do temného věku. My je můžeme vrátit na cestu k soběstačnosti."

Picard si povzdechl a pak promluvil záměrně tichým hlasem ve snaze zmírnit velvyslancovo nadšení. "Závěry, které se nám zdají samozřejmé, nemusí být stejné jako ty, k nimž na základě stejných skutečností dojdou Thiopané. Nemyslí, že by už byli připraveni vzdát se vlastního sebeklamu."

"Pak nám tedy nezbyvá, než abychom je přinutili spatřit fakta stejným způsobem, jako je vidíme my." "Kapitáne," vložil se do rozhovoru Dat. "Podařilo se mi také určit místa nejhůře postižená suchem. Naučil jsem se grafy a mapy, co mi ukázala doktorka Keat, nazpaměť a přenesl je do lodního počítače."

Picard vstal. "Přesměrujte prosím výstup na hlavní obrazovku. Chci, aby to poradkyně Troi a nadporučík Worf viděli také." Následován Datem a Undrunem prošel dveřmi poradní místnosti a vkročil na můstek. Worf jako obvykle stál u zadní bezpečnostní konzole a Deanna Troi seděla s doktorkou Pulaski v dolní velitelské části. Picard kvitoval lékařčinu přítomnost krátkým pokývnutím hlavy. "Doktorko, budu rád, když to uvidíte taky. Možná bude vašich lékařských znalostí zapotřebí. Pane Date, pokračujte."

"Počítači," řekl Dat. "Mapu povrchu Thiopy na hlavní obrazovku."

Skutečný pohled na Thiopu z orbity vzápětí zmizel a byl nahrazen mapou, která po částech zobrazovala celou planetu.

"Endrayanská oblast je územím, jež v současnosti trpí suchem nejvíce. Mezi hustě osídlenými oblastmi Thiopy má nejmenší množství srážek dokonce i za normálních meteorologických podmínek. Zemědělská produkce a spotřeba zde vždy byly přinejlepším v rovnováze."

"Kterou je ovšem velmi snadné porušit," dodal Picard.

Wesley zvedl hlavu od konzole. "Kapitáne?"

"Chcete něco dodat, pane Crushere?"

"Endrayanská oblast - to je místo, kde leží Kaňon svatyně, centrum hnutí Osadníků."

"A kde s největší pravděpodobností také drží komandéra Rikera," přikývl Picard a dokončil tak Wesleyho myšlenku.

"Můžeme tam vyslat záchranný tým," navrhl Worf.

"Ocitli bychom se tak v úplně neznámé situaci, kdy by hrozilo, že ztratíme nejen komandéra Rikera, ale i výsadek," řekl Picard klidně.

Worf se však ve svém tvrdohlavém odhodlání nedal zviklat tak snadno.

"A co kdybychom nejdřív poslali průzkumnou jednotku, aby obhlédla terén a zhodnotila, jaké jsou šance na úspěšnou záchrannou akci?"

"To už je lepší nápad, poručíku. Pane Date, připravte pro pana Worfa podrobnou mapu Kařonu svatyně a jeho okolí." "Už se stalo, pane," odpověděl Dat a podal Worfovi lesklý disk. "Jsou na něm záběry z orbity zvětšené tak, aby ukazovaly objekty do velikosti šesti palců."

"Pane Worfe," přikázal Picard, "prostudujte terén a výsledný průzkumný plán mi předložte k odsouhlasení. Buďte připraven, že až na planetě nastane rozbřesk, povedete výsadek."

Frid Undrun pomalu obešel můstek po obvodu a nenápadně vklouzl do výklenku mezi dveřmi do Picardovy pracovny a předním turbovýtahem. Tam, nikým nepozorován, sledoval mapy Thiopy, jak se objevovaly na obrazovce, a pomocí svých dovedností nabytých za školních let si pečlivě ukládal jednotlivé koordináty do paměti. O chvíli později nenápadně vklouzl do kabiny turbovýtahu a počkal, až se dveře zavřou a oddělí jej tak od rušného můstku.

"Cíl, prosím," vyzval ho hlas počítače, když nějakou dobu jen mlčky stál.

"Ummm - místo? Uh - bar Přední desítka, prosím." Když vstoupil do baru, místnost byla téměř prázdná. Nejprve zamířil do kouta, kde seděl během první návštěvy. Pak se ale zastavil a pohlédl k ohromným, sešíkmeným oknům, která umožňovala výhled do kosmu. Zamlžený srpek planety a černé, hvězdami poseté nekonečno za ní - to vše ho dnes neodolatelně přitahovalo. Usadil se tedy ke stolku hned vedle okna, čelem k vesmíru.

"Ráda vidím, že jste přece jen změnil rozhodnutí," ozval se za ním Guinanin příjemný hlas. "Pohled na hvězdy má jistou přitažlivost."

"Ano, to má," odpověděl, aniž odtrhl oči od úchvatného panoramatu. "Je to téměř uhrančivé. Jako by stačilo dívat se dostatečně dlouho a pozorně, abyste spatřila zítřek."

"O zítřku nic nevím, ale včerejšek lze ve hvězdách spatřit docela určitě."

"Hmmm?" zamručel tázavě, aniž se k ní otočil, jako by nedokázal od okna odtrhnout zrak.

"Světlo hvězd. Vidíme hvězdy, které jsou stovky a tisíce světelných let daleko, takže vidíme světlo stovky a tisíce let staré."

"Tohle je snadné, Guinan. Spatřit zítřek vyžaduje mnohem větší úsilí."

"Mohu vám něco nabídnout, pane velvyslanče?"

"Sklenici toho kinjinského vína, když budete tak laskava."

Guinan mu přinesla nápoj a on jí poděkoval. "Myslím, že potřebujete být s hvězdami chvíli sám," s úsměvem postavila sklenici, otočila se a odcházela.

Má pravdu, pomyslel si Undrun. Jak to jen může vědět? Napadlo ho, co všechno o něm ještě asi ví. Copak snad všem na této vesmírné lodi stačilo se na něj jen podívat, aby hned věděli, jak moc závidí mladému Wesleymu Crusherovi tu pestrou paletu možností, z nichž si mohl vybírat, a také povzbuzení, kterého se mu dostávalo od učitelů, kteří ho vybízeli k prozkoumání všeho, co jej zajímá? Dali Wesleymu a ostatním dětem na Enterprise ten nejvzácnější dar - možnost dělat chyby a učit se z nich beze strachu z trestu.

Věděli snad, jak moc obdivuje kapitána Picarda a Williama Rikera pro jejich neomylný cit kdy se přesně držet pravidel a kdy se řídit intuicí? Vycítili snad jeho lítost a pocit zodpovědnosti za Rikerův únos?

Mohli tušit, jak silný má pocit, že se na něj, Frida Undruna, velvyslance Ministerstva podpory a pomoci Federace, nejmladší osobu, které se kdy v historii ministerstva podařilo dosáhnout takového postavení, valí strašlivá katastrofa? Znali snad jeho šířavý strach, že mise na Thiopu odhalí, jak neschopný ve skutečnosti je? Tušil někdo z nich něco o jeho toužebném snu stát se dobrodruhem, jenž vítězí díky svému odvážnému, nespoutanému duchu? Ha! Nepřilíš pravděpodobná proměna...

A proč ne? namítlo jeho druhé já. Já ti povím proč - dovolil jsi jim, aby z tebe už v dětství vyloukli každý záblesk osobitého myšlení... aby tě nasměrovali na dráhu, jež vedla k tomu, co vypadalo jako úspěch - ale ve skutečnosti jím nebylo. Jako podle příručky, řekl Dat. Stroj je schopen většího sebeuvědomění než ty sám! Kdyby Thiopané postupovali podle příručky, tak by přijali tu zatracenou zásilku a ty bys měl klid - a žil dál ve falešném dojmu, že tak je to v pořádku. Toto je vůbec poprvé, kdy jsi musel připustit opak. Tvrdé procitnutí do reality!

Chápali důstojníci Enterprise, jak zoufale touží pomoci obyvatelům Thiopy vyřešit jejich problémy, nakrmit hladovějící a napravit veškeré škody, jež způsobili vlastní nedbalostí? Pod slupkou nafoukaného byrokrata se totiž opravdu skrýval jeden vznešený rys - Undrun skutečně toužil pomáhat tam, kde toho bylo zapotřebí. Veškeré jeho úvahy se tedy pomalu ale jistě transformovaly do jedné ústřední otázky: mám dost odvahy udělat, co je zapotřebí, místo abych se choval tak, jak se to ode mě čeká?

"Pomohly vám hvězdy nalézt odpovědi, které jste hledal?" ozval se mu za zády Guinanin hlas. Undrun si byl jist, že ještě před chvílí tam nestála. Opět nějakým způsobem vycítila, kdy byl připraven promluvit.

Velvyslanec sklouzl ze židle. "Ano... ano, pomohly." Na vteřinu se odmlčel, neboť v něm zahlodaly pochybnosti.

"Alespoň myslím. Děkuji vám, Guinan."

Pokynula mu na rozloučenou a on rozhodným, odhodlaným krokem opustil Přední desítku.

Počáteční mihotání transportního paprsku v pracovně doktorky Keat pomalu nabývalo konkrétního tvaru. Během několika vteřin se třpytivý sloup energie proměnil v nadporučíka Data. Kael seděla na kraji stolu, přes šortky a blůzu měla přehozený bílý laboratorní plášť a oči jí jiskřily potlačovanou zvědavostí.

"Nečekala jsem, že tě opět uvidím tak brzy, Date."

"A já jsem nečekal, že se tak brzy vrátím."

"Co se stalo? Souvisí to snad nějak s teorií, na níž jsi pracoval?"

"Ano. Chtěla jsi přece, abych se s tebou podělil o výsledky hned, jak to bude možné. Byl jsem trochu překvapen, když

jsem tě našel v laboratoři tak pozdě odpoledne."

"V noci, Date. Když je tak pozdě jako teď, říká se tomu noc," odpověděla se smíchem. "Nepotřebuji moc spánku a líbí se mi, když tu nikdo není. Je tu tak příjemné a ticho a o samotě se mi líp přemýšlí. Posad' se a pověz, co tě přivádí."

Dat jí zopakoval to, co už předtím řekl kapitánu Picardovi; navíc doplnil podrobné statistické údaje, které podpořily jeho závěr. Kael klidně naslouchala svědectví o nadcházející zkáze planety, aniž dala najevo nejmenší znepokojení.

Když tedy Dat domluvil, upřel na ni pohled a překvapeně naklonil hlavu.

Kael doširoka rozevřela temné oči a zvedla obočí, až se jí na čele objevily klenuté vrásky. "Vypadáš zmateně."

"Jsem zmatený."

"Čím?"

"Tvou reakcí," odpověděl.

"A co jsi čekal?"

"Obavy, ohromení, zděšení -"

"Proč?"

"Protože výsledky mé analýzy nepředpovídají Thiopě zrovna šťastnou budoucnost."

"To určitě ne."

"Mám dotaz: je u Thiopanů běžné, aby reagovali tak chladně a nevzrušeně, když se právě dozvědí o téměř nevyhnutelném zhroutění jejich civilizace?"

"Ne - jen to pro mě není nic nového."

Teď bylo Datovo překvapení dokonalé. "Není?"

"Pro mě ne."

Android na ni jen mlčky zíral.

"Nevěděla jsem, že androidi mohou ohromením ztratit řeč," poznamenala Kael.

"Ani já ne," odpověděl konečně. "Nerozumím tomu."

"Čemu konkrétně nerozumíš?"

Dat se usilovně snažil najít smysl v tom, co žádný smysl nedávalo. "Jsi vědec. Dokázala jsi do značné míry pochopit problémy vaší planety. Začala jsi přebudovávat vědeckou komunitu Thiopy ve skupinu oddanou hledání pravdy a méně náchylnou k politickým manipulacím."

"Až doposud je všechno správně."

"A přesto reaguješ na důkazy o probíhajících ekologických změnách na Thiopě - a o nutnosti okamžitě zahájit patřičné akce, má-li být planeta zachráněna - prohlášením, že to pro tebe není nic nového."

"Přesně tak."

"Takže jsi to všechno už musela vědět."

"Opět správně."

"Přesto tvá vláda nepřijala žádná opatření, aby tento zhoubný trend zvrátila. To, co nechápu je, jak mohli tví nadřízení ignorovat tak očividné a alarmující důkazy."

"Jednoduše."

"Jak to?"

"Nic jsem jim neřekla."

Navzdory pozitronové paměti, dokonalé znalosti tuctů jazyků a mozku schopnému provádět operace rychlostí, jež se vyrovnala i nejlepším počítačům Federace, Dat zjistil - už podruhé během krátké doby - že nemá slov.

Kael Keat se tvářila pobaveně. "Dnes večer tě v jednom kuse uvádím v úžas, nemám pravdu?"

"Nepochybně." Dat zaváhal. "Budeš moc překvapená, když ti řeknu, že ta satelitní síť na řízení počasí, kterou navrhuješ, dalece přesahuje úroveň technologického rozvoje Thiopy - a dokonce i těch nejrozvinutějších civilizací Federace?"

"Ne."

"To jsi taky věděla?"

"Ano, jistě."

Ačkoliv se v Datových žlutých očích stále odrážel zmatek, jeho ohromení už pominulo a rychlost, s jakou kladl Kael otázky, se podstatně zvýšila. "Tak proč jsi ten návrh podávala? Věděla jsi o nerealnosti stanovených cílů už od samotného počátku, nebo jsi na to přišla až v průběhu výzkumu?"

"Nejdřív odpovím na tu druhou otázku. Vždycky jsem věděla, že to nejspíš nebude fungovat. A proč jsem přesvědčila Strosse a vládu o opaku?"

"Nevím - proto se tě na to ptám."

"Když jsem se po studiích vrátila na tuto planetu, uviděla jsem, kolik toho mezitím stihli thiopští vědci zpackat. A byl tady vůdce -"

"Stross?"

Kael přikývla. "Vědu a technologii doslova uctíval, jako by pro Thiopu znamenaly jedinou spásu. Ten muž však má jen základní vzdělání a vědě nerozumí ani za mák. V jeho očích se nijak neliší od magie. Kdyby byli členové vědecké rady chytřejší, mohli vybudovat vlastní impérium. Ale oni se spokojili s rolí ochotných služebníků - a k tomu špatně placených."

Dat ukázal prstem kolem sebe. "Toto je tvé impérium?"

"Zatím jen základ. Jsem mladá, Date. A mám v plánu tady být ještě hodně dlouho. Těžko bych dostala neomezený úvěr na výzkum, kdybych našim vůdcům říkala věci, které nechtějí slyšet."

"I kdyby byly pravdivé?"

"Pravda v tom vůbec nehraje roli," odpověděla pohrdavě. "Dokonce i Stross musel přiznat, že máme velké problémy, protože jsme se od Nuaranů naučili, jak za pouhých pár desetiletí zničit naši planetu. Ale nikdo mu nemůže říct: 'Hej, to je všechno jen tvoje chyba'. Stross tedy hodil veškerou vinu na Nuarany a nařídil jim, aby odtáhli. A pak jsem přišla já a dala mu do ruky prostředek, díky němuž se stane hrdinou a zachráncem celé Thiopy."

"Ten projekt na řízení počasí? Ale vždyť jsi právě přiznala, že nebude fungovat."

"Přiliš se držíš logiky." Kael se zhluboka nadechla. "Podívej, mohla jsem Strossovi říct: musíme odstranit kyselé deště a průmyslové znečištění, přestat házet jedovaté odpady do oceánů, zastavit kácení lesů a začít používat obnovitelné zdroje energie -"

"Ale to jsi neudělala. Proč?"

"Protože tyhle věci nevypadají jako magie," odsekla a udeřila pěstí do konzole svého počítače. "Všechny realistické, přizemní, obyčejné věci jsem musela zabalit do něčeho, co by lidi nadchlo. Udělala jsem to a teď mám dost peněz, abych provedla nudný, ale nezbytný výzkum... dost peněz na čistou vědu, která může vést k zásadním objevům, jež zachrání tuto planetu. Dokud si budou myslet, že pracuji na tom neuskutečnitelném projektu řízení počasí, dají mi tolik peněz, o kolik si řeknu a dovolí mi je utratit tak, jak budu chtít já, aniž by je napadlo položit mi jedinou otázku."

"Takže základem tvé práce je dobře promyšlený podvod."

Zatvářila se poněkud uraženě. "Tohle slovo se mi moc nelíbí, ale nejspíš vystihuje podstatu."

"Pomyslela jsi, jaké následky bude mít případné selhání? Co když tvůj výzkum k žádným zásadním objevům nedospěje?"

"Pak na tom nebudeme hůř než dřív. Kdybych neupekla tenhle jak ty říkáš podvod, thiopská věda by stále kulhala za politikou, jejíž podporu se mi nyní podařilo získat. Pravda, mnoho peněz ještě nezaručuje úspěch, ale jejich nedostatek vede k neúspěchu docela bezpečně."

"Ale podstatou vědy je hledání pravdy."

"Možná ano. Ale je mi milejší, když se peníze vyplývají na vědu - ta dává alespoň nějakou naději na zázrak, který naše planeta potřebuje - než na ostatní věci, třeba na nákup nových zbraní od těch hrabivých Nuaranů."

"Jak můžeš doufat v nalezení pravdy, když tvým hlavním prostředkem je klam?"

"Date, občas je to jediný způsob."

Dat se pokusil utřídit veškeré protimluvy, jež zazněly během jejich krátkého rozhovoru, a se zábleskem úžasu si uvědomil, že toho není schopen. Ne teď. A možná nikdy, napadlo ho.

Kapitola dvanáct

Kamenné město spalo. Jedinými Osadníky, kteří mezi půlnocí a svítáním bděli, byli strážníci na vrcholcích skal. Hlíдали jediný přístup k pevnosti skryté v kaňonu.

Dnes však byli kromě nich vzhůru ještě další dva. Opatrně se plížili mezi budovami a pak se ukryli za kameny nedaleko domku, v němž přebývala Mori a zajatec Riker.

"Tohle se nám nemůže podařit," zašeptal Jaminaw ustaraně.

"Vždyť jsme na ni dva." Glin se snažila, aby to znělo přesvědčivě.

"A co Riker?"

"Bude svázaný. Ani se nepohne. My oba se vrhneme na Mori. Až s ní budeme hotovi, popadneme Rikera."

"A co když začne křičet o pomoc?"

"Pokud budeme dost tiší a rychlí, nestihne to." Glin vytáhla z kapsy malý sprej. "Tenhle roztok je vysoce koncentrovaný. I kdyby se Mori probudila, půjde k zemi dřív, než se na cokoliv zmůže."

"A co když Riker nebude svázaný?"

Glin začínala ztrácet trpělivost. "Pokud jde o bezpečnostní opatření, je Mori velmi důkladná. Bude svázaný." "Podívej," zašeptal Jaminaw a ukázal skrz puklinu v horní části kamene.

Spatřili Mori, jak vychází ze svého domku a sestupuje po stezce kolem okraje kaňonu.

"Kam jde?" zamumlal.

"Jak to mám vědět? Dejme se do toho hned, dokud je pryč. Můžeme odnést Rikera dřív, než se vrátí."

Glin vyrazila. Jaminaw zaváhal a tak se otočila, uchopila ho za ruku a táhla za sebou. Rychle a tiše doběhli ke vchodu a vklouzli dovnitř. Na kamenné dlažbě jejich sandály jen sotva slyšitelně šustily. Rikera našli v hlavní místnosti, jak spí v hnězdě z dek a polštářů. Glin se nad ním sklonila a nastříkala mu do tváře sprej. Zachvěl se, pokusil se otevřít víčka, několikrát se přerývaně nadechl, ale pak paralyzační účinek roztoku zvítězil a on upadl do klidného, umělého spánku, který měl trvat nejméně po několik následujících hodin.

Jaminawovi viditelně spadl kámen ze srdce. Vytáhl z batohu příkrývkou, prostrčil oky v lemu dvě tyče a proměnil ji tak v jakousi kapsu, do níž Rikera naložili. Pak jej zvedli a opustili kamenný příbytek právě tak rychle a tiše, jak do něj vešli.

Nesli Rikera jedním z koryt, jež ve stěnách kaňonu vyhloubila tekoucí voda. Klenutý tunel je vedl na náhorní plošinu nad a za Kamenným městem - místo zřídka kdy navštěvované i ve dne, natož v noci. Poté se vydali úzkou pěšinou; nebezpečně se klikatila podél prudkého srázu. Byla to delší cesta, ale na hlavní stezku nad okrajem kaňonu navazovala až o hodný kus dál, takže jim nehrozilo nebezpečí, že by narazili na Mori, ať už dívka šla kamkoliv.

Konečně dorazili na dno kaňonu k místu, kde odpočívali elixové. Většina zvířat spala na boku, přitisknutá jedno k druhému, několik dospělých jedinců však stále soustředěně okusovalo větvičky trnitého křoví. Glin a Jaminaw položili Rikera na zem, vybrali si tři zvířata, uchopili je za otěže a odtáhli od noční svačinky. Stvoření odpověděla nesouhlasným zafrkáním, ale nakonec si dala říci.

Osadníci přehodili společnými silami Rikerovo bezvládné tělo přes hřbet jednoho z elixů a Glin ho zajistila provazy

uvázanými kolem krku a břicha zvířete. Pak se ona i Jaminaw vyšvihli na hřbety zbylých dvou, pobídli je a vydali se na cestu vyschlým korytem ven z kaňonu.

Vysoké, temné stěny po obou stranách připadaly Glin jako těla spících mýtických nestvůr, mezi nimiž se proplétali jako zloději, kteří se kradou z místa činu s uloupeným pokladem. I kdyby se Mori vrátila a přišla na to, co se stalo, získali už dostatečný náskok, aby měli jistotu, že je nedohoní. Jakmile se ocitnou z dohledu pevnosti skryté v nitru hory Abrai, poženou elixy Sa'dritem co nejvyšší rychlostí. Jejich cílem měla být opuštěná komunikační stanice. Náležela k uzavřenému dolu ve Sternské pahorkatině a sloužila ke spojení s nuaranskými loděmi, které přilétaly na oběžnou dráhu pro vytěženou surovinu. Glin a Jaminaw chtěli s její pomocí kontaktovat kapitána Picarda na Enterprise, obejít tak Lessandra a konečně začít jednání, jež jim v konečném důsledku měla umožnit to, po čem Lessandřini oponenti z řad Osadníků toužili nejvíce právo žít v míru. Glin byla přesvědčena, že by Evain souhlasil. Pokud Riker mluvil pravdu a Picard skutečně zajistí, aby Federace hrála v tomto vyjednávání roli prostředníka, budou ona a Jaminaw oslavováni jako hrdinové.

I kdyby však Picard nemohl udělat nic, i kdyby jim Federace nedokázala pomoci a Stross a jeho nohsledi odmítli vzdát se víze násilím sjednocené planety, pak Glin stále věřila, že nebudou s Jaminawem za své jednání odsouzeni a zavrženi. Ostatní jistě pochopí to, o čem byla ona sama v hloubi srdce přesvědčena - totiž že mělo smysl se o to alespoň pokusit. Elixové si opatrně hledali cestu mezi roztroušenými kameny, jež se kdysi utrhy z příkrých stěn vyschlé rokle. Jaminaw by se nejraději otočil a vrátil. Glin ho vyzvala, aby jednou dal přednost činům před slovy a takhle to dopadlo - dal se pohnout k něčemu, co hraničilo se šílenstvím. Osadníci nebyli nikdy jednomyslní. Jednotlivé frakce mezi sebou často vedly vášnivé spory; týkaly se především taktiky a strategie boje. Sjdnocovala je však pevná víra v Planetu Matku, v Evainovo učení a v kruh života.

Navzdory všem svým autokratickým tendencím věřila Lessandra v tyto základní principy právě tak pevně jako Glin, Jaminaw či kdokoliv jiný. Svítky přitom vždy umožňovaly nalézt společnou půdu pro alespoň částečné porozumění a kompromis mezi Osadníky. Nikdy nedošlo k rozkolu tak zásadnímu, aby nemohl být překonán. Někdy k uklidnění situace stačilo tiché slovo, jindy bylo zapotřebí použít autority. Ještě se však nestalo, aby vnitřní rozpory mezi Osadníky donutily určitou skupinu odštěpit se od celku. Až teď. Pokud selžou, budou on a Glin opět přijati v sa'dritském kruhu? Nebo se vydali po pěšině, která vedla jen jedním směrem? Nemohl přestat myslet na to, zda se on a jeho společnice nedopustili stejného hříchu, z jakého byl obviňován Stross - porušili kruh života a cválali nyní cestou, která nevyhnutelně vede k lhostejnosti a zapomnění.

Elixové poznali, kam mají namířeno. Jezdci je nemuseli pobízet ani vést. Jistý krok dobytčat jen málokdy zakolísal a tak Glin a Jaminaw jeli k východu z kaňonu v tichu, ponořeni do myšlenek, obav a tužeb.

Ani jeden z nich si nepovšiml postavy, která vyhlížela zpoza velkého balvanu hned vedle stezky vyšlapané nesčíslnými chodidly. V černém plášti, s kapucí přes hlavu a šátkem přes ústa byla tak nenápadná, že by ji těžko spatřil i ten, kdo by se díval přímo na ni. Pro zamýšlenou dvojici na elixech byla stejně neviditelná jako lehký závan větru.

Když první zvíře, na němž seděla zrovna Glin, dorazilo k balvanu, postava rychle vyskočila na pěšinu a zahradila tak jezdcům cestu. "Stát," vykřikla. Příkaz podepřela pádnými argumenty - v každé ruce držela pistoli.

Glin zatáhla za otěže a nevěřícně zamžourala na zahalenou postavu. "Mori...?"

"Sesedněte, oba," nařídila jim Mori bezvýrazným hlasem, který Glin napověděl, že to myslí smrtelně vážně.

"Mori, co to děláš?" vyhrkla Glin.

"Sesednout - hned!"

Jaminaw i Glin ji okamžitě uposlechli. Opatrně se k nim přiblížila.

Glin na ni zkoumavě pohlédla. "Mori, ty nevíš, co -"

"Na kolena, oba, a ruce za hlavu. Pohyb!"

Když poslechli, jak nařídila, Mori pomalu odcouvala k Rikerovi bezvládně přehozenému přes hřbet třetího elixe. Pak se vrátila zpět k zajatcům.

"Co s námi chceš udělat?" zeptal se Jaminaw bázlivě.

"To, co jste vy udělali jemu." Mori zastrčila jednu z pistolí do koženého pouzdra a vytáhla z kapsy sprej. "Ráno vás tu najdou."

Prsty Glininy ruky položené na temeni hlavy sebou zaškubaly, jako by měla v úmyslu sprej Mori vytrhnout. Výhrůžný pohyb hlavní pistole však jakékoli plány zmařil. "Mori, chci, abys věděla, že Riker je naše šance na mír. Chceme ji využít dřív, než ji Lessandra nechá proklouznout mezi prsty."

"Já taky. Ale rozhodla jsem se to udělat po svém."

Než mohla Glin odpovědět, Mori stiskla dávkovač. Glin i Jaminawa obklopila jemná mlha a oba se bezvládně svalili.

Mori do nich strčila špičkou boty, aby se ujistila, zda jsou opravdu v bezvědomí. Pak jim několika zkušenými pohyby svázala ruce a nohy. Věděla, že pokud se budou snažit, podaří se jim uvolnit dřív, než je někdo najde. To ovšem vyžadovalo trochu času, což společně s pár hodinami, které nyní stráví v bezvědomí, poskytovalo Mori dostatečně velký náskok. Nemohli ji dosáhnout, i kdyby věděli, kam má namířeno. Cílem její cesty byla tatáž komunikační stanice, k níž směřovali i Glin s Jaminawem.

Uchopila volné otěže Rikerova elixe a vedla ho dál po pěšině úzkou soutěskou až k ústí, kde na ni přivázaní ke keři čekali další dva elixové. Teď už je oba nepotřebovala a tak jednoho z nich plácla přes zadek, aby se odkolébál ke stádu. Elix, co nesl Rikera, přivázala k vlastnímu zvířeti, na něž se pak hbitě vyšplhala a pobídla je k chůzi.

Jak jela, snažila se kopírovat obrysy příkrých útesů. Sama stála na stráži dost často na to, aby věděla, že pokud se přimkne ke skalním stěnám, hlídky na vrcholku nemohou její malou karavanu spatřit.

Kromě toho, pozornost strážných byla soustředěna na případné nebezpečí, které by se přiblížilo z dálky, ne na jezdce opouštějící Kaňon.

Mori dobře znala místní krajinu a věděla, kudy se musí dát. Pokračovala podél vnějšího okraje hory Abrai. Tuto formaci kdysi tvořilo pět oddělených vrcholů. Nyní však byly obroušené pískem hnaným větrem, omleté proudící vodou a rozrušené seizmickými otřesy a pomalým posuvem tektonických desek tak, že bylo obtížné určit, kde jeden končí a druhý začíná. Posvátný kaňon Osadníků byl vlastně obklopen troskami hory nyní proměněné ve složité bludiště vysokých, majestátních skalních stěn, soutěsek, vyschlých říčních koryt a přisedlých pahorků. Druhá část hory Abrai se zvedala za Kamenným městem a tyčila se vysoko nad ním. Jejím charakteristickým rysem byl skalní oblouk vyklenutý jako opěrný pilíř. Když k němu dorazili, Mori věděla, že jsou bezpečně mimo dohled strážních postů nad kaňonem. Uchopila otěže a plácla elixe po šiji. Zvíře se s nespokojeným zafkáním dalo do klusu. Jeho druh, který nesl stále bezvládného Rikera, jej poslušně následoval a společně zamířili do pustých, vyprahlých plání Sa'dritu.

Možná to způsobilo bolestivé rýpnutí do žaludku. Možná ostrý pach zvířecího potu ve chřipí nebo snad chlad, jenž mu pronikal až do morku kostí. Něco však Williama Rikera probudilo. Zjistil, že visí hlavou dolů s tváří zabořenou do chlupaté srsti elixe. To alespoň vysvětlovalo ten čpavý odér, co mu dráždil nos. Za ty úder do žaludku mohla jeho nepříliš elegantní jezdecká pozice - vezl se přehozený přes hřbet zvířete jako koberec. Podařilo se mu zvednout hlavu a když kolem dokola spatřil noční poušť, pochopil, proč mu zuby cvakají zimou.

Ale co tady vlastně dělám?

Obrátil hlavu na druhou stranu, ve směru jízdy, a uviděl před sebou druhé zvíře a na něm jezdce v plášti s hlavou zakrytou kapucí. Rikerův první pokus o výkřik zněl jako sípavé zaskučení - přesněji řečeno, nezněl skoro vůbec. Změnil tedy pozici - což byl sám o sobě náročný výkon, neboť měl ruce svázané za zády - osvobodil bránici od pravidelných úderů do elixových žeber a umožnil jí tak, aby získala přirozený tvar.

"Hej -" Než ze sebe stačil vypravit cokoliv dalšího, rozkašlal se.

Jezdec se k němu otočil - byla to Mori. "Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Už mi bylo líp." Hlas mu zněl stále sípavě. "Myslíš, že bys mě mohla sundat?"

Mori zastavila, seskočila z elixe a pospíšila si rozvázat provazy, které držely Rikera na hřbetě zvířete. Naneštěstí pro něj ho nestihla včas uchopit za nohy a stáhnout, takže se převážil na opačnou stranu. Dopadl obličejem na zem a krátce, přidušeně vykřikl.

"Ach Rikere, omlouvám se!" Přispěchala k němu a otočila ho na záda. Nehýbal se. Posadila se na zem a pokusila se položit si jeho hlavu do klína. Ve spěchu a zmatku mu zkroutila krk.

"Auuuu!"

"Žiješ! Bála jsem se, že sis zlomil vaz."

"S tvým přispěním nebo bez něj?"

V očích jí zaplápl hněv, který však vzápětí pohasl. "Moc mě to mrzí. Nechtěla jsem ti ublížit."

"Mori, za posledních čtyřiaadvacet, osmačtyřicet nebo nevím kolik hodin či dní jsem byl omráčen, unesen, otloukán v bedně, znova unesen, naložen na hřbet tohoto zvířete jako pytel, pak jsem upadl na hlavu..."

"Myslím, že vím, co chceš říct. Co pro tebe můžu udělat?"

"No, mohla bys zavolat mou loď, aby mě přenesli na palubu, ale s tím nepočítám. Pro začátek bys mě mohla rozvázat a dát mi chvíli, abych se mohl zahřát."

"Ale nepokusiš se utéct."

Protože neměl žádnou končetinu volnou, ukázal kolem sebe vousatou bradou. "Kam?"

Dlouze se na něj zadívala, pak jej opět obrátila tváří dolů a uvolnila mu ruce a nohy. Pomalu se zvedl na kolena, ztuhle a prkenně jako Pinocchio.

"Byla bys tak laskavá a prozradila mi, co se stalo? Naposledy se pamatuji, že jsem byl ve tvém domku, kde jsem taky usnul... a mám pocit, jako by mě zase někdo omámil plynem."

"Ještě před chvílí sis stěžoval na zimu."

"Taky že ano. Jsem zmrzlý na kost."

Vytáhla ze sedlové brašny přikrývku a hodila mu ji přes ramena. "Lepší?"

"Určitě. Díky."

"Máš hlad? Nebo žízeň?"

"Obojí."

Opět zalovila v sedlové brašně, vytáhla z ní malý váček se sušeným ovocem a láhev vody a nabídla obojí Rikerovi.

"Takže ty, bys rád věděl, co se stalo."

Riker přikývl. "Co tady dělám - nebo spíš děláme?"

"Uvědomila jsem si, že díky tobě mám konečně šanci zjistit, zda můj otec žije."

"Takže máš v úmyslu přinutit mým prostřednictvím kapitána Picarda, aby vyvinul na Strosse patřičný nátlak?" "Ano."

Ale nebyla jsem jediná, kdo měl o tebe zájem."

Nechápavě zamžikal.

"Zatímco jsi spal, vydala jsem se k místu, kde se pasou elixové, abych dva přivedla k soutěsce. Pak jsem se chtěla vrátit a odvést tě. Glin a Jaminaw mě museli sledovat. To oni tě dneska v noci omráčili."

"Co se mnou chtěli udělat?"

"Totéž co já - nabídnout tě kapitánu Picardovi výměnou za podporu svých požadavků."

"A jak to, že jsem teď zase s tebou?"

"Když jsem se vracela do Kamenného města, uviděla jsem je, jak tě nesou, a tak jsem si na ně počkala a přepadla je. Ale neboj se," pokračovala, když spatřila Rikerův zděšený výraz, "jen jsem je omráčila sprejem a svázala. Budou v pořádku."

"Kam mě chtěli odvézt?"

"Ta tvoje prosba -"

"Jaká prosba?"

"Abych zavolala tvou loď a nechala tě přenést na palubu. Právě to se chystám udělat. Glin a Jaminaw tě chtěli odvézt na totéž místo, kam tě vezmu já."

"A to je...?"

"Stará komunikační stanice nedaleko jednoho opuštěného dolu."

"Kdo ji postavil? Nuarané?" Mori přikývla.

Zamyšleně žvýkal scvrklý plátek ovoce. "Pokud se nedokážete mezi sebou shodnout, nemáte šanci vládě vzdorovat."

"Já vím."

"A přesto jsi mě unesla, abys uzavřela s kapitánem Picardem soukromou dohodu?"

Výraz Moriiny tváře byl náhle stejně mrazivý jako vzduch nad noční pouští. "Občas se musíš starat hlavně sám o sebe."

"Co kdyby to tak dělali všichni? S takovou by to Osadníci daleko nedotáhli."

Dlouze se zamyslela. "Nevím, Rikere. Nejsem si jista, jestli mě to ještě zajímá. Není lehké být součástí hnutí, které se na jedné straně snaží vrátit celý svět do kruhu života a na druhou stranu musí bojovat o to, aby nebylo vyhlazeno vládou."

"Vláda nejedná správně. Všichni Thiopané by měli mít právo žít tak, jak chtějí, pokud tím neubližují někomu jinému."

"Takže jsi na naší straně?" Od někoho tak mladého, jako byla Mori, by se dalo čekat, že tato otázka bude naplněna naivní nadějí v nalezení spojení. V jejím hlase však zněla skepse.

"Nejsem na ničí straně. Bez ohledu na své soukromé názory jsem především důstojník Hvězdné flotily. Federace má předpisy -"

"Já vím - směrnici o nevměšování."

"Ale rád bych přece jen něco udělal... pro tebe."

"Pro mě?" Na zlomek vteřiny, kdy k němu otočila úžasem rozšířené oči, vypadala jako malá holčička a ne jako ostřílená bojovnice.

"Bude to na samé hranici porušení Základní směrnice, ale jsem ochoten přistoupit na důvěrnou dohodu mezi námi dvěma."

"Jakou dohodu?"

"Pokud mě dostaneš na Enterprise, udělám všechno, co bude v mých silách, abych zjistil, zda je tvůj otec naživu."

Její nadšení opadlo. "Já nevím, Rikere. Pokud rozumím té věci o nevměšování, o nezasahování do přirozeného vývoje civilizací na jiných planetách... zjištění, že Evain žije, přece Thiopu ovlivní."

"Jsem ochoten přijmout to riziko."

Mori pokrčila rameny. "Nejspíš na tom stejně nezáleží. Pravděpodobně stejně neexistuje způsob, jak to zjistit." "Když ses rozhodla odvézt mě z Kaŕonu svatyně, měla jsi jiný názor."

Odpovědi mu bylo opět pokrčení rameny, tentokrát ještě o něco rozmrzelejší. "Byl to hloupý nápad."

"Tak jak sis to naplánovala ty - možná. Ale může to vyjít, pokud to uděláme po mém."

"Jak po tvém?"

"Říkal jsem ti přece - kapitán Picard by v žádném případě o mém propuštění nevyjednával."

"Takže ty navrhuješ, abych tě nechala jít a slibuješ, že za to zjistíš, co se stalo s mým otcem?"

"Pokusím se."

Cynicky se ušklíbla. "Slibům já nevěřím, Rikere. Nikdo je nedodržuje. Jak jsi sám řekl, když mám v rukou tebe, mohu kapitána Picarda k leččemu přinutit."

"Já jsem řekl, že vyjednávání není možné."

"Uvidíme." Namířila na něj hlavě zbraně. "Pojďme."

"Mohl bych protentokrát jet hlavou vzhůru, nsvázaný a nezavřený v bedně?"

"Jistě, pokud se ovšem -"

"- nepokusíš utéct. Já vím. A kdybych to přece jen zkusil -"

"Budu střílet." Myslela to vážně. "Ne abych tě zabila. Ale ať už jsem hloupá nebo ne, zašla jsem příliš daleko, než abych teď svou šanci zahodila."

Nasedli na elixy, kteří trpělivě postávali opodál. Mori se rozhlédla po nebi a povšimla si prvního záblesku blížícího se svítání. "Pojďme. Chci dorazit na místo, dřív než se rozední."

Na palubě vesmírné lodi nic takového jako rozbřesk neexistovalo. Kdyby zde však opravdu svítalo, v době, kdy se Frid Undrun vyplížil ze své kajuty, tiše proběhl zakřivenou chodbou a zamířil k jednomu z velkých nákladních transportérů, by byla stále ještě tma. Jak ovšem noxorský velvyslanec věděl, nad Sa'dritem mělo brzy vyjít slunce.

Dveře transportéru se otevřely a Undrun vstoupil dovnitř. Mladá žena u ovládací konzole právě prováděla pravidelné kontrolní testování jednotky. Vzhledla k němu a s přátelským úsměvem jej pozdravila. "Dobré ráno, pane. Mohu pro vás něco udělat?"

"Ano. Jsem velvyslanec Undrun -"

"Já vím, pane. Praporčík Trottierová."

Zvedla ruku a upravila si pramínek tmavých vlasů, jenž jí spadl do tváře.

"Dobrá tedy, praporčíku Trottierová - vy jste transportní technik?"

"Ano, pane."

Undrun obešel konzoli a postavil se vedle ní. "Když jsem včera usínal, napadla mě jedna otázka. Stále mi ležela v hlavě a tak jsem se rozhodl, že se hned ráno někoho zeptám. Po zkušenostech s předcházejícími útoky Nuaranů mě trápí, zda by v případě poškození jednoho nebo více přepravníků bylo možné okamžitě přenést veškerý náklad na Enterprise nebo na Thiopy."

"Obecně vzato, mělo by to být možné. Pokud si přejete, mohu vám zjistit přesnější údaje."

"Rád bych, pokud vám tím nezpůsobím potíže."

"Ale vůbec ne, pane velvyslanče. Jen se musím podívat, kolik je toho na jednotlivých lodích naloženo." Praporčík Trottierová se spojila s počítačem a začala vyhledávat potřebné informace. Ani si přitom nevšimla, že se Frid Undrun mezitím postavil za ni. Noxorský velvyslanec ji rychlým pohybem uchopil jednou rukou za zátylek a druhou pod krkem. Lehce jí trhl hlavou dozadu a mladá žena byla náhle bezvládná jako loutka, již někdo přestříhl vodící šňůry.

Měkce, opatrně ji položil na zem. "Omlouvám se, praporčíku," zamumlal. "Trošku si pospíte."

Překročil Trottierovou a vyťukal na klávesnici ovládací konzole patřičné souřadnice. Pak transportér aktivoval a hbitě vyběhl po schodech do kabiny právě včas, aby ho opět obklopilo známé zajiskření a hukot. O několik vteřin později Undrun zmizel.

Poprvé od chvíle, kdy Enterprise zakotvila na orbitě kolem Thiopy, spal Jean-Luc Picard hlubokým spánkem. Nerušený odpočinek mu však nebyl dopřán. Jeho kabinou se rozlehl tichý, naléhavý tón interkomu následovaný nejistým ženským hlasem.

"Kapitáne Picarde - zde je poručík Whiteová, můstek."

Picard se okamžitě posadil, zcela bdělý a při smyslech. Léta prožitá ve velitelské funkci v něm vypěstovala schopnost probrat se i z velmi hlubokého spánku téměř okamžitě - zvyk, který on sám považoval za víc než užitečný. "Tady Picard. Co se stalo, poručíku?"

"Promiňte, že vás budím, pane. Právě jsme obdrželi signál - nákladní transportér číslo dvě byl aktivován."

"Kdo tam má službu?"

"Praporčík Trottierová. Prováděla právě rutinní kontrolu. Myslela jsem, že aktivace mohla být součástí její práce, ale když jsem ji zavolala, neodpověděla mi."

Picard odhodil přikrývku. "Pošlete tam bezpečnostní tým. Za chvíli jsem na můstku."

"Ano, pane. Whiteová konec."

Kapitola třináct

Undrun stál na vrcholku duny, jež se svažovala ke skalním stěnám u vstupu do kaňonu Osadníků, které se vratce zvedaly k temnému nebi. Blížící se svítání zatím ohlašovala pouze slabá zář nad východním obzorem. Undrun byl jen rád. Doufal, že tma mu dovolí přiblížit se nepozorovaně.

Cesta k ústí kaňonu mu netrvala dlouho. Byl až překvapen, jak rozjařené a lehce se cítí. On, Frid Undrun, sám, odkázán jen na vlastní síly, hrdě kráčí nehostinnou pustinou cizí planety, aby vyřešil problémy, jež se nevešly do směrnic ministerstva. Žaludek mu kručněním dával najevo nespokojenost s opožděnou snídaní, on však neměl na jídlo čas.

Vstoupil do kaňonu a ani si přitom nevšiml, že uvedl do chodu skryté signalizační zařízení. Ve své umíněné odhodlanosti neviděl nic než šedivou, prašnou pěšinu, která ho měla dovést k Osadníkům.

Pak náhle, zcela bez varování, na něj spadla smyčka z hrubého provazu. Sklouzla mu přes hlavu až na hrud, kde se s prudkým trhnutím utáhla. Undrun ztratil rovnováhu a padl na kolena. Paže měl pevně přitaheny k tělu, ale předloktí byla volná. Začal sebou tedy divoce zmítat, aby se osvobodil. Než se mu to však mohlo podařit, vrhli se na něj dva Osadníci, pevně ho svázali a hodili ho do jakési kapsy vytvořené z pokrývky, v níž ho zřejmě hodlali odnést. Tvrdý dopad mu vyrazil dech, takže chvíli trvalo, než byl schopen cokoliv říct.

"Já jsem - Frid Undrun," zasípal. Několikrát se ztěžka, přerývaně nadechl a teprve pak byl schopen pokračovat. "Z Federace - z Enterprise - musím se setkat - s Lessandrou -"

"Máš štěstí. Právě za ní jdeme," ujistil ho Durren, jenž mu stál po pravici.

Mikken, který držel pokrývku z druhé strany, poznamenal: "Jeden zmizí - a druhý se objeví."

"Co tím myslíte?"

"To se brzy dozvíš."

"Přišel jsem, abych vyjednával ohledně Rikera."

Durren a Mikken se na sebe podívali a vybuchli v hurónský smích. Undrun se zmateně, rozhořčeně zašklebil.

"Co je na tom tak směšného? M-mám jídlo, léky, všechno, co potřebujete." Když zjistil, že ho naprosto ignorují, zmlkl.

"Tenhle je aspoň lehký," poznamenal Mikken, když zvedli přikrývku ze země a vyrazili po stezce vzhůru.

Dveře turbovýtahu se otevřely a kapitán Picard vstoupil na můstek. Zamířil přímo ke stanici poručíka Whiteové na horní palubě. "Podejte hlášení, poručíku."

"Praporčík Trottierová byla nalezena v transportéru číslo 2 v bezvědomí."

Picard jen pevně stiskl rty. Den nezačínal dobře. Neřekl však ani slovo a čekal, co se ještě dozví.

"Převezli ji na ošetřovnu, takže ještě nevíme, co se vlastně stalo. Z paměti transportéru jsme získali souřadnice. Někdo se přenesl do Sa'dritské pusty, pane. Na místo ani ne půl kilometru vzdálené od Kaňonu svatyně."

Když Mikken a Durren dovedli Undruna do zvadlé Lessandřiny zahrady v Kamenném městě, hádka mezi Lessandrou a Glin právě vrcholila. Jaminaw tam byl také. Stál schlíple stranou a snažil se Glin podpořit. Mikken a Durren k nim

přistoupili a postavili mezi ně pevně spoutaného velvyslance, nehybného jako sochu. Ženy okamžitě zmlkly. Lessandra se opřela o hůl a probodla malého Noxorana ledovým pohledem. Ten se hrdě napřimil, ale přesto byl stále o celou hlavu menší než drobná velitelka Osadníků. "Kdo je to, zatraceně?" zeptala se.

Durren do velvyslance strčil, ale rychle jej musel zase zachytit, neboť Undrun se zakymácel tak, že málem ztratil rovnováhu. "Mluv."

Undrun si odkásláním pročistil vyprahlé hrdlo. Chtěl, aby jeho hlas zazněl v plné síle. Potřeboval udělat na, tyto lidi dojem - a to rychle. "Jsem Frid Undrun, velvyslanec Ministerstva pro podporu a pomoc Federace. Jak jsem pochopil, vy jste Lessandra."

"To jsi pochopil správně. Co chceš?"

"Chci vám pomoci."

Stará žena mu odpověděla výsměšným odfrknutím.

Bez ohledu na její nepřátelskou reakci se Undrun nevzdával. "Já jsem opravdu přišel proto, abych vám pomohl."

Lessandra neřekla ani slovo. Na tváři se jí však objevil skeptický výraz a ve zdravém oku, jež upírala na malého protivníka, se zračila podezřivost.

"Řekni jí, proč jsi tady," vybídl ho Mikken uštěpačně. Undrun ho zpražil pohledem a pak se opět obrátil k Lessandře.

"Jsem zde, abych vyjednával o propuštění komandéra Rikera. Mohu vám nabídnout -"

Než svedl říct jen o slovo víc, Lessandra ho přerušila krátkým výbuchem hlasitého smíchu.

Undrun chtěl zlostně dupnout, ale brzy zjistil, že s pouty to není dost dobře možné. "Proč to všem připadá tak legrační?"

Nyní už se usmívali dokonce i Glin a Jaminaw.

"Tak mluv. Co nám za něj můžeš nabídnout?" zeptala se Lessandra pobaveně.

"Jídlo, léky, nástroje, které vám pomohou dosáhnout soběstačnosti a umožní vám vypěstovat si všechno, co potřebujete, abyste přežili."

"Nu, to je bezpochyby velmi zajímavá nabídka. Je tady ovšem jeden drobný technický problém."

"Jaký?"

"My komandéra Rikera nemáme."

"Co...? Ale vždyť jste to byli vy, kdo ho unesl."

"Možná ano, možná ne."

"Ale když ho nemáte vy, kdo tedy?"

"Jedna velmi pošetilá, mladá dívka," odpověděla Lessandra a rozněvaně našpulila rty. "Díky vám, pane velvyslance, jsme však získali nové rukojmí."

"Ale to ne, nemůžete -"

"Možná pro nás nakonec budete mít větší cenu než nějaký důstojník."

Undrun zavrtěl hlavou. "Pro kapitána Picarda ne. Velmi pochybuji, že by byl ochoten vyjednávat o výkupném za mé propuštění."

Picard usedl do velitelského křesla. "Picard velvyslanci Undrunovi." Žádná odpověď. "Picard velvyslanci Undrunovi!" Netrpělivě zabubnoval prsty na opěrku. Když pak opět promluvil, tón jeho hlasu byl o poznání temnější než dřív.

"Počítači, je velvyslanec Undrun ve své kajutě?"

"Výsledek ověřování negativní."

"Zjištění pozice. Kde je?"

"Velvyslanec Undrun se v současné době nenachází na palubě Enterprise."

Začíná to do sebe zapadat, pomyslel si Picard znepokojeně. "Ošetřovna, hovoří kapitán. Jak se daří praporčíku Trottierové? Probrala se už?"

"Tady Pulaski. Ano, je při vědomí. Jsem teď u ní a zdá se, že je v pořádku."

"Rád slyším, že jste celá, praporčíku," oddechl si Picard. "Co se Vám Stalo?"

"Přišel za mnou velvyslanec Undrun a ptal se mě na nějaké věci ohledně přepravovaného nákladu. Pak už si nepamatuju na nic, probudila jsem se až na ošetřovně."

"Napadl vás?"

"Napadl není to pravé slovo, kapitáne. Musel se mi nějak proplížit za záda. Vzpomínám si, že jsem na krku a na zátylku ucítila dotek jeho rukou."

"Díky, praporčíku. Až vás doktorka Pulaski propustí, vraťte se do služby. Picard konec." Kapitán jen zavrtěl hlavou.

"Jak se zdá, náš pan Undrun má dovednosti, které by od něj nikdo nečekal."

"Kapitáne," ozval se Dat. "Velvyslanec se zmínil, že jako dítě prošel výcvikem bojových umění."

"Jak se zdá, tyto lekce nezapomněl. Poručíku Whiteová, zkontrolujete operační monitory. Zjistěte Undrunův současný pobyt."

Sklonila se nad konzolí a prsty jí hbitě zatančily po klávesnici. "Hledám..."

Picard založil ruce na prsou a čekal.

"Je dole na Thiopě, kapitáne. Má komunikátor u sebe. Zařízení funguje normálně - velvyslanec je naživu."

"Mám chuť se osobně postarat, aby to nebyla pravda dlouho," zamumlal Picard tak, aby ho nikdo neslyšel. Undrun zase jednou prokázal, že je mistr ve vyrábění potíží. Co ho to jen popadlo, že omráčil obsluhu transportéru a přenesl se na planetu, aniž se v nejmenším obtěžoval dodržovat oficiální postupy či protokoly? Takové jednání se zdálo v naprostém protikladu s jeho povahou, ale na druhou stranu, co o něm vlastně víme, přemítal Picard. Zatraceně... Jako by nestačilo, že zmizel Riker. Teď je pryč i ten malý otravný tajtrdlík, za jehož bezpečnost jsem odpovědný!

Picard vstal a chvíli přecházel přední částí můstku sem a tam. "Date, zaměřte senzory na Kaňon svatyně a důkladně tu oblast propátrejte. Velvyslanec Undrun měl zřejmě namířeno právě tam. Jako ústřední bod použijte signál jeho komunikátoru. Zaměřte jej a zjistěte, kdo je s ním a kolik Thiopanů se v Oblasti nachází."

Dat úkol splnil s obvyklou rychlostí a efektivitou. Na kapitánovu žádost zobrazil výsledek průzkumu na hlavní obrazovce a nechal jej prolnout s mapou kaňonu.

Zamlžený povrch Thiopy vystřídala zelená kartografická síť. Počítač promítl na obrazovku dvoudimenzionální obraz pořízený z orbity, na němž byla zřetelně patrná úzká rokle jediné přístupové cesty, centrální prohlubeň samotného kaňonu, římsa, která nese Kamenné město a všechny okolní vrcholy, skalní hřebeny a průrvy. Dat vyťukal na terminálu patřičný příkaz a na mapě se vzápětí objevilo několik set modrých bodů, které se v oblasti Kamenného města slily ve velkou modrou skvrnu. Přímou ve středu se pak rozbíhal jediný bod červené barvy.

"Význam, pane Date?" zeptal se Picard; stál hned vedle obrazovky.

"Modré body představují jednotlivé Thiopany. Jejich poloha byla zjištěna na základě údajů zachycených senzory. V kaňonu a okolí se nachází tři sta sedmdesát devět Thiopanů."

"A kolik jich je v této oblasti?" zeptal se Picard a ukázal na místo, kde byla koncentrace modrých bodů největší.

"Tři sta tři. To je obytná část kaňonu nazývaná Osadníky Kamenné město."

"A ten červený bod?"

"Velvyslanec Undrun."

"Našli jste nějaké známky přítomnosti komandéra Rikera?"

Dat zavrtěl hlavou. "Ne, pane."

"Kapitáne," vmísil se Worf, "dle mého názoru je výsadek bezpečnostního týmu možný."

"Musím vám připomínat," odpověděl Picard přísně, "že tito lidé mají k dispozici moderní zbraně? A že je používají zřejmě velmi obratně, když se jim tak dlouho daří odolávat protivníkovi, který je počtem značně převyšuje?"

"Jsem si toho vědom, pane. V tomto případě však budeme mít na své straně moment překvapení. S fázery nařízenými na nízký výkon dokážeme v případě nutnosti odvrátit jakoukoli nepřátelskou akci."

"Chcete se tam přenést a začít pálit s fázery, pane Worfe?" zeptal se Picard. "A co je cílem vaší strategie?"

"Zajistit pozice, zachránit velvyslance a následně použít toto místo jako základnu, odkud zahájíme pátrání po komandéru Rikerovi."

"Názory?" Picard se s tázvavě zdviženým obočím rozhlédl. "K tomu, abychom zachránili velvyslance Undruna," ozval se Dat, "nám stačí zaměřit signál jeho komunikátoru a přenést ho zpět. Vzhledem k povaze terénu není pravděpodobné, že by se podařilo místo dokonale zajistit. Pravděpodobně nabízí plno skrýší, kterých místní díky dokonalé znalosti lokality mohou využít. Naše zbraně nastavíme tak, aby nezabíjely, ale těžko můžeme totéž čekat od nich. Osadníci nás budou považovat za útočníky. V porovnání s tím, co můžeme získat, se jeví riziko vážných ztrát na naší straně jako nepřijatelné."

Kapitán se otočil k Worfovi. "Nemyslíte, že přenos ozbrojené jednotky do dané oblasti by nevyhnutelně vedl ke konfliktu, pane Worfe?"

"Ano, pane," odpověděl velitel bezpečnosti váhavě. "Mám přenést velvyslance na palubu?"

Picard se usadil do křesla. "Ještě ne. Jít k osadníkům byl pošetilý nápad, ale rozhodl se pro to sám. Je ještě stále naživu, což naznačuje, že Osadníky zaujal. Otevřete komunikační kanál."

"Kanál otevřen, pane," hlásil Worf.

"Zkusíme jim zavolat. Enterprise velvyslanci Undrunovi..."

Lessandra a ostatní upírali zraky na spoutaného diplomata. Hlas vycházející odněkud ze záhybů jeho oděvu se ozval znovu. "Enterprise velvyslanci Undrunovi."

"Odpověz," nařídila mu Lessandra.

"Nemohu. Musel bych nejdřív aktivovat komunikátor. "Mám ho připnutý na košili."

Durren rozhalil Undrunovi kabát a našel odznak připevněný na velvyslancově hrudi. Odepnul jej a podržel před sebou.

"A teď?"

"Dotkněte se přední části," poradil mu Undrun.

Praporčík Whiteová zvedla oči od konzole a pohlédla na kapitána Picarda. "Komunikátor už není na Undrunově těle. Dostávám neznámé údaje."

Datovy dlouhé prsty zatančily po klávesnici počítače. "Thiopan, kapitáne."

"Tady Undrun, kapitáne Picarde," ozvalo se z reproduktoru na můstku.

"Pane velvyslance," řekl Picard mrazivě. "Byl jsem poněkud překvapen, když jsem vás dnes ráno nenalezl na lodi. Mohl byste mi to prosím vysvětlit?"

"K dovršení poslání jsem oprávněn použít všechny dostupné cesty."

"A dovedla vás tato konkrétní cesta k požadovanému cíli?" zeptal se Picard naježené, když uslyšel Undrunův panovačný tón.

"Ach ne, ne tak docela." Dřívější arogance byla tatam. "Ve skutečnosti bych potřeboval pomoc, kapitáne."

"Jste v nebezpečí?" Chvilu zaváhání. "Ne, vlastně ne."

"Nechcete, abychom vás přenesli na palubu? Můžeme to udělat. Zaměřili jsme vaši pozici."

"Ne..".

"Dobře. Jsou s vámi vůdci Osadníků?"

"Ano, kapitáne."

"Jaký je přesně váš současný status, pane Undrune?"

"Jsem - ehm - jsem zde jako host."

"Skutečně vám nehrozí žádné nebezpečí?"

"Neřekl bych, kapitáne." Undrun se podíval na své spoutané nohy. "Ale ani nejsem tak docela svobodný."

"Kdo tomu tam dole velí?" zajímal se Picard.

"Podle všeho Lessandra."

"Pokud je to možné, rád bych s ní mluvil."

Undrun pohlédl staré ženě přímo do jediného oka. "Je to možné?"

"Co bych měla udělat?" zeptala se.

"Prostě mluvte."

"Kapitáne Picarde," zakřičela, "tady je Lessandra."

"Jak jsem z diplomatické řeči velvyslance Undruna pochopil, je v současnosti vašim zajatcem. Rád bych zdůraznil, že pan Undrun - jakkoli ztřeštěné bylo jeho rozhodnutí přenést se na Thiopu, aniž o tom kohokoliv na lodi informoval - právě projevil pozoruhodnou odvahu. Jak jste si jistě povšimla, mohl nás požádat, abychom ho přenesli na loď a my bychom to udělali dřív, než byste mu stačili jakkoliv ublížit."

"Byla jsem si toho vědoma, kapitáne."

"Ale on ne. Doufám, že to pro vás bude dostatečným důkazem jeho opravdového zájmu. On vám skutečně chce pomoci."

"Budu o tom uvažovat."

"Podle našich informací patří oblast, kde žijete, k těm částem planety, jež byly suchem postiženy nejhůře. Ze zásob, které Enterprise přivezla, byste měli mít největší užitek právě vy."

"Kapitáne Picarde, snad jste se už stačil seznámit se současnou politickou situací na Thiopě."

"Učím se rychle."

"Pak tedy víte, že Stross udělá všechno pro to, aby se k nám vaše pomoc nedostala. Jeho cílem je roztavit naši jedinečnost v kotli, kterému říká Sjednocení - nebo nás vymazat z povrchu planety, vyhladovět nás nebo povraždit. Ale my nemáme v úmyslu to připustit. Známe svou zemi. Pokud proti nám Stross pošle vojsko, rozptýlíme se jako písek ve větru, pak se opět seskupíme a až přijde čas, udeříme jako divoká bouře. Mohou se nás pokoušet umorit hladem, ale my víme, že stejnými změnami klimatu trpí celá planeta. A nikdo na Thiopě není lépe vybaven pro přežití takové katastrofy, než my, Osadníci."

"Ale Lessandro, existují i jiné možnosti než apokalypsa."

"Opravdu? To zprostředkované vyjednávání, o kterém se zmínil velitel Riker...?"

"Ano. Riker mluvil pravdu. Nemůžeme donutit vaši vládu, aby změnila svůj postoj, ale můžeme se pokusit zahájit vyjednávání, které povede k dohodě. A ta umožní oběma stranám přežít."

"A co z toho budete mít vy?"

"Nic. Pomoc při takovém jednání je součástí mise této lodi."

"Riker nám tvrdil, že byste nikdy nebyl ochoten vyjednávat o jeho propuštění. Je ta pravda?"

"Ano, je."

"Když vám vrátíme Rikera, proč byste se ještě měli snažit nám nějak pomáhat?"

"Protože Federace je hluboce přesvědčena o právu všech živých bytostí žít způsobem, jaký si zvolí, bez nadvlády někoho jiného. Můžete nám vrátit komandéra Rikera?"

"My ho nemáme."

"Ale víte, kdo ho má?"

"Možná - a možná ne."

"Co bychom měli udělat, abyste nám pomohli Rikera najít a dopravit na loď?"

"Říkal jste přece, že nebudete vyjednávat."

"Možná si budete přát něco, co vám budu moci dát." Lessandra chvíli přemýšlela. "Přijďte sem za námi."

Picard pozvedl obočí. "Proč?"

"Abyste dokázal upřímnost svých slov. Zaručuji vám bezpečnost. Jak jste sám řekl, zpět na svou loď se můžete přenést během jediného okamžiku. Nemyslím si ale, že by vám na nás tak záleželo -"

"Budu dole během několika minut," odpověděl Picard nevzrušeným hlasem.

"A s vámi skupina po zuby ozbrojených mužů," popichovala ho Lessandra.

"Sám a neozbrojený."

"Uvěřím tomu, až to uvidím na vlastní oči."

"Pak tomu budete muset uvěřit velmi brzy. Prosím, zůstaňte, kde jste. Použijeme vaše koordináty k zaměření transportního paprsku. Picard konec."

Rozhlédl se a zjistil, že se na něj upírají pohledy celé osádky můstku včetně poradkyně Troi, která tiše vešla do místnosti během jeho konverzace s Lessandrou. Nakonec to byl Worf, kdo dal jako první najevo nesouhlas.

"Pane, jako velitel bezpečnosti vás žádám, abyste své rozhodnutí ještě zvážil. Pokud nám lžou, mohou vás zranit nebo zabít dřív, než se nám podaří přenést vás zpět."

"Pane Worfe, zjevně mám ve vaše reflexy větší důvěru než vy sám."

"Komandér Riker by vám nikdy nedovolil riskovat přenos ve chvíli, kdy situace obsahuje tolik neznámých prvků," podotkl Dat.

"A vy jako můj vyšší operační důstojník jste po dobu jeho nepřítomnosti povinován vyjádřit svůj názor, jako by to udělal on, když zde byl."

"Přesně tak, pane."

"Komandér Riker tady ale není," podotkl Picard. "Myslím si, že Osadníci moc dobře vědí, kde je. Kromě toho - jsem kapitán a konečné rozhodnutí leží na mně. Poradkyně Troi, teď je řada na vás. Vy mi nedoporučíte, abych celou věc ještě zvažil?"

"Daná situace je riziková, ale vaše pozice kapitána s sebou přirozeně jistá rizika přináší. Jak jsem vycítila, Lessandra je velmi opatrná. Pochybuje, že bychom skutečně mohli v konfliktu Osadníků s vládou hrát roli prostředníků... ale zdála se upřímná, pokud šlo o příslib vaší bezpečnosti."

Picard přikývl. "Díky za vaše názory. Teď musím dodržet slib," prohlásil a zamířil k turbovýtahu na zádi. "Nespouštějte oči z monitorovacího kanálu, poručíku Worfe," dodal, když se zastavil v otevřených dveřích. "Kdyby se něco zvrtno, můj osud je ve vašich rukou." A se sebejistým úsměvem opustil můstek.

"Co mu chceš říct?" naléhala Glin na Lessandru.

Stará žena se však rozhodla zůstat tajemná. "Nejdřív zjistím, co chce říct on mně - pokud přijde."

"Přijde," potvrdil Undrun, který nyní seděl na kamenné lavici. "Pokud to slíbil, tak to taky udělá."

Další dohady ukončilo zahučení a třpyt transportního paprsku, jenž nabyl konkrétních obrysů jen několik yardů od nich. Jakmile se Picard zhmotnil, vykročil přímo k Lessandře a pozdravil ji jménem. "Doufám, že naše jednání bude prospěšné pro obě strany."

"Nejsem si jista, zda je to možné, kapitáne."

"Mohli byste zbavit velvyslance Undruna pout?" Lessandra kývla na Mikkena. Ten vytáhl kamenný nůž a přeřzl jím provazy kolem Undrunových kotníků, a zápěstí.

Drobný velvyslanec si začal vděčně třít místa, kde byla pouta zařazena, aby obnovil krevní oběh v končetinách.

"Děkuji ti, Lessandro," Picardův hlas rezonoval podmanivou kombinací autority a klidu. "Přijímám to jako projev dobré vůle a rád bych ti oplatil stejným."

Lessandra se přiblížila blíže k němu. "A co by to mělo být?"

"Malá zásilka jídla a léků."

"Hmm-mmm." Tvářila se skepticky. "A pak budete nejspíš očekávat další laskavé gesto z mé strany, tentokrát pro změnu v naturáliích?"

Picard však její pohled snesl. Díval se té drobné ženě, která měla tak velký vliv na budoucnost celé planety, přímo do očí. "Neočekávám nic. Nevěřím na obchody něčím za něčím."

Věděl, že jediným způsobem, jak nastolit atmosféru důvěry, je pokračovat po malých krůčcích, stavět na tom, co již bylo učiněno. Jednání jako toto se podobala zrádné řece - měla své proudy i zátočiny a kapitán Enterprise zjevně nepostrádal cit potřebný k tomu, aby poznal, kdy zakotvit a kdy se nechat unášet. Byla to jedna z dovedností, již Undrun dle vlastního mínění zcela postrádal, instinkt, který mu byl odepřen.

"Dobrá tedy, přesvědčme se o vašich dobrých úmyslech, kapitáne," kývla Lessandra.

Picard se dotkl odznaků Hvězdné flotily. "Veliteli Date..."

"Tady Dat, pane."

"Rád bych, abyste sem přepravil tunu obilí, tunu luštěnin a jiných semen a sto kilogramů zdravotnických potřeb včetně léků - všechno na tyto souřadnice."

"Ano, pane."

Picard, Undrun a přibližně dva tucty Osadníků čekali. Noxorský velvyslanec pozoroval celé dění bez jediného slova a v duchu přitom obdivoval obratnost, s jakou Picard dokázal uplatnit základní principy diplomacie. Myslím, že jsem mu krivdil. Pokud mi zbyla jen špetka cti v těle, měl bych mu to říci, až se z téhle šlamastyky dostaneme. O třicet vteřin později se vedle nich zhmotnily bedny.

"Děkuji vám, Date. Zůstaňte na příjmu a čkejte na další příkazy." Picard sledoval, jak se několik Osadníků opatrně blíží ke kontejnerům. "Pokud si přejete zkontrolovat obsah, Lessandro..."

"To nebude nutné, kapitáne," odpověděla naoko lhostejně. Pak zmlkla.

Glin a Jaminaw k ní přispěchali a postavili se jí po boku, každý z jedné strany. "Řekni mu, kde najde svého důstojníka," zasyčela jí Glin do ucha.

"Řekni mu to," opakoval Jaminaw jako ozvěna. "Musíme..."

Tvář staré ženy si však zachovala kamenný výraz. Stejně tak Picardova. Byli jako dva hráči pokeru, z nichž ani jeden nemá tušení, co ten druhý drží v rukou a přitom jsou odhodláni hrát o nejvyšší sázky. Když mlčení trvalo dostatečně dlouho, aby to vypadalo, že následující tah je jen a jen projevem její svobodné vůle, Lessandra konečně promluvila.

"Nemohu vám nic zaručit, ale víme, kdo Rikera unesl a kam s ním má s největší pravděpodobností namířeno." "Můžete nás tam zavést?"

Zavrtěla hlavou. "Pěšky ani na elixech je už nedohoníme. Ale vy se tam můžete přenést během jediného okamžiku."

Ukázala prstem na Durrena. "Mapu..."

Durren poslušně vytáhl značně potrhanou mapu a rozprostřel ji na kamenné lavici vedle Undruna. Lessandra chvíli držela nad papírem svou pokroucenou ruku a pak zabodla prst do místa nedaleko pahorkatiny západně od kaňonu.

"Nejspíš se vydali sem. V tuto chvíli už by tam mohli být."

"Co to je?"

"Komunikační zařízení," vysvětlila Glin, "schopné spojit se s lodí na orbitě. Vláda je používala, když chtěla oznámit nuaranským lodím, že si mají vyzvednout rudu vytěženou z nedalekých dolů."

"Ti lidé, co mají Rikera - koho chtějí zavolat?" zeptal se Picard.

"Vás," odpověděla Glin. "A je s ním jen jedna osoba dívka odhodlaná získat odpovědi na své otázky."

"Jaké otázky?"

Glin si povzdechla. "Raději se ji zeptejte sám, až ji najdete, kapitáne. Nemám pocit, že by kdokoliv z nás měl právo mluvit za ni."

"Picard Enterprise," kapitán opět aktivoval komunikátor

Ozval se Datův hlas. "Čekám na vaše příkazy, pane."

Jean-Luc uchopil trikodér, který měl až dosud zavěšený přes rameno, otevřel jej a podržel nad mapou. "Je vizuální signál v pořádku, Date?"

"Ano, pane. Obraz do značné míry souhlasí s našimi orbitálními snímky."

"Výborně. Vypočítejte souřadnice značky nedaleko Sternské pahorkatiny, jak je vyznačena na mapě."

"Vypočteno, pane."

"Okamžitě provedte rychlý senzorický průzkum dané oblasti."

"Co máme hledat?"

"Komandéra Rikera doprovázeného jedním Thiopanem."

"To by nemělo být těžké."

"Dobře. Proveďte, pane Date. Informujete mě hned, jakmile něco zjistíte. Picard konec." Pak se obrátil k Lessandře.

"Jsem ochoten přepravit sem další jídlo a zásoby, chci však, aby se dostaly k těm, kteří je potřebují nejvíce."

"To jsou lidé, kteří žijí ve středu Endrayanské oblasti, kapitáne. V městě zvaném Křižovatky, kam se uchyluje většina uprchlíků - bývalých zemědělců, jejichž pole zničilo sucho."

"Existuje tam nějaká místní vládní struktura?"

"Durrene," otočila se Lessandra. "Ty jsi tam nedávno byl. Jak to v Křižovatkách vypadá?"

Thiopan smutně potřásl hlavou. "Místní vláda se rozpadá."

"Máte tam své lidi, kteří by mohli dohlédnout na spravedlivé rozdělení zásob?"

"Ano," odpověděla Lessandra. "To můžeme zajistit."

"Dobře. Jakmile bude můj první důstojník v bezpečí, přepravím dvacet procent našeho nákladu na místo dle vašeho určení."

Undrun vstal a přiběhl se blíž. "Kapitáne Picarde, vaše počínání je zcela proti pravidlům a..."

"Ano?" Picardovy pronikavé oči si Undruna zkoumavě prohlížely.

"Zdá se, že je to v dané chvíli to nejlepší, co můžeme udělat," dodal velvyslanec s úsměvem. "Z celého srdce s vámi souhlasím."

"Byl bych rád, kdybyste se vrátil na palubu Enterprise, pane velvyslanče. Jsem zodpovědný za vaši bezpečnost a mám pocit, že by vám malé občerstvení a lékařská péče udělaly jen dobře."

Undrun odpověděl vyčerpaným přikývnutím.

"Picard Enterprise... Zaměřte pozici velvyslance Undruna a připravte se na přenos."

"Enterprise," ozval se Worfův hlas. "Zaměřeno, kapitáne."

"Pane velvyslanče," Picard natáhl ruku. "Dejte mi váš komunikátor." Undrun ho však neměl. Dosud ho stále držel Durren, a teď jej Picardovi hodil. Kapitán odznak obratně chytil do dlaně a podal Lessandře. "Chci, abyste si jej nechala pro případ, že bychom s vámi potřebovali opět navázat kontakt. Pane Worfe, připravte se k přenosu... Energii." Undrunova postava se proměnila ve třípytlivý sloup a ten se vzápětí rozplynul.

"Kapitáne," Lessandra v ruce svírala kovový odznak, jež jí Picard před chvílí věnoval, "možná byste měl vědět, co vlastně přimělo Undruna, aby se sem pokoušel propíchnout na vlastní pěst."

"Nejspíš chtěl přijít na nějaký způsob, jak doručit zásoby těm nejvíce potřebným."

Lessandra zavrtěla hlavou. "Jeho hlavním zájmem bylo osvobodit velitele Rikera."

Picard překvapeně zvedl obočí. "No to se podívejme," zamumlal.

"Dat kapitánu Picardovi," ozvalo se z komunikátoru.

"Podejte hlášení, Date."

"V dané oblasti jsme zaměřili dvě živé bytosti."

"Je komandér Riker jednou z nich?"

"To nevíme, pane. Velká ložiska minerálů a rud, která se nacházejí těsně pod povrchem, vytvářejí magnetickou anomálii a ta naše senzory ruší. Úkol je o to obtížnější, že fyziologické údaje lidí a Thiopanů se příliš neliší. Mohu senzory naprogramovat tak, aby vzniklou chybu vykompenzovaly."

"Máme na to čas?"

"Ne, pokud zvážíme další faktor celé situace."

"Jaký faktor?"

"Ať už je to kdokoliv, v současné době pravděpodobně musí čelit útoku několika létajících strojů thiopské vlády."

"Vznášeče!" zvolala Lessandra ostře. "Pokud je to pravda, hrozí jim velké nebezpečí."

Picard se k ní zprudka otočil. "Může se na tom místě nacházet někdo jiný - kdokoliv z vašich lidí?"

"Nelze to vyloučit, kapitáne."

"Musím mít jistotu. Date, přeneste mě tam."

"Ale pane, riziko -"

"Nehádejte se se mnou, nadporučíku. Přepravíte mě tam na můj příkaz. A připravte se na možnost, že budete muset vzápětí přenést na Enterprise tři osoby." Picard se několika kroky vzdálil od ostatních. "Lessandro, promluvíme si později."

"Přeji vám hodně štěstí, kapitáne Picarde."

"Date, energii!"

Kapitola čtrnáct

Lom se kdysi nemilosrdně zakousl do horského úbočí. Když byl posléze opuštěn, zůstala po něm hluboká rána mlčenlivý svědek drancování Thiopy, nesmazatelná jizva tak hluboká, že odhalovala vrstvy sedimentu vytvořené přírodou během milionů let trpělivé práce.

To všechno by za jiných okolností mohlo Williama Rikera zaujmout. V danou chvíli však veškerá jeho pozornost patřila sedmi vládním vznášedlům. Právě se formovaly k dalšímu útoku na místo, odkud vylétly střely, jež zničily již tři vznášedle, které doutnaly opodál.

Riker a Mori se krčili nedaleko dolního okraje starého lomu skryti za dvěma hromadami kamení. Ty tvořily jakýsi ochranný val, jenž ovšem rozhodně nebyl nepřekonatelný. Mori měla až doposud přímo zázračnou mušku, ale Riker věděl, že nemají nijak růžové vyhlídky. Kdyby existovala jiná možnost, než se snažit jeden po druhém sestřelit všech sedm zbývajících vznášedlů, s radostí by se jí chopil. Utéci ale nebylo kam. Museli bojovat. Riker měl však obavy, že konečný výsledek střetu je předem dán - na místě, kde se nyní krčili, zbudou jen dvě ohořelé mrtvoly.

Mori si pečlivě usadila zbraň na rameni a zamířila na blížící se vznášedl. "Pokud se mi podaří sundat ještě dva, zbytek to vzdá."

Než mohla vystřelit, vznášedl po nich vypálil sérii zášlehů, které zvedly do vzduchu spršky hlíny a oblázků a donutily je zakrýt si hlavu, než dešť kamenů ustal.

"Jedničko!"

Zvuk hlasu tak známého, vítaného a přitom tak neočekávaného donutil Rikera prudce otočit hlavu. "Kapitáne!"

Do vzduchu vylétly další oblázky prachu zvířené salvou nepřátelské palby. Riker uchopil Picarda za ruku a strhl ho k zemi. "Co tady sakra děláte, pane?"

"Snažím se vás odsud dostat." Picard se dotkl odznaku na hrudi. "Enterprise, tři k přenosu - teď!"

"Ne," vykřikla Mori, vyskočila z úkrytu a zaměřovačem sledovala nalétávající vznášedl. "Nechte mě střilet -" "Zbláznila ses?" Riker k ní přiskočil a oběma rukama ji vytrhl odpalovací zařízení - vzápětí se všichni tři zhmotnili v transportéru Enterprise. Mori se stále snažila získat zbraň zpět, když vtom si uvědomila, že je někde jinde. Strnula, ale jen na chvíli. Pak se napřímila a s důstojností, jež naprosto neodpovídala jejímu věku, prohlásila: "Mohla jsem je sestřelit všechny." Riker zavrtěl hlavou a oči mu přitom jiskřily pobavením a úlevou. "Ne v mém transportéru. Kapitáne Picarde, toto je Mori."

Picard škrobeně přikývl. "Jak si vedla?"

"Tři z deseti, než jste mě vyrušili," prohlásila Mori. "Chvályhodné. Jedničko, kde máte uniformu?"

"To je dlouhá historie, kapitáne."

"Rád si ji poslechnu - později." Picard se otočil k Mori a zpríma na ni pohlédl. "Podle toho, co mi řekli, jste neobyčejně odhodlaná mladá dáma."

Mori otevřela ústa, ale Riker ji významným pohledem umlčel. "Já to vysvětlím, pane." Pověděl Picardovi o Evainovi, novodobém prorokovi, jenž svými spisy a kázáním vzkřísil hnutí Osadníků.

"A co s tím má společného tato dívka?" zeptal se kapitán. "Mori je Evainova dcera."

Pak už se vysvětlování ujala Mori. "Já těm zprávám věžňů, kteří mého otce viděli naživu dlouho poté, co měl podle oficiálního prohlášení vlády zemřít, věřím."

"Ach, už chápu."

"Kapitáne. Slíbil jsem Mori, že se pokusím zjistit, zda je Evain naživu nebo ne."

"Hmmm. A co vás přimělo učinit takový slib, Jedničko?"

"Nejsem si jist, pane. Nejspíš na mě udělala dojem její odvaha, byť není doprovázena rozvážností. S vaším dovolením bych svůj slib rád dodržel."

"Jistě jste si vědom, po jak tenkém ledě se pohybujete," varoval jej Picard.

"Základní směrnice. Já vím, kapitáne. Zpráva o tom, že Evain je naživu, by pravděpodobně změnila současnou rovnováhu sil na Thiopé a pokud bychom za to měli být odpovědní my..." Větu nedokončil.

Picard pomalu vydechl a v duchu přemýšlel o možných následcích. "Nejspíš už máte nějaký plán...?"

"Mám Pane."

Kapitán Enterprise, ruce stále založené na prsou, věnoval Mori přísný pohled. "Komandér Riker nerozdává sliby lehkomyšlně. Není zbrklý. Dovolím mu, aby dodržel slovo, které vám dal."

Mori jeho pohled statečně snesla. "Děkuji vám, kapitáne."

"Pojďme na ošetřovnu," vyzval je Riker.

"Na ošetřovnu?" podivil se Picard.

"K uskutečnění svého nápadu budu potřebovat pomoc doktorky Pulaski."

"Zní mi to jako návrh na vykrádání hrobů." Kate Pulaski si přísně přeměřila zaprášenou trojici ve své pracovně.

"Nechceme nic vykrádat - jen nahlédnout dovnitř," bránil se Riker.

Pulaski pohlédla na dva důstojníky, kteří byli na Enterprise jejími nadřízenými, a skepticky našpulila rty. "Zopakujme si to, ať vím, zda jsem celou věc pochopila správně. Chcete, abych sňala genetický profil této mladé ženy, pak se přenesla na Thiopu a oskenovala vnitřek hrobky a zjistila, zda je, jak ses Wille poněkud podivně vyjádřil, 'někdo doma'."

"A pokud v hrobce bude tělo, sejmeš genetický profil i z něj, abys pak mohla porovnat, zda se shoduje s Moriným," dokončil za ni Riker.

"Čímž zjistím, zda jsou příbuzní." Lékařka potřásla měděnými kadeřemi.

"Je to technicky proveditelné?" zeptal se Picard poněkud netrpělivě.

"Genetické profily nám samozřejmě mohou odpovědět na otázku, zda je mezi dvěma osobami příbuzenské pouto. Bude však hodně záležet na tom, zda trikodér dokáže proniknout materiálem, z něhož je hrobka vyrobena."

"Pokud by toho schopen byl," naléhal Riker, "je možné, abychom tímto způsobem zjistili to, co zjistit chceme?" Pulaski pohlédla na Mori. "Ano, pak bychom skutečně mohli určit, zda je v té hrobce pohřben tvůj otec."

"Pak se o to pokusíme," rozhodl Picard. "Kde je ta hrobka?"

"V parku věnovaném památce válečných obětí v Bareeshi," odpověděl Riker. "Víš přesně kde, Mori?"

"Osobně jsem tam nikdy nebyla, ale popsali mi to. Určitě ji dokážu najít."

"Jak jsi přišla na to, že tě vezmeme s sebou?" optal se Riker.

Mori sklopila oči v gestu prozrazujícím zranitelnost, již dávala najevo tak zřídka. "Prosím, dovolte mi to. Nemohla jsem to místo navštívit a kdoví, jestli se tam ještě někdy vůbec podívám. Ale pokud tam je otec pohřben..." Odmlčela se.

"Hodně pro mě znamená... rozloučit se s ním."

"Nebudeš podnikat nic nebezpečného?" zeptal se Riker.

"Ne, slibuji."

"Dobrá tedy," kývl Picard. "Souřadnice přenosu předejte veliteli transportéru. Přeji si, abyste si na sebe vzali thiopský oděv. Čím méně pozornosti vzbudíte, tím lépe."

"Souhlasím, pane. Cestou se zastavíme v lodním skladišti a zařídíme to."

"A ještě něco, Jedničko," zavolal Picard ode dveří. "Přijměte můj obdiv za to, jak obratně jste obešel Základní směrnici. Pokud se vám podaří dojít k jednoznačnému závěru, výsledek, ať už bude jakýkoliv, se dozvíte jen vy a Mori a ta to nebude schopna nikomu jinému na Thiopě dokázat."

"Přesně tak jsem to myslel, pane."

"Počkejte," zaprotestovala Mori. "Co myslíte tím, že to nebudu moci nikomu dokázat?"

Rikerova tvář byla vlídná, ale rozhodná. "Jak jsem ti už řekl, jde o důvěrnou dohodu mezi námi dvěma - tebou a mnou. O našem zjištění nebude učiněn žádný záznam ani ti nebudeme moci nic dosvědčit, i když nás o to požádáš."

Výraz mladé dívky potemněl, jako by se cítila podvedena. "A k čemu mi to teda bude?"

Picard k ní přistoupil. "Dozvíte se - jak doufáme najisto - zda je váš otec živ či mrtev. Toto poznání bude určeno jen vám. Může vám přinést mír - nebo také ne. Povede vás ve vašem příštím rozhodování. Pokud zjistíte, že váš otec je mrtev, budete se moci lépe vypořádat se svým životem."

"A když v té hrobce pohřbený nebude, co pak?"

Picard rozhodl ruce. "Pak budete vědět, že vláda ohledně smrti vašeho otce lhala a získáte tak dobrý důvod pro to, abyste se dál pokoušela vypátrat, jaký byl jeho osud."

"Nic víc pro tebe udělat nemůžeme, Mori," Riker jí položil ruku na rameno. "Snad to bude stačit."

"Pořád je to ta nejlepší nabídka, jakou jsem kdy dostala," odpověděla s rezignovaným pokrčením ramen. "Takže bude muset."

Na dlážděné stezce parku v Bareeshi se se zajištěním objevily tři postavy oblečené do volných, splývavých oděvů s velkými kapucemi, které jim stínily obličej. Pěšina, na níž stáli, byla jednou ze dvanácti cestiček vycházejících jako sluneční paprsky z centrálního náměstí, na němž stála jakási administrativní budova. Každý z paprsků byl s ostatními spojen krátkými chodníky, které ho takto dělily na jednotlivé segmenty. Jak si Riker vzápětí povšiml, nacházeli se v malém údolí - stezky vedly přes hřeben okolních pahorků a mizely z dohledu. Toto poznání v něm jen umocnilo pocit, že by se neměli zdržovat déle, než bude nezbytně nutné. "Mori, kudy?"

Zatvářila se zmateně. "Hmmm, počkejte chvíli. Aha - tudy nahoru. Musela jsem se zorientovat - nejsem zvyklá, abych se někde objevila jen tak. Jednomu chvíli trvá, než zjistí kudy kam." Vedla je po spojnici do svahu pokrytého trsy seschlé trávy, již byl příliš dlouho odpírán pravidelný přísun vláhy. Riker rychle přelétl očima náhrobní kameny a hrobky. Nespatřil ani jedinou sochu či podobiznu. Místo nich zřejmě dávali Thiopané přednost náhrobkům pravidelných tvarů.

Mori zpomalila, neboť zahlédla bílou mramorovou pyramidu; tyčila se majestátně nad ostatními hroby. Na jedné z desek pláště, přibližně ve výši očí, byl vytesán epitaf a datum.

"Co tam stojí?" zeptala se doktorka Pulaski.

Mladá dívka jen hořce mlčela a když konečně promluvila, v hlase jí zněl ohromený úžas. "Evain - pravda o Thiopě spasila jeho duši."

Riker přistoupil k Pulaski, která otevřela trikodér. Pokusil se konejšivě obejmout Mori kolem ramen, ta ale jeho ruku setřásla a dál hleděla na slova vyrytá v kameni, jako by je chtěla upřeným pohledem vymazat. Slova těch, kteří jejího otce uvěznila za to, co napsal. Slova, jež se vysmívala smyslu jeho života i jeho památce.

Pulaski zapnula trikodér. "Uvnitř je tělo, v pořádku."

Mori ji neslyšela. Oddělila se od Rikera, přešla k hladké stěně hrobky a natáhla ruku, aby se jí dotkla.

"Hej!" zavolal někdo. Riker se otočil a spatřil strážného, ztěžka supícího do svahu. Měl namířeno přímo k nim. "Hej!" zakřičel znova. "Toto místo je uzavřeno. Jak jste se sem dostali?"

Riker uchopil Mori za zápěstí, sáhl pod plášť a dotkl se komunikátoru. "Enterprise, tady je Riker. Energii, teď."

Zhmotnili se v bezpečí transportéru vesmírné lodi. Mori málem upadla, když sestupovala po schůdcích. "Je tam," zašeptala zdrceně.

Kate Pulaski ji jemně, ale pevně uchopila za ramena. "Mori, poslouchej mě. Zatím jsme zjistili, že v hrobce někdo leží. Nevíme, zda je to tvůj otec."

"A kdo jiný by to mohl být?"

"Může to být kdokoliv," řekl Riker. Uvědomil si, že je poněkud rozladěn tím, jak rychle byla ochotna vzdát se chabé naděje a zapomenout na veškerou nedůvěru vůči vládě, jež Evaina před léty uvěznila. Pak ale sám sebe v duchu pokáral. Zatím ji viděl tak, jak si ona sama přála být viděna jako houževnatou bojovnici schopnou sestřelit celou eskadru vznášeců a odhodlanou bez váhání za svou věc položit život. Právě teď však byla především mladou dívkou, která se chvěje při představě, že její otec, jehož sotva znala, je skutečně mrtev. Pohlédl na ni tedy o něco vlídněji.

"Mohli pohřbit jiného vězně a vydávat ho přítom za tvého otce."

"Přeješ si to vědět?" zeptala se Pulaski.

Mori se zmohla na přikývnutí. "Musím."

"Pak tedy pojďme na ošetřovnu, kde ti sejmu genetický profil a porovnáme ho s údaji, které jsem získala z ostatků v hrobcu. Jsi připravena?"

"Ano, doktorko."

Picard seděl v pracovně hned vedle můstku Enterprise, lokty opřené o desku stolu, prsty propletené, pohled zamyšleně upřený do dálky. Teď, když měl opět na palubě Rikera i Undruna, mohl hodit celou tu špinavou záležitost na Thiopě za hlavu. Přes všechna statečná slova, že jedna osoba není důležitější než druhá a že ve chvíli, kdy dojde k ohrožení lodi, je život jedince podružný, žádný velitel vesmírného plavidla nedokázal přijmout ztrátu člena své posádky nebo pasažéra, aniž by zároveň ztratil kus sebe sama a propadl pocitu vlastního selhání. Jsem zodpovědný za životy všech na této lodi - a každý život je posvátný. Zítřka se už s tímto vnitřním dilematem nebude muset potýkat.

Těšilo ho také navázání dialogu, jakkoliv křehkého, s Lessandrou a Osadníky.

Jídlo a ostatní zásoby, které dal přenést do suchem nejhůře postižené oblasti Endrayanu, tak snad konečně poslouží těm nejpotřebnějším. Největší problém však zůstal nevyřešen: co, pokud vůbec něco, měl dělat s dlouhodobými potížemi Thiopy?

Dat ho ujistil, že pokud nebude dosavadní vývoj zmíněn včasnými zásahy, je pravděpodobnost, že se uskuteční jeho pochmurná předpověď, 97,8876 procenta. Picard plně sdílel Datův úžas nad doznáním doktorky Keat. Dat stále nedokázal pochopit, jak může nějaká bytost přehlížet pravdu jen proto, aby hromadila osobní moc. Picard to sice chápal, ale nebylo pro něj o nic lehčí to přijmout. Zjištění, že nejvýše postavená osoba thiopské vědy nepovažuje jasné důkazy o blížící se katastrofě za dostatečný důvod, aby změnila své plány na budování soukromého impéria, bylo bezpochyby špatným znamením.

Předpisy Hvězdné flotily a Federace hovořily jasně: není na Federaci, aby nařizovala druhým, jak žít... jen kdyby někteří z nich nebyli tak zatracené pitomí... Picard tuto myšlenku umlčel dřív, než se mu stačila plně vynořit v mysli. Předpisy, jež se zavázal dodržovat tím, že přijal hodnost důstojníka Hvězdné flotily, jej do značné míry svazovaly. Svědomí však ulevit nedokázaly.

Kapitánův osobní deník, dodatek

Stojím tváří v tvář rozhodnutí, které je obtížné i prosté zároveň. Jakkoliv paradoxní se to zdá, je nutno říct, že za situaci podobných té, jaká nastala, se potřeba podobných rozhodnutí objevuje až příliš často. Onu jednoduchou část lze popsat takto: cítím se morálně zavázán předložit vůdcům Thiopy - představitelům vlády i Osadníkům - námi zjištěná fakta a nabídnout jim pomoc, pokud o ni požádají. Jakmile tak učiním, vše ostatní záleží už jen na nich. A to je na tom to obtížné.

Když Jean-Luc Picard vyšel z pracovny, obrátily se k němu pohledy všech přítomných. Usedl na své místo mezi Rikerem - vykoupáným a oblečeným opět do uniformy - a poradkyní Troi. "Zdá se, že jste se rozhodl," poznamenala. Picard přikývl. "Nebudeme se obracet zády k těm, kdo jsou v nouzi," řekl a v jeho hlase znělo tiché odhodlání. "Ne, pokud nás k tomu sami nedonutí."

"Ale co Federace, pane?" ozval se Riker. "Není příliš pravděpodobné, že by měla zájem o spojenectví s vůdcem, jehož vláda je poněkud nejistá."

"Máte pravdu, Jedničko. To však musí rozhodnout Rada Federace, ne kapitán vesmírné lodi a jeho první důstojník. Poručíku Worfe, otevřete dva kanály na Thiopu, prosím."

"Ano, pane. Kanály otevřeny."

"Enterprise Komunikační centrále Thiopy..."

Ozval se zvučný mužský hlas. "Zde je Thiopa, Enterprise."

"Hovoří kapitán Picard. Rád bych mluvil s nejvyšším správcem Strossem."

"Zůstaňte na příjmu, kapitáne Picarde." O chvíli později se hlas ozval znova. "Přepojuji vás do kanceláře správce Strosse - vizuální signál."

Obraz planety na hlavní obrazovce byl vystřídán záběrem ze Strossovy kanceláře. Thiopský vůdce seděl za stolem. Hned vedle něj stál ministr bezpečnosti Ootherai. "Kapitáne Picarde... Moc se omlouvám, ale o vašem ztraceném důstojníkovi se nám ještě stále nepodařilo nic zjistit."

"Už jsme přesvědčili Osadníky, aby ho propustili."

Stross tuto zprávu snesl klidně. "Takže jste s nimi vstoupil do přímého kontaktu?" poznamenal uhlazeně. "Na této planetě jsou považováni za zločince a teroristy, kapitáne. To, že jste se s nimi rozhodl vyjednávat, nesvědčí o -"

"Detaily našeho kontaktu s Osadníky nejsou předmětem tohoto jednání." Picardův tón byl rázný a odměřený.

"Oh? A co tedy?"

"Následky nedostatku zájmu Thiopanů o budoucnost jejich vlastní planety. Musím učinit rozhodnutí ohledně toho, komu případně zbytek zásob, které jsme přivezli. Zůstal byste na příjmu, prosím?" Nedal Strossovi nejmenší šanci, aby

cokoli namítal. "Vypněte audio." Chvilí vyčkal, dokud Worf neodpojí zvukovou část signálu. "Kapitán Picard Lessandře. Ozvěte se, prosím."

O chvíli později se z reproduktoru ozval skřípavý hlas staré ženy. "Podařilo se mi tu věc uvést do provozu?"

"Ano. Slyšíme vás, Lessandro."

"Zachránil jste svého důstojníka?"

"Je živý a zdravý. Dočasně jsme vzali na palubu také Mori - potřebovala vyřešit jednu starou záležitost. Brzy ji vrátíme na Thiopu."

"Dostali jsme zprávu z Křižovatek, že jste jim poslal zásoby, jak jste slíbil. Jste čestný muž, kapitáne - děkuji vám. Dohlédneme na to, aby se pomoc dostala k lidem, kteří ji nejvíce potřebují."

"Byl to jen zlomek toho, co jsme přivezli. To, co uděláme se zbytkem, bude záležet na tom, jak odpovíte na mou nabídku."

"Poslouchám."

"Navrhuji jednání mezi vámi a správcem Strossem -"

"Nikdy," vyštěkla Lessandra. "Věřila jsem mu jednou -"

"Nemusíte nepříteli důvěřovat, abyste si s ním mohla promluvit," přerušil ji Picard rázně. "Půjde o elektronickou konferenci - právě teď. Poručíku Worfe, obnovte audiosignál pro druhý kanál. Lorde Strossi, Lessandro, můžete spolu hovořit přímo."

Ve Strossových očích se zračil hněv. "Picarde, pokud si myslíte, že se vám podaří nás zastrašit -"

"Omlouvám se za případnou hrubost, správce Strossi. Mám pro vás návrh a byl bych rád, kdybyste jej přijal. Pro vaši stranu z toho nevyplynou žádná rizika."

"Jaký je to návrh?"

"Rozhovor mezi vámi a Lessandrou."

"Stross se mnou nechce mluvit o nic víc než já s ním," popichovala Lessandra.

"Nehodlám jednat se zločinci," odsekl Stross.

"Nenutím vás k tomu. Než rozhodnu, jakým způsobem rozdělím zásoby, které jsme přivezli, rád bych vám sdělil několik důležitých informací. V zájmu fair play - a také proto, že se snažíme zůstat v tomto sporu neutrální - si přeji, abyste má slova vyslechli současně. Jestliže až skončím, nebude mít ani jeden z vás co říci, přerušíme signál."

Odmlčel se, neboť dveře na můstek se otevřely a vstoupil velvyslanec Undrun.

"V sázce je budoucnost vaší planety," pokračoval Picard. "Žádám tedy snad příliš mnoho, když chci, abyste mi věnovali chvíli pozornosti?"

Stross nahrbil ramena v nepřátelském gestu. "Dobře, vyslechnu vás."

"Já také." Lessandřin hlas nezněl o nic přívětivěji. Picard jim poděkoval, zhluboka se nadechl a pak jim přednesl soubor faktů a perspektivy dalšího vývoje, jak byly shrnuty v Datově zprávě. Skleníkový efekt, jeho příčiny a následky, znečišťování vody i ovzduší, drancování neobnovitelných zdrojů, ničení lesů a ostatních přirozených ekosystémů, narušení ekologické rovnováhy. Zdůraznil pak nevyhnutelný následek toho všeho: pokud Thiopané nezmění způsob života a nenaučí se vzájemné spolupráci - nebo aspoň soužití - jejich civilizace se zhroutí. Federace tomu všemu může zabránit, pokud bude ovšem o pomoc požádána.

Když Picard skončil, cítil se vyčerpaný. Hovořil otevřeně, až necitlivě, ale věřil, že jen tak je může přesvědčit o závažnosti krize a přimět je, aby si protentokrát odpustili obvyklá politická gesta.

Během jeho přednášky vešla do pracovny správce Strosse doktorka Kael Keat a postavila se vedle Ootheraie. Byla to právě ona, kdo promluvil jako první. "Fakta, která jste nám právě předložil, nehodláme nijak zpochybnit, kapitáne. Jak jsem již řekla nadporučíku Datovi, jsme si vědomi chyb minulosti a také problémů, jimž nyní naše planeta musí čelit."

Picard se usadil do křesla. "Ale pochybujete o správnosti našich závěrů?"

"Přesně tak. Jsou založeny na omezených znalostech opatření, jež v současné době probíhají. Dávno předtím, než dojde k vámi předpokládané ekologické katastrofě, změníme naše postupy. Odhalíme tajemství přírody. Budeme ji vládnout."

"Doktorko Keat -" vyhrkl Dat, ale Picard jej umlčel.

"Pane Date, hleďte si své práce. Není -"

Dat se k němu otočil a v očích se mu zračil zmatek. "Ale kapitáne, to přece -"

"Není na nás, abychom vyvraceli tvrzení doktorky Keat." Pak se opět obrátil k Thiopanům. "A co když vaši vědci nebudou schopni ten zázrak řízení počasí uskutečnit, správce Strossi?"

"Kdybychom zpochybňovali vědu, nikdy bychom se nedostali tam, kde jsme, kapitáne Picarde."

"Už jednou jsme uvěřili cizincům," řekla Keat, "a dovedlo nás to na pokraj katastrofy. Už nikdy nedovolíme, aby nám cizinci nařizovali, co máme dělat."

"A co vy, Lessandro?" zeptal se Picard. "Vy také věříte, že Thiopě nehrozí žádné nebezpečí?"

"A co když ano? Zhroucení jejich civilizace je právě to, co chceme. Pokud toho nemůžeme dosáhnout vlastními silami, počkáme, až je Planeta Matka potrestá sama. Pomstí se těm, kdo ji plenili, zatímco my přetrváme." Hlas staré ženy byl neuvěřitelně klidný. "My o zemi pečujeme - nejsme dobyvatelé."

Stross už nedokázal ovládnout hněv a vyskočil z křesla. "Slyšel jsem to, Lessandro!"

"Já vím."

"Nemůžete zastavit Sjednocení - nemůžete se nám postavit do cesty. Nemůžete nám zabránit, abychom začali budovat budoucnost, v níž nás ta vaše Planeta Matka nebude moci ohrozit," zuřil Stross.

Čím rozzlobenější Stross byl, tím klidněji a vyrovnaněji působila Lessandra. "Máme smysl pro to, jak zachovat kruh života neporušený. Moc náleží nám."

"Vy a váš kruh!"

"Už jsem slyšel dost," zahřměl Picard. Když hašteření utichlo, pokračoval hlasem, v němž zněla beznaděj. "Nedali jste nám jinou možnost, než abychom vás nechali vlastnímu osudu."

"A co zbytek zásob, jídlo?" chtěla vědět Lessandra. "Jelikož je zjevné, že nejste schopni kompromisu ani minimální spolupráce, rozhodl jsem se přidělit polovinu zbylých zásob vám, Lessandro. Druhá polovina, správců Strossi, případně vaší vládě."

"Kapitáne," zaprotestoval Stross. "Jsem čelní představitel oficiální vlády této planety."

Lessandra tirádu svého oponenta velkoryse ignorovala. "Věděla jsem, že jste čestný muž, kapitáne."

"To nemá se ctí nic společného. Koneckonců - na Thiopě samotné je jí až příliš málo," odpověděl Picard smutně. "Jen plníme cíl naší mise jediným rozumným způsobem, který nám zbyl."

"Vznesu na vás u Federace oficiální stížnost," pokračoval Stross.

Vtom náhle promluvil velvyslanec Undrun. Vstoupil energicky do středu můstku a postavil se po boku kapitánu Picardovi. "To můžete, správce Strossi. Ale já jsem v této záležitosti pověřeným vyslancem Ministerstva podpory a pomoci a s rozhodnutím kapitána Picarda zcela souhlasím."

"Použijte náš dar rozumně," požádal Picard unaveně. "Pochybuji, že by následovaly další."

"Federace nás nenechá hladovět, posmíval se Stross. "Potřebujete nás."

"Možná, ale být vámi, svou budoucnost bych na to nevsadil. Přeneseme zásoby na planetu během hodiny. Poté naše loď opustí orbitu. Picard konec."

Když spojení skončilo, na obrazovce se opět objevila mlžná tvář Thiopy. Riker se zabořil do křesla a natáhl nohy.

"Toto je pohled, který mi nebude chybět."

"Ani mně, Jedničko."

Riker pootočil hlavu. "Worfe, dohlédněte na přepravu nákladu na Thiopu."

"Hned to bude, veliteli."

Picard přistoupil k velvyslanci Undrunovi. "Děkuji vám za podporu."

"A já vám děkuji za trpělivost," odpověděl Undrun vřele.

"Jedničko," řekl Picard. "Mám pocit, že je tu ještě jedna věc, na kterou bychom měli dohlédnout."

První důstojník vstal. "Na ošetřovnu, pane?"

Picard odpověděl přikývnutím a oba společně záměřili k postranní rampě. "Pane Date, převezměte velení."

Když je dveře turbovýtahu oddělily od ruchu panujícího na můstku, Picard se obrátil k důstojníkovi. "Co byste doporučil ohledně Thiopy Federaci vy?"

"Podle mě by se Federace měla poohlédnout po spolehlivějším spojení."

"Souhlasím. Ačkoliv pro budoucnost této planety je to skutečná tragédie."

"V Bareeshi ještě skutečnou nouzi nepoznali. Až se i tam věci obrátí k horšímu, třeba začnou zpívat jinak."

"Možná. Ale co Osadníci? Budou ti ochotni se někdy změnit?"

Dorazili na ošetřovnu a našli tam samotnou Mori, jak nervózně přechází sem a tam. "Kde je doktorka Pulaski?" zeptal se Riker.

Než mohla Mori odpovědět, lékařka vyšla z laboratoře. "Tady."

Mori ztuhla očekáváním. "Dozvěděla jste se -"

Pulaski se na ni povzbudivě usmála. "Tělo v té hrobce nepatří tvému otci."

Mladá žena si zhluboka oddechla a dopadla na nejbližší židli. Tři důstojníci vesmírné lodi ji obstoupili s ustaranými výrazy ve tvářích.

"Myslela jsem, že budeš mít radost," nadhodila Pulaski.

"Svým způsobem mám," odpověděla Mori přiskrceným hláskem. "Není uvnitř té pyramidy... ale pořád může být mrtvý."

Odmklčela se a její oči prozrazovaly zmatek a zcela neočekávaně také stud.

Rikerově pozornosti dívčino rozpoložení neušlo. "Dělá ti starosti ještě něco jiného... Ať už je to cokoliv, je to v pořádku."

Prudce zavrtěla hlavou. "Ne, není." Usilovně se snažila nalézt ta správná slova - či spíše jakákoliv slova. Když je konečně našla, zašeptala: "Část mě doufala, že tělo uvnitř hrobky je Evainovo. Aspoň bych věděla, na čem jsem."

Ramena se jí začala třást, ale ona rázně ovládla vír emocí ve svém nitru. "Tak pořád nevím nic. Nemám žádnou jistotu. Ale já se to dozvím."

"Tím jsem si jist," odpověděl otcovským tónem Picard a pomohl jí vstát. "Brzy opustíme orbitu. Je čas poslat tě domů."

Mori doprovázená kapitánem a prvním důstojníkem vesmírné lodi záměřila ke dveřím ošetřovny, kde se ještě naposledy otočila. "Doktorko Pulaski - děkuji vám."

"Za málo. Hodně štěstí."

Cestou k transportéru narazili na vytáhlého Wesleyho Crushera. Doprovázel drobného Frida Undruna. "Velvyslanče Undruna," oslovil ho Riker. "Ještě jsem neměl příležitost vám poděkovat."

"Za co?"

"Kapitán Picard mi vyprávěl, jak jste se snažil přesvědčit Osadníky, aby mě propustili. Jít tam sám - to byl odvážný čin. Ne sice moudrý, ale velmi odvážný," odpověděl Riker a přátelsky se na velvyslance usmál.

Mori jej zatahala za rukáv. "Hej, to samé jsi řekl o mně."

"No, jestli to nebude tím, že vy dva máte jedno společné - tvrdohlavost."

"Výborná vlastnost," zaburácel Undrun. Pak se usmál a dodal, "pokud je ovšem usměrněna zdravým rozumem a intuicí."

V každém případě... rádo se stalo, komandéře Rikere."

"Nejspíš jsem vás podcenil, pane velvyslanče."

"Ne, nemyslím," odpověděl Undrun a zavrtěl přitom hlavou. "Ale uvědomil jsem si něco, co jsem měl vědět už dřív: jsou překážky, které není možné zdolat počítačovou analýzou a pětiletým plánem."

Riker se na něj zazubil. "To je velmi vzácný poznatek. Měl byste si jej podržet i do budoucna."

"Chci se o to snažit. Začínám si zvykat na myšlenku, že zkušenosti jsou tu od toho, abychom se z nich poučili, ne je pouze zahrnuli do hlášení."

"Pojďme už, pane velvyslanče," ozval se Wesley. "Přijdeme pozdě."

"Pozdě?" Kapitán Picard pozvedl obočí. "Kam?"

"Wesley mě pozval, abych vystoupil v hodině nazvané Problémy kontaktů mezi kulturami. Snad se z mých chyb alespoň někdo poučí."

Wes táhl drobného diplomata chodbou a šeptal: "Pozvané lektory za pozdní příchod nikdo nekárá... ale mě ano!"

Jakmile vešli do transportéru, Mori rázně vystoupala po schodech k transportní plošině. "Už se nemůžu dočkat, až budu zpátky. Musím toho tolik udělat."

"Pamatuj na to, co říkal velvyslanec," napomenul ji Riker.

"O poučení ze zkušeností? Budu."

"Vracíš se do světa plného nebezpečí."

"Já vím."

"Lidé možná odmítnou podpořit tvé záměry."

"Pak se budu muset obrátit jinam." Usmála se. "A třeba nakonec najdu i otce."

Riker přikývl. "Dej na sebe tam dole pozor."

"Dám," odpověděla. "A děkuji vám oběma."

Velitel transportéru O'Brien vytřel na klávesnici souřadnice přenosu. "Připraven, pane," řekl Picardovi.

"Energii," zavelel kapitán.

O'Brien se opět dotkl desky a Riker sledoval, jak Morina silueta mizí, až se ztratila docela. Nečekal ji zrovna lehký život. Naděje, že najde otce a získá pro něj svobodu, byla víc než nejistá.

Ať už však pro ni osud přichystal jakékoliv zkoušky, Riker věřil, že v nich obstojí se ctí.

Epilog

Protože je nic nenutilo vrátit se okamžitě na můstek, Picard a Riker využili příležitosti, aby si dopřáli vycházku po Enterprise. Když míjeli odpočinkovou místnost, udeřil je do uší pronikavý jekot tak hlasitý, že až trhal ušní bubínky.

Picardovi to znělo jako bučení stáda zvířat podrobovaných nesnesitelným mukám.

Riker na rozdíl od něj samozřejmě okamžitě poznal, co to je.

Další exploze jekotu je doslova přimrazila k podlaze koridoru. Ve chvíli, kdy zvuk dozněl, se Picard vrhl ke dveřím rekreační místnosti a Riker jej následoval. Když se dveře otevřely, jediný pohled na scénu za nimi odhalil, že tady nikdo nikoho nevraždí. Worf, LaForge a Dat seděli pokojně na židličkách kolem počítače, na jehož obrazovce bylo cosi připomínající hudební partituru. Každý z nich držel v náručí klingonský chuS'ugh.

Riker zbledl. Celý orchestr?

Picard však jako vždy zachoval dekoum. "Tak toto je ten klingonský uh -"

"ChuS'ugh," řekl Worf dotčeně.

Picard natáhl ruku a prstem drkl o jednu ze strun Geordiho nástroje. Ozval se děsivý zvuk, při němž se hlavní inženýr celý rozzářil. "Není to úžasné?"

"Úžasné," opakoval Picard s mdlým úsměvem.

"Geordi si ten nástroj natolik oblíbil, že nechal počítač, aby vytvořil další dva, totožné s Worfovým."

"Chtěl jsem, aby se Dat dozvěděl něco o hudbě," dodal inženýr, jako by chtěl vysvětlit androidovu přítomnost.

"O hudbě," zamumlal Riker a potřásl hlavou.

Ale Geordi pokračoval, jako by ho neslyšel. "A pak mě napadlo - když vy jste podle všeho chuS'ugh do lodního jazzbandu nechťel - proč bychom měli mít jen jednu kapelu?"

"Myslíte tím... chuS'ughovou kapelu?" zeptal se Riker tupě.

"Hej, a proč ne? Až se zlepšíme, můžeme uspořádat souboj kapel jako za starých časů."

"Vzdávám se," řekl Riker a rychle vycouval z místnosti.

Společně s Picardem uprchli dřív, než se vzduch rozechvěl další explozí disharmonických tónů. Zamířili k nejbližšímu turbovýtahu, který je měl dopravit na můstek.

"Obávám se, že vaším přičiněním byl uvolněn živel," poznamenal Picard a ukázal palcem za sebe směrem, odkud se linuly divoké zvuky.

Riker se zasmál. "Dnes mám na ně štěstí."

"Myslíte tím Mori?"

"Ano, pane. Víte, ona opravdu chtěla sestřelit všechny ty vznášedce."

"Odhodlaná mladá dáma."

"Slovo 'tvrdohlavá' by ji vystihovalo lépe."

"Tato vlastnost jí může dobře posloužit," pokračoval Picard, "pokud bude namířena správným směrem."

"Nebo ji jednoho dne přivede do potíží, ze kterých se nedokáže sama dostat."

"Jako planeta, na níž žije?"

Riker zamyšleně přikývl a vstoupil do turbovýtahu. "Můstek." Dveře se zavřely a kabina se rozjela nitrem lodi. "Rozumné bytosti umějí být tak ztraceně sebestředné - své odpovědi na otázky považují za jediné správné. Ztrácejí čas hádkami - copak nevidí, že si tím ničí budoucnost?"

Picard se zatvářil hloubavě. "Podle všeho je tato etapa součástí procesu dospívání většiny civilizací včetně té naší. Přežít ji lze jen s trochou štěstí."

"Osadníci si jsou tak jisti, že nakonec získají navrch, a ani je nezajímá, jakou cenu budou muset zaplatit," řekl Riker. "Občas se dá bitva vyhrát jen jediným způsobem - vyhnout se jí."

"Tato skutečnost zřejmě ještě nedošla ani jedné ze stran na Thiopě."

Kabina výtahu sotva znatelně zabrzdila, zastavila a otevřela dveře na můstek Enterprise. Picard a Riker se připojili k poradkyni Troi, která seděla na křesle v dolní části můstku. Wesley Crusher stál u konzole a právě si cosi špítal s praporčíkem Lanni Sakatovou, černovlasou mladou ženou, v jejíž přítomnosti se vždy zdál poněkud nesoustředěný. "Mám pocit, že se nám tu rozvíjí malý románek," zamumlal Riker ke kapitánu Picardovi.

"Mmmm. To je vaše parketa, Jedničko."

"Kapitáne," ozvala se poručík Whiteová z horní paluby. "Právě jsme skončili s vykládkou zásob."

"Bude to úleva skončit s Thiopou," poznamenal Riker a vzbudil tak na Picardově tváři náznak úsměvu.

"Amen, Jedničko."

"Pane Crushere," Riker vytrhl Wesleyho z rozhovoru. "Myslím, že Enterprise byla určena pro náročnější úkoly, než dělat chůvu přepravníkům. Souhlasíte?"

"Ano, pane, souhlasím," odpověděl Wesley rázně.

"Pak tedy nastavte kurz na Hvězdnou základnu 77. Zbavíme se prázdných nákladních lodí a vrátíme se ke své práci." Wesleyho štíhlé prsty zatančily po panelu, jenž odpověděl sekvencí elektronických tónů. "Kurz nastaven, veliteli."

"Děkuji vám, praporčíku. Kapitáne...?"

"Vpřed," řekl Picard. Uvelebil se v polstrovaném velitelském křesle. Mlžný kotouč Thiopy se pomalu zmenšoval, jak mohutná vesmírná loď provedla ladný obrát a opustila orbitu. Toužil pocítit tu úlevu, o níž Riker žertoval, vnímat, že napětí zůstává společně s planetou kdesi v dálce. Ale nemohl, ne teď. "Musíme hledět kupředu," řekl. Kde se skrývá chybějící detail...

Riker rozpoznal dvojsmyslnost příkazu. "Přímý pohled," nařídil.

Praporčík Sakatová se dotkla panelu. "Přímý, pane."

Pohled na ztrápenou planetu zmizel, vystřídán mystickým obrazem čisté vesmírné hlubiny plné zářících hvězd. Picard si už všiml, že Wesley stále poočku sleduje Lanni Sakatovou. Těžko mu to mít za zlé - je překrásná... Nyní však měli kapitán i jeho praporčík oči jen pro hvězdy před sebou.

"Lepší, kapitáne?"

"Mnohem lepší, Jedničko." Picardovy strohé rysy se rozzářily spokojeností člověka, který ví, kam patří. "Praporčíku Sakatová, vpřed, warp čtyři." Enterprise svižným tempem vyplula vstříc hvězdám.

O autorovi

Fanoušci Star Treku, kteří kupují knihy a pravidelně sledují žebříčky, jistě znají jméno Howarda Weinsteina. Jeho první startrekovská novela, *The Covenant of the Crown*, byla uveřejněna v roce 1981 a stala se prvním původním příběhem Star Treku, jenž se dočkal vydání ve zvláštní edici Knižního sci-fi klubu. Jeho novela *Deep Domain* z roku 1987 dosáhla nejvyšších míst v seznamech bestsellerů, včetně těch uveřejňovaných v listech jako *New York Times*, *Washington Post*, *Newsday*, *Publishers Weekly* a v řetězci knižních obchodů B. Dalton and Waldenbooks.

V roce 1974, ve svých devatenácti letech, se Howard Weinstein stal nejmladším autorem, kteří pro Star Trek píší profesionálně, a to epizodou *Piráti z Orionu*, uvedenou v rámci animovaného seriálu oceněného cenou Emmy a vysílaného na NBC-TV v letech 1973-1975.

Dostalo se mu také uznání za několik příběhů, jimiž přispěl do Star Treku IV: *Návrat domů*.

Z jeho ostatních spisovatelských úspěchů lze připomenout tři původní novely pro sci-fi seriály NBC-TV, články a recenze pro časopis *Starlog*, sloupky v *New York Times* a *Newsday* a také jeho oceněná rozhlasová vysílání. Napsal množství komiksových příběhů uveřejněných na trekistických a sci-fi setkáních po celých Spojených státech.

Od roku 1976 Howard více než tisíckrát vystoupil na tématických sjezdech, univerzitách, školách a knihovnách. Žije na předměstí New Yorku se svou dopisovatelkou Annie a malým, ale věrným velšterákem Corgim. Annie tu a tam čte knihy jiných autorů a často doprovází Howarda na jeho přednáškách. Rozdává polibky fanouškům a potřásá si s nimi rukama, ale k tomu, aby jim věnovala autogram, se dá přemluvit jen zřídka. Až začnou Annie zvát na setkání bez něj, bude to pro Howarda znamení, že je na čase dát se na jinou dráhu.